ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\B\BROSMANN Jiří X_Brossmann Jiří X - Zákony silnějšího.pdb

PDB Name: J.X.Brossmann-Zákony silnějšího
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zákony silnějšího

Jiří Brossmann

Jedna
"Život je dlouhá řada po sobě jdoucích
nenapravitelných chyb."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Středa 22:10
Cigareta zvolna doutnala v popelníku a jako už tolikrát předtím, i teď mě zaujala paralela mezi lidským životem a ruličkou tabáku v bělostném papíru, která se zvolna mění v šedivý popel a smradlavý kouř. Na stole přede mnou ležel sáček bramborových lupínků, které barvou, tvarem a obávám se, že i chutí připomínaly plastikové helmy stavebních dělníků. Mávl jsem na Maxe aby mi donesl další pivo a jediným lokem jsem do sebe nalil zbytek ze sklenice, která stála přede mnou. Chutnalo to odporně, ale nebyl jsem ve stavu, kdy by mě zajímaly drobnosti jako nepříjemná pachuť plastikových sudů. Povedl se mi nejlepší obchod mého života a nehodlal jsem si nechat zkazit náladu tím, že voda, kterou Max vymýval sklenice má podivnou nažloutlou barvu a páchne po moči. Zavřel jsem oči a znovu si užíval hřejivý pocit, který mě zaplavoval, a jehož zdrojem byla čipová platební karta v náprsní kapse mých lacláčů.
Na pár minut jsem vypnul a nechal tu směsici hlasů, která se linula hospodou, aby mě příjemně ukolébala. Nejsilnější a nejhloupější slova se ozývala z velkého sálu Maxova podniku, který si, jako ostatně skoro každý večer, pronajala skupina deportovaných extrémistů. Nemohl jsem si vzpomenout, která z mnoha organizací působících ve Městě má velkou místnost s pódiem, stoly a spoustou židlí pronajatu ve středu, ale podle barvy ubrusů to mohli být jen Modří anarchisté, nebo Hnutí za Slovanskou Nezávislost.
Když mě přestalo bavit poslouchat tlachání o metodách tajné policie a podobných nesmyslech, zmačkal jsem prázdný sáček od lupínků a věnoval se vzpomínání na události, které vedly k tomu, že na mé kartě přibylo přesně čtvrt milionu korun.
Že je den, kdy si mám jít vyzvednout poštu, jsem si uvědomil až v pět. Celý den jsem hledal jednoho Poláka, který komusi dlužil poměrně slušný balík peněz. Když jsem ho kolem čtvrté hodiny konečně našel, nebylo na něm už nic, co by stálo za to vzít. Někdo ho velmi důkladně připravil o většinu orgánů, a podle toho, jak se ten mrtvý tvářil, se ani nezdržoval tím, že by ho nejdříve zabil. Jak se zdálo, nebyl můj zákazník jediným věřitelem. Moc radosti jsem z toho neměl, protože mi utekla procenta a s penězi je to jako s čistými ponožkami - nikdy jich není dost.
Když jsem se kolem třičtvrtě na pět dostal domů, musel mi vyzvednutí pošty připomenout Hubert. Byl jsem z toho otrávený, protože jsem celý den strávil na motorce, což v polovině listopadu není nic příjemného. I přes termotexové spodky a kalhoty jsem slyšel, jak mi vržou kolena.
Štěknul jsem na oprýskanou kuchyňskou linku, a než se připravila káva, vyhrabal jsem z dílny všechno potřebné vybavení a zběžně ho překontroloval. Nesnáším, když někam přijdu a zjistím, že mi výbava nefunguje. Když jsem konečně nasedl na motorku a do palubní desky vrazil ohmatanou identifikační kartu, byla už tma. Motor naskočil a já se pomalu vydal západním směrem.
Tu cestu jsem absolvoval nejméně stokrát a za tu dobu jsem se naučil více méně podvědomě poznat, kde a na co je potřeba dát si pozor. Díky tomu jsem si celou dobu mohl do přilby mumlat oplzlosti a přemýšlet o tom, jak se večer naložím do vany.
Na místo jsem dorazil asi dvacet minut před dohodnutým časem. To je doba přesně potřebná k tomu abyste ušli zhruba dvě stě metrů a vykouřili dvě Střihounovy cigarety. Nevím z čeho je Střihoun balil, ale byla to docela síla. Podobné to bylo s chlastem, který Střihoun stáčel do lahví. Pokud se pamatuju, za celou dobu, co měl Střihoun licenci na destilační kolonu, osleplo snad jen padesát lidí, což je, vzhledem k počtu prodaných lahví, docela slušný průměr. Co se týče cigaret - pozvracel jsem se jen z prvních deseti. Pak jsem jim přišel na chuť.

Patnáct let staré hodinky Citizen zapípaly a já povolil šňůru batohu, ve kterém jsem měl připraveno vše potřebné. Nejprve jsem vytáhnul malou, ale neuvěřitelně výkonnou sportovní kuši. Samozřejmě jsem na ni neměl povolení, takže pokud by mě s ní chytil někdo z Majorovy policie, jak si ta parta bonzáků říkala, přišel bych o pravý ukazovák. Z díry v pažbě jsem vyklepal speciálně upravený dvaceticentimetrový šíp a do zástrčky na jeho konci jsem zaklapl konektor BNC, připojený na sto metrů lehčeného koaxiálního kabelu. Fosforem potřená špice šípu zářila do tmy, a když ji tětiva poslala směrem ke čtyřicet metrů vzdálenému plotu, vypadalo to velmi efektně.
Spojit se s okolním světem jinak než kabelem nebylo dost dobře možné. Kanál na satelitu vám nikdo nepronajme, celulární síť Města a ty, které se používaly Venku nebyly propojené a podle jakési dohody o nevměšování to tak mělo zůstat minimálně do konce světa, ne-li ještě déle. A kdyby snad někoho napadlo postavit si vlastní vysílačku, a kdyby ji snad rusové po třech hodinách provozu nezaměřili a neumlčeli, pořád tu byly rušičky, které kromě úzkého pásma, na kterém běžela městská síť, vyplňovaly všechny použitelné frekvence kvalitním bílým šumem. Takže jediná cesta jak se spojit s Venkem, která připadala v úvahu, byl kabel. I když spousta lidí používala optická vlákna, já osobně jsem zůstával věrný koaxiálu.
Béencák na mém konci káblu jsem zapíchnul do mírně upraveného notebooku Toshiba a čekal než můj obchodní partner z Venku udělá totéž. Na displeji se konečně objevila hláška "Spojení navázáno" a stařičký disk se rozhrčel. Do zástrčky volně visící na kusu dvacetižilového kabelu jsem vrazil platební kartu, vyťukal kód, a znechuceně sledoval, jak se odečetlo patnáct stovek. Pokud bude tahle zásilka za něco stát, dostanu z ní tak pět tisíc, napadlo mě.
Svého obchodního partnera jsem nikdy neviděl. Spojení s ním jsem navázal zhruba přede dvěma lety, kdy mě na možnost odebírat z venku nějaká data upozornil Kyklop. Přesto, že naše partnerství, k oboustranné spokojenosti, trvalo už víc než dva roky, nikdy jsem se nedověděl, jak člověk, který mě z druhé strany plotu zásobuje vykradenými hudebními nahrávkami a zprávami CNN, vlastně vypadá. Podle identifikace v platební kartě si říkal Mecenáš, což byla pravděpodobně nejoblíbenější přezdívka, kterou lidi z Venku používali. U druhého konce kabelu samozřejmě nestál sám Mecenáš, ale některý z dobře placených dobrovolných členů FREE-FOR, jednotky OSN, která už devět let hlídkuje podél celé hranice se Sjednoceným Ruskem.
Po dvaceti minutách usilovného hrčení se disk na chvíli odmlčel, pak znovu zachrochtal, když počítač odeslal mou krátkou zprávu a seznam požadovaného zboží. Pak už bylo slyšet jen vrčení aktivního větráku přilepeného ke spodní straně počítače. Rozpojil jsem celé zařízení a opatrně začal stahovat kabel. Tohle byla nejnáročnější část celé operace, protože i když byl kabel velmi lehký a potřený silikonovým olejem, přece jen se o trny na ostnatém drátu položeném na vrcholu pletiva zadrhával. Jen velmi nerad bych neopatrným pohybem spustil patnáctimilimetrové, automaticky zaměřované kulomety na vrcholcích betonových sloupů, mezi kterými bylo pletivo nataženo. Byly tu samozřejmě i senzory zahrabané do chemikáliemi spálené hlíny před plotem, ale z těch jsem si hlavu nedělal - první zaprášenou kostru bylo vidět minimálně dvacet metrů od místa kde jsem stál. Pak tu byly ještě do země nastřelené detektory, které měly upozornit na chytráky, kteří se zkoušejí podkopat. Na ty kulomety samozřejmě nestačily, ale na východní straně plotu byla připravená celá eskadra vrtulníků, které mohly, v případě potřeby, na podezřelé místo dopravit výsadkovou skupinu. Většinu jejích členů tvořili mladičtí hoši, kteří potřebovali získat grif při střílení ostrými náboji do pohyblivých cílů.
Konečně se svítící špička šípu dostala na dohled a já začal přitahovat rychleji. Když jsem byl se vším hotov, bylo skoro sedm. Nohou jsem zahrnul rozšlapané vajgly a vydal se zpět k místu, kde jsem nechal motorku.

* * *

Doma jsem notebook připojil k Hubertovi a než se ty gigabajty překopírovaly, zašel jsem se osprchovat a oholit.
S pocitem smíření jsem si hodil do koutku cigaretu a stále nahý se usadil před dvaadvacet palců kontaktního plazmového displeje. Ukazovákem jsem začal poklepával na ikony jednotlivých složek a kontroloval co přesně obsahují. Jako první jsem prohlédl seznam hudby, kterou mi Mecenáš poslal. Byly to samé perly - Technological Incest, Faster than Death, Virgins' Nightmares a spousta dalších vychytávek. Spustil jsem přehrávání a kaskáda psychedelických zvuků zaplnila místnost. Chvíli jsem si vychutnával žánrovou čistotu hudby - pokud zběsilé přehrávání těch nejšílenějších zvuků lze ještě považovat za hudbu - načež jsem se vrhnul na úvodní vzkaz v angličtině. Chvíli jsem nechápal, proč mi Mecenáš gratuluje k narozeninám, pak mi ale došlo, že jsem se s ním dohodnul, že je budu slavit 17. listopadu. Sice to není den kdy jsem se doopravdy narodil, ale Mecenáš mi o sobě taky nic neřekl.
Zprávy ze světa jsem proletěl jen zběžně: hladomor ve střední Africe, nový zaručený lék proti virulentní mutaci HIV, výsledky amerických prezidentských voleb a další bezvýznamné informace doplněné velmi naturalistickými filmovými šoty. Celou složku jsem hned připravil k odeslání a připojil k ní krátký program zaručující platbu při prvním otevření - jeden podnikavec, který měl kontakty na opačné straně plotu než já, prodával zprávy za slušný balík do Ruska.
Když jsem s tím byl hotov, zbyl mi na obrazovce poslední soubor. Nebyl zařazený do žádné složky a měl nic neříkající název. Pokrčil jsem rameny, zapálil si další cigaretu a dvakrát na něj klepnul.
Spustil se prohlížeč a na displeji se objevil německy psaný dokument. Chvíli jsem na to nechápavě hleděl. Udělal jsem pár operací a rešeršní systém ORACLE během pár vteřin vyrobil český překlad textu a jeho stručný obsah. Přečetl jsem těch pár řádek a ztuhnul. Zamrkal jsem a předklonil se jestli dobře vidím. Znovu jsem zamrkal.
Pak jsem zařval.
Pak jsem vyskočil.
A pak jsem znovu zařval - tentokrát jsem přehlušil i hlasité FUUUCK deroucí se z plochých reproduktorů - a začal hledat něco, čím bych uhasil doutnající koberec, na který mi - s mezipřistáním na břiše - upadla cigareta. Chvíli jsem rozrušeně sbíral kusy roztrhaného cigaretového papíru a té podivné směsi která v něm byla zabalena. Nakonec jsem

toho nechal a s třesoucíma se rukama si znova prohlédl tu kratičkou charakteristiku dokumentu. Když jsem se ujistil, že jsem se nespletl, sevřel jsem pěsti a znova zařval. Jestli si dovedete představit vychrtlého chlápka, jak s troskami cigarety v ruce křepčí před počítačem, musí vám být jasné, že jsem vypadal jako idiot.
Po chvíli to došlo i mně a pomalu jsem se začal uklidňovat. Ještě rozesmátý jsem Hubertovi nadiktoval zprávu a přikázal mu, aby ji odeslal. Než jsem se stačil obléct, měl jsem na displeji odpověď: "V devět na obvyklém místě."
Vyhrabal jsem nějakou nepotřebnou paměťovou kartu a smazal ji. Pak jsem na ni zkopíroval ten jeden jediný soubor a přepečlivě ji zabalil do kapesníku. Ten jsem strčil do náprsní kapsy kalhot a prošacoval se, jestli mám všechno potřebné. Mrknul jsem na hodinky. Měl jsem právě tolik času, abych stihnul dorazit včas.

* * *

Na obvyklé místo jsem přijel s desetiminutovým předstihem. Motorku jsem schoval do polozbořeného přístavku, který sice neměl střechu, ale i tak poskytoval dostatečné krytí. Přilbu jsem položil do držáku na řidítkách a vytáhnul identifikační kartu. Pak jsem se vrátil o dvacet metrů zpátky a opřel se do něčeho, co vypadalo jako hromada cihel. Ve skutečnosti to byla jen jedna vrstva suti, nasázená do izolační pěny nastříkané na velkém obdélníku vlnitého plechu. Kolejničky, na kterých deska ležela, zaskřípěly a celý poklop se odsunul stranou. Sešel jsem po deseti schodech dolů a z kapsy vylovil klíč. Dveře ani zámek nebyly nic moc, ale tohle místo jsem používal pouze pro vyjednávání obchodů, takže nebylo potřeba nějakého extra zabezpečení.
Zavřel jsem za sebou dveře a poslepu našel vypínač bodové lampy. Chvíli vztekle blikala, pak se ale akumulátory rozhodly, že přece jen ještě nějakou chvíli budou dodávat energii a místností se rozlilo matné bílé světlo. Sednul jsem si na židli čelem ke dveřím, vytáhnul cigaretu a zapálil si.

* * *

Než můj partner dorazil, bylo v místnosti už docela slušně nakouřeno. Zvednul jsem se a podal mu ruku. "Zdrástvuj," zalovil jsem v troskách své ruštiny - opakovat si slovíčka a gramatiku jsem odmítal už z principu.
"Zdrástvuj," odpověděl mi a na stůl položil malý kufřík. Jeho víko odskočilo a do šera zamrkal displej. Vybalil jsem svou kartu a velmi jemně a opatrně ji zasunul do slotu.
Trvalo to snad pět minut, než byl můj partner - zavalitý a fousatý Rus - spokojen. Podíval se na mě a pokýval hlavou. I přesto, že měl rty pevně sevřené jsem poznal, že mu v koutcích cuká úsměv.
Podal jsem mu čipovou kartu. Zasunul ji do odpovídající škvíry a počkal, než naběhne platební software. Když se na displeji objevilo okno s dotazem na sumu, stiskl na klávesnici dvojku.
Pak jeho prst zastavil nad nulou a zmáčkl ji.
Po druhé. Po třetí. Po čtvrté. A po páté.
Polkl jsem a nevěřícně zíral, jak se částka přelila z jeho karty do mé. Podíval jsem se na něj pohledem To snad nemyslíte vážně?. Omluvně pokrčil rameny a přidal ještě padesát tisíc. To už na mě bylo moc. Nasadil jsem jeden ze svých nejroztomilejších výrazů - šťastný idiot - a volně přecházeje z ruštiny do polštiny a zpět se rozloučil.
Když jsem osaměl, ztěžka jsem dosedl na židli a začal se tiše smát. Jak můj smích postupně sílil, čím dál tím méně jsem chápal, proč všichni říkají, že Ježíšek chodí jen o vánocích.

* * *

Sklenice klepla o stůl a na pobryndaný ubrus vystříklo trochu pěny. "Díky," řekl jsem. Max unaveně pokýval hlavou a odkráčel zpátky k nedočkavými zákazníky obleženému výčepu. Chvíli jsem počkal než mi sleze pěna a pak do sebe naráz nalil polovinu piva.
Když si U Šíleného Maxe objednáte pivo, musíte ho vypít nadvakrát. Má to dva důvody: Když budete pít pomalu, nestihnete se pořádně ožrat a ta odporná realita ve které žijete nikdy nezmizí, a druhý důvod je ten, že i když při rychlém pití chutná Maxovo pivo odporně, při usrkávání je to ještě mnohem horší, a mnohdy zjistíte, že vaše chuťové pohárky dokáží spoustu věcí, které byste od nich nečekali.
"...nahrazení jedné totality druhou není řešení. Je potřeba vypracovat plán na průběh referenda o rozpadu Sjednoceného Ruska, musíme být schopni zorganizovat svobodné volby a udržet pořádek v zemi než bude sestavena nová, demokratická vláda..." linulo se ke mně pootevřenými dveřmi z velkého sálu. Tyhle lidi jsem opravdu nechápal. Samozřejmě, že i já jsem se svého času zúčastnil několika schůzí, ale naším cílem nebylo veřejně se ztrapňovat vykřikováním nesmyslů o demokracii, svobodě projevu a podobných iluzorních pojmech. My se jen chtěli dostat pryč z místa, ve kterém jste mohli Gaiger-Millerův počítač používat místo bzučáku u dveří.
Tehdy jsem v sobě měl ještě dost síly k tomu abych tohle místo nenáviděl. Každý den jsem proklínal ty sráče z NATO, kteří nechali Rusy narýsovat přes Evropu tlustou čáru a prohlásit všechno na východ od ní za své území. Řval jsem pokaždé, když jsem si vzpomněl, že v okamžiku, kdy umělá inteligence taktické rakety došla k závěru, že je čas spáchat sebevraždu, byla má žena a sotva roční dcera venku, zatímco já se vezl přeplněným metrem.
Pokusili jsme se tomu vzepřít a skoro se nám to povedlo. Skoro. Když jsem zjistil, že jsem jediný, kdo z naší skupiny přežil, něco se ve mně zlomilo. Všechno se omezilo na jediný problém - přežít co nejdéle. Proč, to jsem nikdy přesně nechápal, ale nějak jsem věděl, že je důležité, abych žil.
Myslím, že to byl od ruských stratégů skvělý tah, vytvořit úzký výběžek vlivu a vzít Město do svých rukou. Měli kam svážet všechny ty nepohodlné jedince, kterým se ruský model demokracie příliš nezamlouval a zároveň získali bránu na

Západ. Praha byla nejširším pašeráckým kanálem který propojoval dva světy. Téměř všechny nové technologie prošly na své cestě z Venku do Ruska rukama někoho z Města. Každá tuna nákladu byla přepravena vrtulníkem nad našimi hlavami.
Všichni to věděli a všichni o tom mlčeli.
Západ prokázal svou naprostou neschopnost a ještě stále měli všichni před očima děti zohyzděné radioaktivním spadem. Nikdo si nedovolil riskovat další jaderný útok. Jestli nikomu nezáleželo na milionech lidí sežehnutých v Polsku, Maďarsku, na Slovensku a v Čechách, jestli všichni ignorovali co se dělo na tak zvaném Sjednoceném území, jak je mohlo zajímat pár desítek tisíc smradlavých šupáků pomalu hnijících v troskách kdysi hezkého města?
Zakroutil jsem hlavou a všechny tyhle zbytečné myšlenky spláchnul dalším lokem piva.

* * *

Bílý kruh reflektoru se mísil s matným svitem dorůstajícího Měsíce a v troskách domů vytvářel ty nejfantastičtější stíny. Když k tomu připočteme dvanáct piv, které jsem do sebe nalil abych se zbavil plačtivé nálady, vyjde něco, co by se dalo docela dobře přirovnat k morbidním vizím Salvadora Dalího.
Jel jsem po buldozerem protažené asfaltové cestě, takže jsem si dovolil na Město závratnou rychlost devadesáti kilometrů za hodinu. Když jsem se začal blížit k místu, kde jsem musel odbočit, přeřadil jsem a se zmáčknutou spojkou dojel k nájezdu, který vedl k mému nejoblíbenějšímu bytu.
Když si ve Městě hledáte bydlení postupujete vždycky stejně: Půjčíte si vojenský defektoskop a procházíte se nad místem, kde se chcete usadit tak dlouho, než narazíte na nějaký vhodný sklep. Na displeji se vám ukáže tvar prostoru nad kterým stojíte a jeho přibližné rozměry. Pak musíte prorazit vchod. To můžete udělat sbíječkou zapůjčenou u stejné firmy která vám poskytla defektoskop. Když jste s tím hotovi, musíte se zbavit potkanů, kteří se ve sklepě pravděpodobně usadili. Na to je nejlepších pět neoznačených patron s bojovým plynem a jedna patrona neutralizační.
Dál už je to rutina: celý prostor vystříkat konstrukční pěnou, počkat až zaschne, vyvést potrubí pro připojení vody, nainstalovat nějaký generátor nebo pole slunečních článků, sehnat si chemický záchod a koupit alespoň ten nejubožejší terminál. Když jste s tím hotovi, není od věci, postavit si nad vchodem předsíň, aby vám do bytu nepršelo, abyste měli kam dát poplašná a ochranná zařízení a aby bylo kam přišroubovat anténu terminálu.
S celou stavbou můžete být hotoví za týden za dva. Pokud na to máte, samozřejmě. Pokud jste bez peněz, můžete zkusit některou ze zavšivených a věčně poblitých ubytoven postavených po vzoru obytných chatek v Dachau, které v téhle polovině Města zbyly po ruské armádě. Další možnost je, zkusit si vytipovat nějaký prázdný byt a obydlit ho. Poslední šance, pokud vám moc nezáleží na krvi, která není vaše, je najít si byt, počkat až jeho majitel odemkne a pak se prostě nastěhovat. To se sebou ovšem nese riziko, že se dostanete na Černou listinu, což je mnohem nepříjemnější než když si vaši postel v baráku někdo splete se záchodem.
Kromě hutního zařízení ve východní části Města, byly vojenské baráky jediné skoro opravdové domy, které se ve Městě postavily. Jinak jsme byli, stejně jako ti potkani, všichni zalezlí pod zem. Mělo to své výhody - shora, z vrtulníků, se dalo jakékoliv obydlí najít jen velmi těžko. Pokud jste si zařídili elektromagnetické a tepelné stínění, bylo to skoro nemožné. Byl tu jen ten malý problém s vodou, kterou jste si prostě museli nechat zavést. Pít dešťovou vodu, se kterou jste mohli docela dobře leptat měď, nebo tu z Vltavy, kterou ani nejsilnější jedinci v žaludku neudrželi déle jak deset minut, nebylo dost dobře možné.
Můj byt nebyl, co se konstrukce týče, skoro vůbec výjimečný. Bylo to dohromady šest místností, předsíň a malá garáž, do které jsem přes noc a za deště schovával motorky. Spoustu maličkostí, kterými jsem svůj byt vyšperkoval nepočítám, protože o těch nevěděl opravdu nikdo, kromě mě.
Jedna z těch maličkostí mě donutila zastavit. Nejprve jsem nechápal, proč jsem vlastně zabrzdil a půl minuty ztuhle zíral do tmy. Jediné co jsem věděl bylo, že něco není v pořádku. Zoufale jsem přemlouval opici, která mi rejdila po zádech, aby mi na chvilku přestala houpat s hlavou, abych se mohl soustředit. Jak se zdálo, vzala si mé domlouvání k srdci a trochu jsem vystřízlivěl. Světlo, uvědomil jsem si. Bylo tam světlo. Postavil jsem motorku na stojan, přilbu položil na sedadlo a vrátil se o pár metrů zpátky. A opravdu: malá LED, umístěná tak, aby ji neviděl nikdo, kdo neví kam se dívat, rudě zářila do tmy.
Polkl jsem a začal přemýšlet, co přesně to znamená. Napadly mě dvě věci, nevím, která z nich dřív: Někdo tu projel a Major. Ta první souvisela s černou krabičkou, která hlásila průjezd cizího stroje, ta druhá s tím, že kšeft, který jsem dneska udělal byl nelegální. Už to, že by mě jel někdo navštívit, bylo dost divné. Pokud se to stalo v den, kdy jsem Majorovi vyfouknul kšeft za čtvrt milionu, bylo to alarmující.
Sáhnul jsem do kapsy bundy a vylovil modrý cucavý bonbón. Celofán jsem odhodil na zem a začal tu lepkavou a neuvěřitelně sladkou věc převalovat v ústech. Zabralo to asi za dvě minuty. Doslova jsem cítil, jak mi alkohol mizí z těla. Začínal jsem myslet ostře a jasně.
Přemýšlel jsem co dál.
Jestli to byl opravdu někdo z Majorových lidí, tak jsem byl předem odepsaný. Pokud mě nedostane ten, kterého poslali - což bylo docela dobře možné, protože se skrýváním ve Městě jsem měl bohaté zkušenosti - udělá to první člověk kterého potkám, až mě Major zařadí na Černou listinu.
Černá listina byl neuvěřitelně účinný způsob, jak udržet ve Městě pořádek. Každý, kdo byl uveden na tomhle seznamu, byl automaticky určen k volné likvidaci. Každý, kdo měl kontakt s někým na Černé listině a nesejmul ho, byl přidán do seznamu. Pokud se například váš vlastní otec Majorovi znelíbil, bylo vaší povinností ho zabít ještě před tím, než si doma obuje bačkory. Kupodivu to fungovalo skvěle. Jen ze začátku bylo potřeba, aby pár Majorových lidí dohlíželo na likvidaci označených. Když se ale ten systém rozběhl, fungoval už úplně sám.

Stál jsem na místě a v ruce žmoulal nezapálenou cigaretu. Možná, napadlo mě, možná to není nikdo od Majora. Možná mě opravdu jel někdo navštívit. Možná jsem zbytečně nervózní. Ano, tak to bude, řekl jsem si. Určitě to nebude nikdo, koho bych se musel bát.
Takto uklidněn jsem odtlačil motorku z betonového chodníku, který vedl od cesty až k mému bytu, a velmi tiše se vydal směrem k domovu.

* * *

Proplétal jsem se tunami rumu smeteného tlakovou vlnou, teď, po téměř deseti letech vytrvalého působení počasí se zvolna rozpadajícího na prach, a snažil se omezit hluk, který jsem vydával na minimum. Asi po čtvrthodině narážení do hromad cihel, přelámaných pouličních lamp, očesaných rámů automobilů a rozbitých panelů jsem uviděl předsíň mého bytu. Nade dveřmi visela malá lucerna, jejíž světlo mi pomáhalo vyklepat kód do zámku, když jsem byl náhodou v takovém stavu, že mi dělalo problémy se i jen udržet na nohou. Její světlo stačilo právě k tomu, aby osvětlilo polovinu cizí motorky a něčí nohy. Byly obuty do vysokých kožených bot, které mi připadaly nepříjemně známé.
Připlížil jsem se k trosce nějaké obvodové zdi a tiše zíral směrem k postavě. Tam, kde bych očekával hlavu se najednou objevil plamínek zapalovače a zažhnula cigareta. Z tváře jsem neviděl nic, ale začínal jsem mít nepříjemný pocit, že vím kdo to vlastně před mými dveřmi stojí.
Lovci lidí, ke kterým jsem se řadil, se ve Městě dělili do dvou skupin. První, do které jsem patřil já a tři další, vyhledávala lidi, po kterých někdo něco chtěl. Naše práce spočívala v sezení před počítačem, přemýšlení a ježdění po Městě, jak jsme se snažili sehnat nějaké informace o hledané osobě. Druhá skupina se zabývala tou zábavnější částí hesla najít a zničit. Jejich cílem bylo uštvat identifikovanou osobu a přivést ji - podle přání zákazníka - živou nebo mrtvou. V obou skupinách byl prý jeden nejlepší. V první všichni, kromě mě, tvrdili, že nejlepší jsem já. Já jsem se raději přikláněl k názoru, že nejlepší není nikdo. Ve druhé skupině byl nejlepší jednoznačně Břitva.
Břitva nejenže měl pověst dokonalého lovce lebek, on jím i byl. Dlouhé měsíce shazoval přebytečná kila, až získal ten zvláštní druh vychrtlosti, který ve vás vyvolá vzpomínku na všechna ta vyobrazení Smrtky. Našlo se i pár zoufalců, kteří Břitvovi o svém pocitu řekli. Většinou to bylo také to poslední co kdy řekli, protože Břitva nejen že se Smrtce podobal, on ji také vydatně zásoboval. Přitom mu všechno procházelo, protože byl Majorovým oblíbencem.
Do tváře se mi opřel lehký vánek a všiml jsem si, že na kolenou té postavy, se něco zachvělo. Něco jako cíp pláště. A plášť, to byla Břitvova specialita. Byl to přesně takový ten druh pláště, který si koupíte, když potřebujete něco schovat. Břitvův plášť také schovával spoustu věcí, ale dělal to takovým způsobem, že bylo jasně vidět, že něco schovává, a že pro váš zdravotní stav bude nejlepší, když se nikdy nedovíte, co to vlastně je.
Ten plášť a způsob jakým přijel a zaparkoval přímo před domem mě ujistily, že na mě Major opravdu nasadil Břitvu. Tím byla otázka mého útěku uzavřená. Pokud mám v patách Břitvu, jsem už předem mrtvý muž. I když Břitva ze zásady nepoužíval žádné zbraně složitější než otvírák na konzervy, ještě se nestalo, že by někoho nedostal. A podle toho, co jsem slyšel, byla většina jím polapených lidí nakonec ráda, že už to má za sebou.
Takže to dítě štěstěny, které teprve před pár hodinami udělalo obchod století, je teď chodící mrtvolou, napadlo mě. Život je holt plný překvapení. Tichounce jsem zaklel a zaposlouchal se, co říká můj pud sebezáchovy. Chvíli jsem neslyšel nic. Pak se mi kdesi v hlavě objevila myšlenka, která mě napadne skoro pokaždé, když se dostanu do průseru: UTEČ.
Co mi můj pud sebezáchovy už neřekl, bylo, že bych to měl udělat potichu.

Dvě
"Nevěř nikomu.
Nejmíň sám sobě."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Čtvrtek 0:20
Zarachocení cihel, které jsem skopnul při pokusu o nenápadné odplížení by probudilo i mrtvého. Břitva se okamžitě odpružil od sedla a rozběhl se po zvuku. Pravá ruka mi vyskočila ke krku, utrhla plastikovou lahvičku s miniaturním válečkem uvnitř a odhodila ji, jak nejdál to šlo. Pak jsem se obrátil a prchal.
Jestliže jsem se cestou k bytu otloukl o spoustu výčnělků a hrbolů, tak při běhu zpátky k motorce, jsem nevynechal ani jedinou překážku, na kterou se dalo narazit. V kotnících, které jsem si minimálně třikrát málem vykloubil, mě píchalo, v hlavě mi hučelo po modrém bonbónu a několika srážkách s vyčnívajícími trámy, dlaně jsem měl rozedřené, jak jsem stále padal a znovu se zvedal. Po pár minutách toho šíleného běhu jsem se zastavil a snažil se zklidnit dech, abych se mohl zaposlouchat.
Bylo ticho.
Identifikační štěnici, kterou jsem si nechal načerno vyoperovat týden po tom, co mi ji Majorovi lidé nastřelili, jsem zahodil i s lahvičkou, ve které jsem ji nosil, takže teď teoreticky neexistoval způsob jak mě vystopovat. Užíval jsem si předklonu, hlubokého vdechování a občas jsem vyplivl chuchvalec hlenu, který mi stoupal do krku. Zrovna když jsem se chystal narovnat a znovu si odplivnout, jsem se málem udusil. Noční ticho rozrazil zvuk jaký vydávají startující stíhačky - Břitva nahodil svou Yamahu.

Nevím co přesně s tou motorkou dělal, ale byl to svého druhu unikát. Převodovku, která původně měla pět rychlostí, upravil tak, že na ní šly zařadit jen tři stupně: jednička, dělo a superdělo. Na třetí rychlost jela motorka maximálně devadesátkou, ale rychlost byla ve Městě k ničemu. Nepotřebovali jste jet rychle. Potřebovali jste dojet všude. A Břitvova Yamaha to dokázala. Jednou, když měl Břitva to, čemu říkal dobrá nálada, předváděl nám, jak Yamaha trhá dlažbu. Prostě se na ni posadil, nastartoval se zmáčknutou přední brzdou a přidal plyn. A z cesty vypálilo pár dlažebních kostek.
Inspirován Břitvou jsem se pokusil o něco podobného. Dlouhé hodiny jsem strávil v garáži rozebíráním, upravováním a opětovným skládáním motoru, ale to co Břitvova Yamaha můj bavorák nikdy nedokázal.
Hlen jsem si z brady otřel až za běhu. Hnal jsem se co mi nohy stačily, abych ke své motorce doběhl dřív, něž k ní Břitva dojede po chodníku. Bez motorky a věcí, které jsem měl v bočních kapsách, bych ve Městě nevydržel ani den.
Když jsem motorku konečně uviděl, napadlo mě, že teď přichází její životní příležitost. Jestli se nedostanu z tohohle, už nebude nic, z čeho bych se mohl dostávat. Naskočil jsem, přilbu si narazil na hlavu a identifikační kartu zasunul do škvíry. Dotkl jsem se červeného tlačítka na palubní desce a okamžitě ucítil, jaká síla mi dřímá pod zadkem. Jen jsem doufal, že jí bude dost.

* * *

Po rozjezdu, pro který je i slovo "agresivní" pouhým eufemismem, jsem měl pocit, že mi hlava zůstala kdesi vzadu a že tělo dožene až za chvíli. Byl to takový ten pocit, který musí mít postavičky z kreslených seriálů, když je do zad trefí dělová koule.
Pár desítek metrů jsem urazil po chodníku. Pak jsem z něj sjel a začala pekelná jízda. Ne že bych měl nějaké zvláštní potěšení z jízdy v terénu, kde by měl problémy i dobře školený kamzík, ale v některých neobydlených oblastech Města, jsem měl pro pronásledovatele připravených pár překvapení - většinou nepříjemných.
Po prvních pár metrech, kdy jsem si zvykl na ten pocit, že se mi rozkrok snaží prodrat přes břicho někam ke krku, jsem zase začal motorku trochu ovládat a směroval ji tam, kde podle ukazatele na palubní desce byl severovýchod. Šlo to jen velmi pomalu.
Než se mi začalo chtít zvracet, ujel jsem dobře kilometr. Pak mi nějak začalo vadit poskakování světla vpředu před motorkou. Gyroskop, se kterým byla parabola světlometu propojená se sice snažil co mohl, ale i tak světlo přeskakovalo z místa na místo. Při svém chaotickém pohybu odhalovalo na zlomky vteřin neodklizené trosky, pokroucené a rzí olezlé automobily, trsy trávy a něco, co před tím, než to zmutovalo vlivem radioaktivního záření, mohly být břízy. No a samozřejmě jsem viděl i kostry. Byly šedivé a špinavé, zapadané do bláta a hromad radioaktivního prachu.
V místech, kde se vyskytovali živí lidé, byly mrtvoly hned první rok po okupaci ze zdravotních důvodů páleny. Od jara do podzimu obcházely Město čety dobrovolníků s plamenomety a likvidovaly zahnívající těla, ve kterých to překypovalo smrtelnými chorobami. Ale nebylo v lidských silách vyčistit celé Město do zimy. Na to bylo příliš mnoho mrtvých a příliš málo nadšení. A tak toho všichni s prvním sněhem nechali. Zbytek práce obstarali potkani.
Když jsem si trénoval průjezd touhle trasou přes den, nijak zvlášť mi kostry nevadily - prostě to byly jen další z pozůstatků atomového výbuchu. Ale v noci - cítil jsem se jako paranoik. Měl jsem pořád pocit, že se ty hromady práchnivějících kostí zvednou a začnou mě honit. Bál jsem se jako malý kluk, když jsem za bouřky jedním okem z pod peřiny sledoval stíny na zdi. Měl jsem nutkavou potřebu se otočit a ujistit se, že mě nepronásleduje tlupa vrzajících a chřestících mrtvol, ale bál jsem se, že když se otočím, ony se nějakým kouzlem dostanou přede mě a já je stejně neuvidím. Chvíli jsem tomu pocitu odolával, ale můj strach rostl takovým způsobem, že to nešlo vydržet. A tak jsem to risknul a otočil se.
To co jsem uviděl bylo mnohem horší než všechny zástupy pochodujících kostlivců na světě. Viděl jsem neklidný kruh světla, který se ke mně pomalu, ale vytrvale, blížil. Nedávalo to smysl. Jak mohl Břitva jet neznámým terénem rychleji než já, který tu znal skoro každou cihlu? Chvíli jsem tu myšlenku převaloval ve své poskakující hlavě, až jsem došel k jedinému možnému řešení: zmáčkl jsem spojku a zařadil vyšší rychlost.

* * *

Vjel jsem mezi dva domy. Nějakým zázrakem z nich zůstaly stát obvodové zdi, čehož jsem využil při stavbě první pasti, ke které jsem Břitvu zavedl.
Teď už jsem ho nejen viděl, ale i slyšel. Dohánělmě, a já proti tomu nebyl schopen nic udělat. Zrychlil jsem na maximum, které mi mé plomby a plný močový měchýř dovolily, ale on se stále přibližoval. Několikrát mě napadlo co si asi myslí myš, když ji honí kočka. Zbývající čas jsem se věnoval myšlenkám na to, co se s tou myší stane, když ji kočka dostane.
Přední, a vzápětí i zadní kolo poskočilo a motorka se ustálila. Vjel jsem na dlouhý pruh pěnoplastiku, který jsem vyrobil mezi dvěmi obvodovými zdmi. Ruka na plynu mi zacukala, ale ovládl jsem se a místo zrychlování jsem si užíval ten nádherný klid, který se rozhostil ve všech mých kloubech a ostatních pohyblivých orgánech. Nikdy jsem netušil, že jich mám v těle tolik.
Kritické místo se rychle blížilo a já odhadoval úhel, pod kterým musím zahnout. Když jsem byl se směrem, kterým motorka jela spokojený, vyřadil jsem a pustil plyn. Celá ta hmota kompozitů a oceli se setrvačností šinula vpřed, až přední kolo poskočilo dolů. Velký panel ztvrdlé konstrukční pěny sjel o deset centimetrů dolů a ve světle reflektoru se objevily stovky, možná tisíce ostrých břitů. Počkal jsem, až na pohyblivý panel sjede i zadní kolo. Pak jsem znovu

zařadil a projel úzkou uličkou na druhou stranu.

* * *

Nečekal jsem, že by Břitva naletěl na něco tak pitomého jako je rovný pruh cesty, ale doufal jsem, že ho hledání cesty na druhou stranu alespoň na chvíli zdrží. Doufal jsem marně. Ještě než jsem stačil nabrat směr k další pasti, měl jsem ho znovu v patách.
Přemýšlel jsem, jak mě vlastně sleduje. Identifikační štěnici jsem odhodil a čipy v motorce jsem vybrousil hned jak jsem si ji pořídil, takže možnost, že by mě zaměřoval hledačem identifikačních značek, odpadala. Jakoukoliv dálkovou detekci kovů jsem, vzhledem k množství zbytkového železa v troskách, vyloučil. Samozřejmě mohl provádět akustické zaměřování. To si na motorku přiděláte spoustu senzorů, abyste mohli vyfiltrovat vlastní hluk a jedete podle toho odkud počítač slyší zvuk pronásledovaného motoru. Dokonce si můžete nechat kreslit trasu podle toho, jak se mění úhel zaměření. Tohle jsem považoval za nejpravděpodobnější. Proto mě může tak přesně sledovat, napadlo mě. Jestli má lepší software, tak podle toho jak se mění otáčky motoru dokáže poznat i mou rychlost.
Chvíli jsem si pohrával s myšlenkou že zastavím a zkusím, jestli mě Břitva dokáže najít, když budu motorku tlačit. Nakonec jsem to ale zavrhnul - bylo to nejisté a mně se zatím nechtělo umřít. Ještě ne.
Pak jsme si uvědomil k jaké pasti se to vlastně blížím a musel jsem se zachechtat. Nenosí přilbu, uvědomil jsem si a šklebil se jako parodie na ďábla. Břitva nikdy nenosí přilbu.
Pak motorka poskočila, já si prokousnul jazyk a dobrá nálada mě zase přešla.

* * *

Ten podivuhodně zachovalý dům jsem hledal týdny. Měl nejen kompletní obvodové zdi, ale ve třetím a čtvrtém patře i stropy. To bylo zvlášť důležité.
Do čelní zdi jsem vyboural velkou díru, další na druhé straně a celý vnitřek natřel reflexní barvou - tou nejzářivější zelenou jakou jsem sehnal. Když jsem vjel dovnitř, byl jsem - i přesto, že aktivní vrstva na štítu přilby ztmavla na maximum - téměř oslepen. Přivřel jsem víčka a co nejrychleji vyjel ven. Ujel jsem dalších asi dvacet metrů a zastavil. Zhasl jsem motor a slezl z motorky. Sundal jsem si přilbu a chvíli čekal, než si oči zvyknou na tmu.
Břitva se mezitím přiblížil k domu a zpomalil. Možná plánoval jej objet, ale myslím, že housenka ostnatého drátu, kterou jsem položil na každé straně do vzdálenosti dobrých padesáti metrů ho odradila. Já mezitím prohmatal malou pagodu postavenou z oklepaných cihel, až mé prsty narazily na něco plochého a hladkého.
Párkrát jsem ovladač obrátil v ruce abych z něj setřel prach a palcem přepnul přepínač na pravé straně do polohy jedna. Do tmy zasvítilo zelené světýlko.
Břitva pomaloučku vjel do domu, zastavil a po chvíli zhasnul reflektor. Jeho oči měly asi dost problémů se vším tím světlem. A to ještě nepřišlo to nejlepší. V době, kdy mě ještě vymýšlení rafinovaných pastí bavilo, jsem od jednoho Rusáka koupil malou krabici na jednu ránu. Na černém matném povrchu byl jediný konektor pro spínač. Dověděl jsem se, že tohle zařízení se používá na hranicích v kombinaci s rádiovým poplachem. Zběh, který se snaží utéct brnkne o drát a krabice ho na deset až dvacet minut vyřadí. Doma jsem ke krabici vyrobil dálkový ovladač s dosahem nějakých padesát metrů a celé to nainstaloval do domu, ve kterém se Břitva právě snažil vzpamatovat z přívalů světla.
Počkal jsem, až se mručivý zvuk volnoběhu změní v opatrné dunění jedničky a přepnul přepínač do polohy dvě. A pak to přišlo.
Z tmavých oken domu vyrazily hladové paprsky toho nejintenzivnějšího světla jaké si dokážete představit. Motorka zaječela, jak Břitva reflexivně trhnul plynem a slyšel jsem jak se několikrát převrátila. I já, který jsem stál od domu poměrně daleko jsem měl najednou pocit, jako by mi do očí někdo zarazil hřebíky. Co to muselo udělat s Břitvou si nedokážu představit. A to byla jen první část představení. Druhá, mnohem horší, přišla s pětivteřinovým zpožděním. Strašlivá exploze hluku, která mě rozechvěla od hlavy až k patě roztrhala noční ticho na kusy. Pokračovala dál a dál, a vyvolávala ve mně křeč, která mnou otřásala, procházela každým svalem mého těla, trhala mě na kusy, a já se znovu skládal dohromady, abych mohl zažívat další a další vlny té hrůzy.

* * *

Zatím co jsem ležel na zemi a lapal po vzduchu, obloha se zatáhla a začalo mrholit. Pokusil jsem se posadit, ale v mém žaludku se znovu cosi vzpříčilo a znovu jsem začal zvracet. Řídká tekutina mi tekla po bradě, kašlal jsem a snažil se potlačit ty odporné stahy břišních svalů.
Nakonec se mi podařilo trochu se sebrat a posadit. Zády jsem se opřel o motorku a stupačku, která mi poškrábala záda, jsem bral jako příjemné osvěžení. Tápavě jsem se postavil a s hlavou v dlaních se opřel o sedadlo. Přilba spadla a se strašlivým hlukem se někam odkutálela. Asi po deseti letech, co jsem tak stál jsem sebral dost odvahy k tomu, abych se narovnal.
Dýchal jsem zrychleně, otřásala mnou zimnice a jemné kapky vody mi vlhčily tvář. V ústech jsem měl jako v té nejhorší stoce plné kousajících potkanů. Bože, jak já nenávidím potkany!
Pomalu, velmi pomalu, jsem přehodil nohu přes sedlo. Vzpomněl jsem si na přilbu, ale při představě, že bych měl znovu slézt a začít ji hledat jsem se s ní raději rozloučil.
Pak přišlo něco, co ve mě udusalo i ty poslední zbytky touhy po životě: Břitva nastartoval motorku. Padl jsem tváří na řidítka a bezmocně vzlykal.

Ten zkurvenec je lepší než já! Seděl tam uvnitř, uprostřed toho všeho, neměl žádnou ochranu a stejně se dokázal postavit, sebrat motorku a nastartovat. Jak člověk může utíkat před někým komu se nedá utéct? Je to jako s celou tou podělanou smrtí - pořád před ní utíkám a ona mě pořád dohání. Je pořád blíž a nedá se s tím nic dělat. Můžete utíkat jak chcete, namlouvat si, že vás se to netýká, zacpávat si uši, dávat si klapky na oči a stejně pořád víte, že tam je. Je vždycky na té straně kam se nedíváte. Jako ti kostlivci.
Obrátil jsem hlavu a nosem přejel po startéru. Motorka se pode mnou rozezpívala. Ucítil jsem, jak mi nějaká blbá ohnivá koule vystartovala po pátéři a zastavila se až nahoře v lebce. Trhnul jsem sebou a motorka se zakymácela. A to rozhodlo. Poslední kolo, řekl jsem si. Jedno jediné kolo a dost. Dál už na to kašlu. Tohle je naposledy co utíkám. Pak se otočím a nechám tomu voný průběh. A pak -
No co, nikdo nemůže žít věčně.

* * *

Když jsem znovu spadnul a znovu - asi po sté - si řekl, že život s ostnatým drátem omotaným kolem mozku je poměrně neradostná záležitost, došlo mi, že jsem na nejlepší cestě porušit to co jsem si slíbil - už zase mě ovládal pud sebezáchovy. Už zase jsem přemýšlel co budu dělat když ta primitivnost ke které se teď blížím zklame. A znova jsem si kategoricky přikázal: nic.
Sebral jsem trosky svého těla, trosky motorky, nějak to propojil dohromady a rozjel se. Ještě kousek a bude přede mnou krásný čistý pruh asfaltu. Pak se rychle rozjedu, naženu nepatrný náskok, který už stejně nebude mít smysl, zastavím a budu čekat. A dám si cigaretu, připomněl jsem si. Na to jsem se docela těšil. Po chvíli se motorka skutečně uklidnila a já se rozjel nejvyšší rychlostí, jakou jsem byl schopen zvládnout.
Byl jsem otlučený a všechno mě bolelo, měl jsem sucho v krku a mokro v kalhotách, byla mi zima a třásl jsem se a dýchal sípavě, bolela mě hlava a píchalo v uších a - a už se mi zase tak nějak chtělo žít. Projel jsem kolem zohýbaného sloupu pouliční lampy a přitiskl se k řidítkům. Svíral jsem plyn a pomalu počítal do desíti. Pak jsem se znovu narovnal, odhodlaně zařadil neutrál a nechal motorku aby dojela.
Slezl jsem, s vypětím posledních sil nahodil bavoráka na stojan a ztěžka dosedl na sedadlo. Z kapsy bundy jsem vylovil pomačkaný balíček cigaret a našel jednu nezlomenou. Než se mi povedlo otevřít zapalovač a připálit si, objevil se Břitva v dohledu.
Potáhnul jsem a čekal, jestli už je natolik hotový, aby udělal chybu. Byl. Přidal plyn a naplno se rozjel směrem ke mně. Najednou se mi zdálo, že stojím nad věcí. Vypadalo to, jako by se mě celá tahle zbytečná honička netýkala. Bylo vlastně jedno, jestli Břitvovi to karbonitové vlákno natažené nad cestou usekne hlavu nebo ne. Jestli bude tak hloupý, aby nezpomalil, dostane mě někdo jiný. Ach ano, budu slavný - budu ten, který sejmul Břitvu, ale mrtvole je sláva k ničemu.
A tak jsem tam stál a se zájmem spíše odborným, než osobním jsem sledoval, jak se Břitva blíží k místu, kde se ve větru chvěla půlmilimetrová struna. Viděl jsem jak k ní dojel, jak jeho motorka pokračuje vpřed, zatímco on zůstává viset ve vzduchu. A jako ve zpomaleném filmu jsem viděl jak pomalu padá k zemi, jak rozhazuje ruce a zůstává ležet. A bylo mi to jedno. Potáhl jsem z cigarety a pokrčil rameny.

* * *

Když se to tak vezme, bylo mi v tom okamžiku Břitvy vlastně líto. On za to nemohl, že jsem podvedl Majora. On jen dělal to, k čemu byl vycvičen - snažil se mě dostat. A kdyby dal na svůj výcvik věděl by, že rovná cesta vždycky znamená past. Tohle jsem si říkal, když jsem se pomalu šoural k místu kde ležel.
Další skvělá vlastnost lidské rasy: lidé jsou přitahováni nehodami. Nechtějí ani tak pomoci jejím obětem, jako se spíš pokochat pohledem na krev a vědomím, že to nejsou oni kdo leží na zemi a dodělává. Možná tohle nutkání mě dovedlo až k Břitvovu nehybnému tělu. Zalovil jsem v kapse a vytáhnul bodovou baterku abych si na něj posvítil.
Podle toho jak rychle jel, měl mít hlavu uříznutou až někde k páteři. Neměl. Měl ji přesně na tom místě kde lidé hlavu obvykle mívají, a měl ji dokonce i v poloze v jaké má být. Chvíli jsem to nechápal. Sklonil jsem se blíž abych se podíval o co jde a v okamžiku, kdy mi došlo, že jsem si strašně lichotil, a že jsem vlastně úplný pitomec, mě Břitva bleskovým pohybem popadl za klopy bundy a čelem mě udeřil do kořene nosu.
Nebránil jsem se a nechal ho aby mi předvedl co všechno se naučil o anatomii a kolika různými způsoby mi dokáže způsobit bolest. Možná jindy, za jiných okolností bych mu i udělal radost a začal řvát, ale dnes jsem na to už opravdu neměl sílu. Jen jsem odevzdaně ležel na zádech a čekal až ze sebe dostane všechnu tu zlost a bolest, kterou jsem mu způsobil. Když skončil, necítil jsem se ani líp, ani hůř než před tím. Chtělo se mi jen umřít. Ani by to nemuselo být v klidu a bezbolestně. Hlavně aby to bylo rychle.
Když se mnou byl Břitva hotov, byl celý zadýchaný a pod rozedranou košilí se mu dmul tmavě hnědý povrch mikrosendvičové pseudoživé kombinézy. Byl to ten typ vojenské kombinézy která začíná na chodidlech a končí u brady a za ušima. Makromolekuly, ze kterých je celá ta věc poskládaná dokáží během mikrosekundy ztvrdnout jako ocel. Vtip je v tom, že podle síly s jakou narazíte, nebo něco narazí do vás, se do ztuhlého stavu uvede větší, nebo menší plocha. Takže když do Břitvových ramen - nebo krku - narazil ten drát, místo aby ho přeřízl vejpůl, jen se neškodně svezl po krunýři, ve který se změnil celý povrch Břitvova těla.
Zdálo se mi, že v Břitvově jinak ledově chladném pohledu, je nepřátelství, a snad i nenávist, když na mně klečel a před obličejem mi šermoval jedním z tajemství svého pláště: neuvěřitelně ostrým nástrojem na holení.
"Ty zasranej zkurvenče," vyrážel ze sebe sípavě. "Mám tě přivýst k Majorovi."

Někdy je Břitva opravdu neodolatelný.

Tři
"Užívej dne - možná je tvůj poslední."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Čtvrtek 3:40
Jeli jsme po proudu Vltavy. Kusy betonu, cihel a malty se svažovaly k vodě jako písek na mořské pláži. Na popraskaném asfaltu sebou motorka neuvěřitelně házela a otlučená nádrž Yamahy mě tlačila do břicha. V hlavě mi hučelo, za což mohlo dílem to, co se mnou Břitva prováděl než mi na ruce a nohy nasadil pouta a přehodil mě přes nádrž, dílem rachot spalovaného vodíku, který hnal Yamahu kupředu. Mezi tím, co jsem se snažil nevnímat co se dělo s mými ušními bubínky, jsem si prohlížel konstrukci motorky zblízka. Chtělo se mi smát.
Břitva mě musel vyhmátnout už když jsem byl u Maxe. Když jsem se díval zblízka na hydrauliku přivařenou k vidlici a rámu, a na patnáct centimetrů široký válec, který posouváním zátěže uvnitř dokázal naklonit motorku o nějakých třicet stupňů na každou stranu, došlo mi, že jsem nejen větší pitomec než jsem si o sobě kdy myslel, ale že jsem dokonce ten nejpitomější chlap v celém Městě. Něco tak stupidního, jako že by mi Břitva mohl na motorku přilepit štěnici a potom mě sledovat pomocí Hi-Jacku, který snímal mou rychlost a polohu a podle toho řídil Břitvovu motorku, mě opravdu nenapadlo.
Projeli jsme kolem zkrouceného a zčernalého torza Tančícího domu, jehož prázdná okna vyčítavě hleděla k tomu, co zbylo z Hradčan. Moc toho nebylo. Jedna z hlavic, která se odloupla z vršku rakety v den D, musela vybuchnout jen malý kousek od Hradu. Z cihlových staveb nezbylo skoro nic a křehká pískovcová konstrukce Svatého Víta se přetavila v jedinou neforemnou hroudu. Ten výhled Tančícímu domu opravdu nezávidím.
Břitva zpomalil a když jsme minuli hromadu čehosi, co kdysi bývalo Národním divadlem, zahnul na most Legií. Obrovská písmena, která nějaký cynik nastříkal na místo, kde kdysi býval symbol české kulturnosti vyzařovala světlo které posbírala během dne a posměšně hlásala: "Národ sobě".
Most jsme přejeli ze dvou třetin. Pak Břitva zastavil aby se identifikoval hlídkám. Než nás chlapi s noktovizory a samopaly pustili dál, chvíli si prohlíželi Břitvovo oblečení. Zdálo se mi, že jich tam stojí víc než obvykle.
Lidé, kteří kdysi dávno dávali jméno Střeleckému ostrovu, netušili jak jim dá jednou historie za pravdu. Střelecký ostrov totiž bylo jediné místo, kde byly k vidění jinak striktně zakázané střelné zbraně. Na pilonech zapuštěných do poloutopeného ostrova, byla vybudována jednoduchá stavba o dvou podlažích, ve které probíhal veškerý styk obyvatel Města s Majorovými úřady. Odváděly se tu daně, žádalo o připojení vody, nastřelovaly identifikační čipy. Ať jste udělali cokoliv, někdo v Administrativě se o tom vždycky dověděl. Celý ten ráj byrokracie strážilo neuvěřitelné množství ozbrojenců. Jeden člověk se samopalem stál před každými dveřmi, několik jich hlídkovalo na střeše, další se procházeli po betonových záplatách rozpadajícího se mostu; a všichni byli nadržení na to, vyprázdnit do někoho zásobník. Ani v krematoriu není takový klid a pořádek jako v Administrativě.
Sotva jsme opustili most, octli jsme se mezi dvěmi betonovými zdmi. Na jejich vrcholcích byly v pravidelných intervalech rozmístěny nejen bíle svítící sodíkové lampy a kilometry ostnatého drátu, ale také kulomety, minomety a spousta další výzbroje, kterou nebylo vidět. Major se o bezpečnost svého Hnízda staral opravdu dobře.
Po tom, co se ujal vlády nad Městem, vybudoval si na Petříně něco, co bych nejlépe popsal slovem pevnost. Možná by bylo přesnější říct v Petříně, protože pomocí techniky, kterou se mu podařilo získat nevím kde, provrtal celý kopec spletí tunelů, za které by se nemuseli stydět ani zfetovaní mravenci. Úplně nahoře, tam co bývala rozhledna, nechal postavit deset metrů vysoké železobetonové iglú, se základnou tak pětadvacet metrů. Podle zkazek, které šly Městem, to měla být jediná cesta do Hnízda. Osobně si myslím, že člověk, který dokáže budit respekt i u ruského velení, nemůže být takový pitomec, aby se zahrabal do betonové pasti, aniž by si někde nepostavil pár tajných východů.
Jak motorka stoupala spletí cestiček, ve kterých se dalo vyznat jen pomocí barevných kódů nastříkaných na zdi, můj ledový klid začínal pomalu tát. Major, dunělo mi v hlavě ať jsem se jakkoliv snažil na něj nemyslet. Pokud se rozhodne, že ze mně udělá exemplární případ, aby si ostatní rozmysleli jestli budou kšeftovat s něčím na co nedostali licenci, mám se opravdu na co těšit.
Než Břitva vybral poslední zatáčku a zastavil, třásl jsem se strachy z toho, co mě v následujících hodinách čeká.

* * *

Jak se ukázalo, čekalo mě něco, na co jsem nebyl připravený: nic. O to to bylo horší. Břitva projel mezi řadou nablýskaných motorek v Majorových barvách a zastavil na oranžově orámovaném obdélníku, který asi byl jeho vyhrazeným parkovištěm. Pak mě skopnul z motorky - dal si záležet na tom, aby mi v plicích zbylo právě tolik vzduchu abych se rozkašlal - a za pouta na rukou mě odtáhl ke vstupu do Hnízda. Být vláčen s rukama spoutanýma za zády, je docela nepříjemné.
Čočka tupě zírající do tmy si našla Břitvovo oko a identifikovala duhovku. Pak se ozvalo pufnutí, jak se tlaky mezi přetlakovanou kopulí a okolím vyrovnaly a masa zdi, kterou jsem ještě před chvílí považoval za prostou jakékoliv skuliny, odjela do strany. Před námi se objevil obdélník žlutého světla a Břitva mě vtáhnul dovnitř. Kopule byla - až na

kabinu osobního výtahu a nákladovou plošinu - prázdná. Břitva mě vtáhnul do výtahu, dveře se zasyčením zaklaply a zrychlení mi zvedlo žaludek.
Když výtah po pár nekonečných vteřinách prudce zastavil, museli jsme být minimálně padesát metrů pod zemí. Břitva mě vytáhnul ven a rozepnul pouta na nohou. Pak mě setmělými chodbami dostrkal k dalšímu výtahu, který nás zavezl ještě o něco hloub. Když se dveře se slabým zasyčením pneumatických pístu otevřely, objevila se před námi malá místnost, z níž vedl jediný východ. Samozřejmě před ním byla mříž.
Břitva se pozdravil se zavalitým chlapiskem, které posedávalo na židli za hliníkovým stolkem.
"Někde ho zašij," řekl Břitva a ta hora masa přikývla.
"A moc se s ním neser," dodal ještě Břitva, než udělal krok zpátky do výtahu. Dveře zasyčely a my zůstali v místnůstce sami. Tlusťoch zapnul úsměv a přátelsky mě poplácal po rameni. Měl jsem pocit, jako by do mě několikrát udeřilo kladivo.
"Tak pojď," řekl. Palcem se dotknul prosvětlené plošky vedle dveří a mohutným kopancem mě poslal dovnitř.

* * *

Zavřel mě do malé cely, ve které byla záchodová mísa, palanda a strašný smrad.
"Hej," zařval jsem na zavírající se dveře, "sundej mi ty pouta." Z venčí se ozval jen pobavený smích.
Místnůstku osvětlovala jediná zářivka na stropě a já si všiml, že zdi jsou popsané nejrůznějšími zprávami: Majore, ty kurvo, chcípni nebo Zítra jdu na smrt, Mikeš nebo Užívej dne, další už nepřijde. Dál jsem to nečetl. Svalil jsem se na palandu a snažil se udělat si alespoň trochu pohodlí. Sotva se mi to podařilo, uvědomil jsem si dvě věci, z nichž jedna byla strašná a druhá ještě horší. Zaprvé: díky modrému bonbónu který jsem snědl, mám strašnou žízeň. A zadruhé: ze stejného důvodu se potřebuji rychle vymočit.
Znova jsem se posadil a začal se rozhlížet po něčem k pití. Samozřejmě jsem nic nenašel. Tak jsem začal přemýšlet o druhém problému: jak se vychcat. Došel jsem k záchodu a bezradně na něj hleděl.

* * *

První nutkavou potřebu vyprázdnit si měchýř se mi podařilo zaspat. Když jsem se pobudil měl jsem chvíli pokoj. Jediné co mě v tu chvíli trochu trápilo byla odporná pachuť zvratků v puse. Pohoda, to se dá přežít. Nesmíte ovšem být dehydrovaní. Po chvíli, co jsem tak seděl a čekal co se bude dít, mě začaly, jako ostatně vždycky když mám žízeň, svědit zuby. Je to takový ten pocit, kdy musíte co nejvíc skousnout, vydržet jak dlouho to jen jde a pak povolit, aby to bylo ještě horší. Vzadu v krku mě škrábalo, jazyk dřel o vyschlé patro. Zkusil jsem si vyrobit trochu slin a propláchnout si jimi ústa. To co moje slinné žlázy vyrobily však byl jen odporný sliz. Bylo mi potom ještě hůř. Už jsem si myslel, že horší to být nemůže. Omyl. Znovu se mi začalo chtít močit.

Asi tak sto let jsem se s tím snažil bojovat a namlouval jsem si, že každou chvíli přijde někdo, kdo mi z rukou sundá pouta. Nakonec jsem to vzdal a vrátil se k záchodu. Stál jsem tam dobře pět minut, pohupoval se na špičkách, čelem dřel o počmáranou zeď a zápasil sám se sebou. Nakonec zdravý rozum zvítězil nad a já si nadělal do kalhot.
Když jsem s tím byl hotov, strašně se mi ulevilo.

* * *

Přečetl jsem všechny nápisy. Většinou to byly citáty z Knihy Mrtvého Muže, doplněné různými kombinacemi sprostých slov. Jako způsob, jak zahnat myšlenky na vodu, to docela ušlo. Když jsem přečetl i tu poslední zprávičku, rozhodl jsem se, že se to všechno naučím nazpaměť. Když jsem si byl jistý tím, že umím opravdu každý citát, napadlo mě, že bych se je mohl naučit i pozpátku. Když jsem byl hotov i s tím, už mě nenapadalo vůbec nic.
Jazyk jsem měl suchý jako martini, a popraskala mi kůže na rtech. Když jsem zkoušel otevřít pusu cítil jsem, jak se mi kousky té uschlé kůže odtrhávají ode rtu. Abych zahnal hlad, který se pomalu začínal ozývat, začal jsem je polykat. Skvělé, napadlo mě. Už jsem jako ten Kyklop - stává se ze mě autokanibal.
Pak se mi znovu podařilo na chvíli usnout. Byla to spíš dřímota, než pravý spánek, ale byla doplněna nádhernými halucinacemi. Všechny věci kolem mě se začaly nějak divně deformovat a plazit se ke mně, aby ze mě vysály i ty poslední zbytky vody, které ve mně ještě zůstaly.
Místnost se najednou změnila v temnou chodbu a věci vypadaly jako tlupa potkanů po průchodu drtičem odpadků. Odhadoval jsem, že jsem v nějaké stoce, protože po mé pravé ruce byl žlab plný něčeho velmi odporného. Pak jsem ucítil strašlivý smrad. Nebyl to jen pocit, že něco cítím. Já měl opravdu nos plný hnilobného smradu, který by se snad dal přímo plnit do krabic a rozesílat do obchodů s pomůckami pro úchyláky. Z holení se mi do celých nohou šířila tlumená bolest. Potkany někdo slepil dohromady, takže se mohli začít blížit ke mně. Jejich kulatá očka se leskla ve světle svítilny, která ležela vedle mě, a -
Probral jsem se a pomalu se posadil. Sen mi pořád doznával v hlavě a já měl takový divný pocit.

* * *

V okamžiku, kdy jsem začal zkoušet, jestli je opravdu možné zadržet dech tak, aby se člověk udusil, se dveře rozletěly a objevil se v nich nějaký neznámý muž.

Hleděl jsem na něj jako na zjevení. Kolem hlavy mu poletovaly hvězdičky a přesto, že stál jen pár kroků ode mě, zněl jeho hlas jako ze strašné dálky. Chvíli jsem na něj tupě civěl a fascinovaně sledoval, jak hvězdičky mizí a znovu se objevují, přesně jako když diamantovým kotoučem přejedete po železe.
Zamrkal jsem a hvězdičky zmizely. Místo nich se objevily žluté skvrny, které se zvolna přelévaly z jednoho místa na druhé, přičemž za sebou zanechávaly zářivou stopu jedovaté zeleně. Po chvíli bylo zelené a žluté už úplně všechno.
Chlapík přešel těch pár metrů, kterého ode mě dělily a já za jeho zády uviděl Břitvu.
Chtěl jsem se zachechtat, když se největší žlutá skvrna přenesla přímo doprostřed jeho nazelenalého obličeje, takže vypadal jako E.T. po zmršené pitvě. Místo cynického smíchu jsem však jen slabě zachroptěl a spokojeně upadl do bezvědomí.

* * *

Probralo mě něco studeného, něco, co mi tlačilo do zad a pomalu mě to posouvalo dopředu. Otupěle jsem sebral všechnu energii co ve mně zbyla a zkusil přijít na to, co to je.
Ležel jsem na boku a o záda se mi tříštil proud ledové vody. Trochu jsem zvedl hlavu a očima pomalu zaostřil malé bílé kachličky. Voda po nich divoce tekla směrem k odpadu, který mě tlačil do boku. Trochu jsem se naklonil a pil jako velbloud po měsíční rekreaci uprostřed Sahary. Cítil jsem jak mi voda proudí do žaludku, jak se tam přelévá a zaplňuje každé volné místo.
"Nechlastej tak," ozval se kdesi za mnou hrubý hlas. "Bude ti blbě," varoval mě. Nad tím bylo potřeba se zamyslet. Šlo to sice pomalu, ale nikam jsem nespěchal. Jsem dehydrovaný, napadlo mě. Jsem kdovíkolik hodin bez vody a teď se tu nalívám jak notorik po příchodu do hospody. Jasně, uvědomil jsem si, oslněn precizností vlastního uvažovaní, bude mi zle!
Udělalo se mi zle.
"Hovado," uslyšel jsem znovu ten hlas, když jsem skončil se zvracením. Tentokrát to znělo rezignovaně.
Počkal jsem až voda odplaví mé žaludeční šťávy a znovu se trochu napil. Pak jsem se začal zvedat.
Proud vody mě stále sledoval, když jsem se pomalu zvednul na všechny čtyři a pak si s hlavou opřenou o zeď i kleknul.
Když jsem se jakž-takž stabilizoval, uvědomil jsem si, že ruce mám volné. Přejel jsem si jazykem po popraskaných rtech a zjistil, že se mi udělal nádherný opar. Všiml jsem si velkých strupů na zápěstí.
"Otoč se, ať ti můžu opláchnout ty pochcaný kalhoty," řekl hlas znechuceně a já se opatrně postavil na nohy a otočil.
Chlápek, který mě pouštěl z cely, stál na druhé straně místnosti a mířil na mě hadicí. Proud vody mi přejel obě nohavice, trup a ruce. Pak chlap s pokřiveným úsměvem hadici sklonil o něco níž a voda mě udeřila do rozkroku. Zlomil jsem se v pase a zasténal.
Podělaný život.

* * *

"Díky," přikývnul Břitva, když mě chlápek konečně propustil z laskavé péče své hadice. Ještě než definitivně zastavil vodu, hodil mi krabici nějakého levného pracího prášku a řekl mi, abych se tím posypal a trochu to na sobě rozetřel - prý jsem smrděl jako pohlavní orgán malomocné stařeny. Přesto, že se ze mě snažil prášek opláchnout, zbyly mi na oblečení malé bíle hrudky.
Břitva mě popadnul za předloktí a strkal mě před sebou dlouhou chodbou lemovanou ocelovými dveřmi s okénky. Ani jsem netušil, že Major disponuje tak rozsáhlým vězením. Dosmýkal mě až do místnosti s výtahem a stiskem tlačítka zaklapnul mříž. Byl jsem nastoupen jsme do výtahu a ten se dal do pohybu.
Podíval jsem se na hodinky. Chvíli jsem přemýšlel, jestli se třeba nerozbily při té pekelné jízdě, ale nakonec jsem došel k závěru, že ne a že jsem v té malé místnosti seděl opravdu jedenáct a půl hodiny. Jedenáct a půl hodiny ve smradlavé kobce bez vody.
Než výtah zastavil, zapálil si Břitva cigaretu.
"Nemáš ještě jednu?" osmělil jsem se. Mluvil jsem tím neprosebnějším hlasem, jakého jsem byl schopen.
"Ne," odsekl Břitva a schoval plnou krabičku Marlborek.
Vytlačil mě otevřenými dveřmi do chodby plné pobíhajících lidí a začal mě postrkovat kupředu. Kolemjdoucí si s neskrývaným opovržením prohlíželi mé mokré a stále špinavé šaty a znechuceně kroutili hlavami nad mokrými šlápotami, které za mnou zůstávaly. Sklonil jsem hlavu, svěsil ramena a nechal se vést až k širokým dveřím na konci chodby.
Narozdíl od ostatních, které jsme míjeli, neměly tyhle dveře žádný štítek. Nebylo tu ani číslo, ani jméno člověka který sedí uvnitř. Byla tu jen ta odporná, všudypřítomná šeď a malá žlutá ploška, která matně svítila ze zdi.
Břitva k ní přitiskl palec a masivní ocelové dveře zajely do zdi.

Čtyři
"Hřbitovy jsou plné lidí,
kteří si mysleli, že jsou nenahraditelní"

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Čtvrtek 17:50
"Ohař," konstatoval Major. Seděl za bytelným dřevěným stolem, jehož deska byla důsledně uspořádána. Malý černý terminál v pravé přední části, štůsek bílých papírů vlevo, uprostřed stojánek s psacími potřebami, broušený popelník z tmavého skla a ke stolu ladící humidor. Na straně která ke mně byla obrácena, byla drobnými písmeny vyvedena značka Davidoff. Celkový dojem rušil jen matný plastik paměťové karty přímo uprostřed dokonale lesklé černé plochy.
"Dobrý den," řekl jsem a prosebně se podíval na židli stojící přede mnou. Major přikývl a pokynul mi, abych se posadil. Místnost byla zařízena opravdu ve velkém stylu. Na podlaze byl položen hustý koberec, na kterém mé promáčené boty zanechávaly mokré skvrny. Kolem stěn stál nízký černý nábytek - honosný, ale ne tolik, aby byl nevkusný. Celou stěnu za Majorovými zády pokrývala obrazovka s vysokým rozlišením, na které běžely počítačové animace jakési hvězdokupy. Vpravo od Majora, v obleku a s kamenou tváří, stál svalnatý panák - asi osobní stráž.
"Jak se ti daří, chlapče?" zeptal se Major, čímž začala hra, kterou už jednou prošel. Trochu paradoxně si Major potrpěl na velké scény - asi mu dělalo dobře, když mohl předvést svůj ostrovtip. Režie jeho představení většinou za moc nestála, ale o to větší byly jejich úspěchy. Většina těch, kteří některým z jeho vystoupení prošli, z toho byla úplně mrtvá.
"Dobře, pane, děkuji," odpověděl jsem a na okamžik zvedl oči, takže se můj pohled setkal s Majorovým. Vydržel jsem to skutečně jen chviličku - pak jsem zase začal pozorovat vyleštěnou desku stolu.
"Já na tom také nejsem nejhůř," řekl a pohodlně se rozvalil ve svém koženém křesle. "Obchody jdou dobře, všichni se řídí zákonem - " tady se zarazil, jako by na okamžik znejistěl. Moc dobrý herec nebyl, takže mi bylo hned jasné, co přijde. "Nebo se pletu?" Otázka visela ve vzduchu jako odsouzenec na šibeničním vrchu. Mlčel jsem a přemýšlel, jestli bude lepší zapírat, nebo se rovnou přiznat.
"Nebo se pletu?" opakoval Major mnohem důrazněji a tvrději.
"Ne," rozhodl jsem se. "Nepletete, pane," řekl jsem. Myslel jsem si, že jsem připraven na všechno, ale zmýlil jsem se - to co Major provedl sotva jsem domluvil, jsem opravdu nečekal. Dlaní se opřel o vyleštěnou desku stolu a jediným skokem překonal celou její šíři. Bezpečně přistál pár centimetrů přede mnou a z dopadu přešel plynule do úderu. Ránu jsem inkasoval přímo na solar. Voda, kterou jsem do sebe nalil, ve mně zavířila a já se vší silou snažil udržet ji uvnitř. Kdybych Majorovi poblil kancelář, docela určitě by mě zabil. Takhle mi jen uštědřil další čtyři rány: na žaludek, na obě lícní kosti a na bradu. To ho trochu uklidnilo, a mohl na mě začít řvát: "Ty hovno, ty nicko, ty ubohá nulo. Ještě jednou zkusíš něco takového, a budeš srát vlastní krev. Já ti dám, že ne. Ty drzý sráči!" Poslední rána šla znovu na solar.
Další příval urážek jsem už nevnímal. Kvantoví fyzici by, kdyby byli v té chvíli v Majorově kanceláři, měli radost. Nejmenší částice ve vesmíru seděla zbitá, pokořená a třesoucí se v židli, před kterou stálo sto devadesát centimetrů Majorovy atletické postavy.
Major na okamžik přerušil svou litanii a za uši mi zvedl hlavu. "Dívej se mi do očí, ty špíno," zařval. I přes brýle, které seděly na jeho aristokratickém nose, mě jeho pohled drtil. Kdyby se dalo pohrdání, odpor a nenávist stáčet do lahví, dodával by Major koktejl té nejvyšší kvality. Když se mé oči apaticky ustálily na Majorových ústech - pohled do těch hrozných očí jsem nesnesl - pokračovalo ještě chvíli spílání.
Pak se Major najednou uklidnil. Všechna agresivita z něj vyprchala a celý se uvolnil. Kdybych ho neznal, nechápal bych, jak jsem mohl být tak hloupý a myslet si, že by mě tenhle spořádaný chlapík mohl uhodit. Upravil si na míru střižené sako, které mu podle holoprojekce postavy šili u Huga Bosse, a pomalu obešel stůl. Usadil se a z humidoru vytáhnul doutník. Již oříznutý konec si pomalu zasunul do úst a zapalovačem, který vylovil z kapsy si připálil. Bafnul a chvíli bez hnutí seděl. Asi to mělo vypadat, že si předraženého Davidoffa vychutnává, ale na to jsem ho znal příliš dobře.

* * *

Poprvé jsem na Majora - tehdy ještě zaměstnance České armády - narazil v metru. Patřil ke skupině zelených mozků, která se po dopadu rakety jakoby odnikud objevily v přeplněném metru, a snažily se udržet alespoň jakýs takýs pořádek při rozdělování potravin a vody. Některým se to i povedlo. Majorovi tedy zcela určitě.
Prvním důkazem jeho prozíravosti bylo, že nás ještě první večer připravil o všechny ostré, nebo nabrousitelné předměty, o jakékoliv náznaky šňůr a lanek, prostě o všechno, co by v případě nouze šlo použít jako zbraň. Narozdíl od ostatních velitelů nenechával mrtvoly sebevrahů a zkolabovavších kardiaků pálit, ani zakopávat, ale přikázal je porcovat a opékat. Po prvním týdnu jsme měli nejnižší procento sebevražd a docela slušnou zásobu pečeného masa.
Pak se, ale všechno nějak zvrtlo. Sklady CO, do kterých se před výbuchem pravidelně nakupovaly potraviny a léky, totiž nebyly tak plné jak měly být. Doufám, že člověk, který zajišťoval zásobování, si ty ukradené plechovky s masem a kartóny penicilinu užil. Nám rozhodně chyběly. A stalo se, co se muselo stát: Někdo došel k závěru, že ve vedlejší stanici mají nějak moc jídla na nějak málo lidí. A tak začaly spanilé jízdy.
Během týdne se metro proměnilo v jedno velké bojiště. Jak ubývalo ze zálohy povolaných vojáků a nepoužitého střeliva, začali jsme ustupovat od hromadných útoků a boje se přesunuly spíše na barikády z převrácených vagónů a ztrhaného obložení stanic. Tehdy jsem se dostal do centra Majorovy pozornosti.
Mohly za to - jako ostatně za spoustu věcí v mém životě - mé sny. Abyste mi rozuměli - já nevěřím v žádné nadpřirozené ani paranormální síly. Telepaty, telekinetiky a všechny ty ostatní tele-já-nevím-co považuji za podvodníky. Opravdu si nemyslím, že existuje život po životě, a skutečně nikdy jsem se nepovažoval za mesiáše. Bohužel právě já jsem postižen něčím, pro co nemám vhodnější název než jasnovidecké sny.

Určitě znáte déja vu: uprostřed nějaké události si uvědomíte, že tohle jste už jednou prožili, že se vám to už někdy zdálo. Většinou takové poznání člověka úplně odrovná. Mluvíte, a víte přesně co vám ten druhý odpoví, ale nejste s tím schopni nic udělat. U mě to funguje obráceně. Probudím se celý zpocený s pocitem, že jestli se nezačnu soustředit na změnu, stane se to, co se mi právě zdálo. A většinou se ni zdá o hodně nepříjemných věcech.
Když Major zjistil, že výpravy za jídlem ze kterých jsem se nějakým způsobem ulil, končily smrtí většiny jejich účastníků, začal vyzvídat. Nejdřív jsem zatloukal, tvrdil jsem, že o ničem nevím a prostě se mi ráno vždycky udělá špatně, ale nakonec jsem mu to řekl. Zjistil jsem při tom zajímavou věc: velmi těžko se mlčí, když vám někdo k oku přibližuje zapálenou cigaretu. A tak mě Major začal zařazovat do všech akcí. Když jsem se ráno začal ošívat a tvrdit, že nemůžu, nebo že je mi špatně, akci odvolal.
Po pár týdnech mi Profesor, který byl náhodou velmi dobrým střelcem, řekl, že jsem jako ten kanár, co si ho brali horníci do dolů, aby zjistili, jestli někde neuniká plyn. Díky Majorovu přesvědčování jsem se do té doby považoval za velmi důležitou osobu. Říkal mi, že jsem pro něj i pro ostatní nepostradatelný, že bez mého talentu dlouho nevydržíme, a že bych přece neposlal na smrt kamarády, když můžu říct, jestli výprava dopadne dobře, nebo ne. Po tom, co mě Profesor upozornil na tu zajímavou analogii, jsem o své pozici začal pochybovat. Ano, určitě jsem zachránil spoustu lidských životů tím, že jsem řekl kdy je potřeba zůstat za barikádou, a kdy můžeme v klidu vyrazit. Ale na druhou stranu jsem jich měl spoustu na svědomí, protože jsem to byl já, kdo ráno říkal, jestli jdeme zabíjet, nebo zůstaneme sedět na zadku.
Trvalo asi čtrnáct dnů, než mi z toho začala třeštit hlava. Viděl jsem před sebou záblesky z hlavní. Slyšel jsem chroptění, když kulky našly svůj cíl. Cítil jsem chuť masa, které jsem pak do sebe hltavě cpal.
Už jsem to nemohl vydržet. Jediné o čem se mi zdálo byly hromady lidských kostí, které vždycky někdo někam uklidil, aby nebyly tak na očích. Zdálo se mi o ženě, kterou jsme zajali, znásilnili a sežrali jako ta nejhorší hovada, protože nepatřila k nám, k naší smečce. To vše s Majorovým souhlasem. Se souhlasem člověka, který mi říkal, že beze mě nemůže pokračovat. Pokračovat v čem?
Rád bych si myslel, že za další chybu kterou jsem udělal mohlo to, že jsem nespal a nejedl. Ale nejde to. Řekl jsem Majorovy o svých pochybnostech i tom, kdo za ně může.
Druhý den jsme měli k obědu maso.
Profesora jsem už nikdy neviděl.
Od toho dne až do chvíle, kdy jsme se dostali ven, se mi už žádné sny nezdály.

* * *

Přes všechny Majorovy vady, bylo jeho vedení to nejlepší, jaké v metru bylo. Major totiž měl absolutní důvěru ve svou úlohu ve vesmíru - v tomhle ohledu přehnanou skromností rozhodně netrpěl. Vždycky přesně věděl co je potřeba udělat, s naprostou samozřejmostí rozděloval úkoly a práci, když někdo začal trpět depresemi nebo klaustrofobií dokázal dotyčného rychle vyléčit - ať už povzbudivým slovem, nebo kulkou z pistole. Dokázal nás udržet při životě celé ty tři měsíce, než jsme si prohrabali cestu ven.
Když jsme se konečně - zavšivení, špinaví a vyhublí - dostali z těch prokletých kobek, a ruské jednotky se nás pokusily nahnat do lágrů, zorganizoval Major několik partyzánských akcí. Když ztráty na životech dosáhly určité meze, došli Rusáci k názoru, že některé lidi je lepší nechat na pokoji. Kdosi sice přišel s geniální myšlenkou kobercového bombardování s nasazením chemických zbraní, ale nakonec z toho sešlo. Možná že změně ruského postoje pomohly i americké stíhačky, které se nad Městem objevily dřív, než se ruské bombardéry vůbec stačily přiblížit.
Major pak za vydatné pomoci z Venku vybudoval síť překupníků a pašeráků, a později, když raketami sestřelil několik ruských, z Venku pašujících vrtulníků, ovládl svou část Města úplně. Ruští vojáci, kteří za walkmany, televize a holandské pornofilmy vyměňovali zbraně, střelivo a svou techniku si uvědomili, že asi udělali chybu. To už ale bylo pozdě. Zlikvidovat někoho s Majorovým označením znamenalo tvrdou odvetu. A Majorovi gladiátoři byli pro boj ve Městě vycvičeni mnohem lépe než ruští Specnaz, kteří tu prodělávali část svého výcviku.
Jak Major rostl, rostly i jeho zakázky. Z drobné elektroniky a porna přešel na technologie a černé kliniky, které zásoboval pokusným materiálem z řad provinilců evidovaných na Černé listině. Jednou dokonce vrtulníky přes Město do Sjednoceného Ruska propašoval pět univerzálních obráběcích strojů Allen-Bradley na opracování součástek do nanostrojů.
Major se stal téměř neomezeným vládcem snad padesáti tisíců duší, jeho roční zisk byl stejně vysoké jako obrat poloviny ruské ekonomiky, obleky mu šili v nejdražších módních salónech, kouřil to nejkvalitnější kuřivo, které se dalo na světě sehnat, a přesto na něm bylo vidět, že není spokojený. Nebylo to tím, že by měl málo - on toho měl naopak příliš mnoho. Vládl lidem, kteří ho nenáviděli, musel studovat ekonomiku, ke které měl stejný odpor jako nekrofil k živému masu. Trávil hodiny na jednáních, kde se s vyslanci ruských průmyslníků handrkoval o každou korunu, a místo pohodlných maskáčů se musel navlékat do obleků, o kterých říkal, že jsou dobré tak pro buzeranty. Nebyl spokojený, natož šťastný, protože byl stále vojákem a musel si hrát na podělanýho byrokrata.
Major by se rád vrátil zpátky do tunelů, kde bylo všechno jednoduché a jasné, ale nedokázal to. Musel dělat to co dělal, protože k tomu byl vychován. Přistoupil na nějaké hodnoty a ani sebevětší tlaková vlna je nedokázala odnést. A přesto, že se Major staral jak nejlépe mohl, jediné co jste ve Městě mohli cítit byla beznaděj. Problém byl totiž v tom, že jemu vůbec nezáleželo na lidech. On byl posedlý potřebou udržet systém.

* * *

Voňavý a hutný kouř doutníku začal plnit místnost. Major ještě jednou bafnul. Pak se na mě podíval - jestli v jeho

očích bylo něco jako stud, pak ho hezky rychle potlačil - a šluknul si. Majorovy plíce jsem vždycky obdivoval.
"Chlapče, chlapče," řekl Major a z úst se mu valila oblaka kouře. "Víš, že pro tebe mám slabost, ale tohle jsi přehnal." O Majorově slabosti k mé osobě jsem věděl své. Z posledního projevu jeho přízně jsem měl půl roku noční můry.
"Spoustu věcí jsem ti odpustil," pokračoval, "ale co je moc, to je moc," řekl a nasadil utrápený obličej. Oběma nám bylo jasné, že to ve skutečnosti nemyslí vážně. Byl jsem mu naprosto ukradený celých těch šest let co jsme se neviděli. Platil jsem daně a vodu a v levotách, které jsem prováděl, bylo tak málo peněz, že ho prostě nezajímaly.
"Půl milionu je ale moc," řekl. Chtěl jsem se ohradit, ale gestem mě umlčel. "Je to příliš na podvodníčka tvého kalibru. Kdyby šlo o dvacet tisíc, možná bych nad tím ještě mávnul rukou, ale tohle..." na čele se mu nakrčila kůže, takže vypadalo jako rozmlácená roleta.
"Pane," řekl jsem tiše, "vždyť víte, že to nebylo půl milionu. Za takovou cenu bych to já nikdy neprodal. Maximum co mně někdo dá je dvě stě tisíc. Víc ani ťuk." Majorův obličej se znovu nebezpečně změnil. Vypadalo to, že dodrží svůj slib a že opravdu brzo začnu srát krev. Možná by to bylo lepší. Pokud z tohohle nějak nevybruslím, čeká mě něco mnohem horšího.
Naklonil se nad stůl a chvíli na mě hleděl, jako by rozvažoval, jestli si moje střeva pověsí na zeď vedle svého oblíbeného obrazu. Pak se prudce narovnal a znovu potáhnul z doutníku. A znovu kouř vdechnul do plic.
Jak vyfukoval oblak kouře, naklonil se nad stůl a klepnul do malé klávesnice počítače. Na obrazovce za ním přestaly rozverně vybuchovat supernovy a objevilo se tam pár řádek textu. Po chvíli jsem pochopil, že je to výtah z dokumentu, který jsem - bože, bylo to teprve včera! - prodal. Došlo mi, jak mě vyhmátnul.
ORACLE, který mi dokument přeložil a zkrátil, je velmi zvláštní program. Ať do něj vložíte stejný text kolikrát chcete, nikdy nedostanete stejný výsledek. Ano, obsahově je to pořád to samé, ale forma se liší. Jde o drobné nuance ve slohu, ve skladbě vět a spoustě dalších věcí, kterým nerozumím. Pokud budete chtít, můžete do ORACLU nacpat dvacet vět, ze kterých vám vytvoří divadelní hru k nepoznání od Shakespeara. Ale text, který visel na zdi za Majorovými zády, byl do posledního slova stejný jako ten, který jsem včera večer četl u sebe doma. Ve své zbrklosti jsem totiž zapomněl na jednu docela podstatnou věc: že totiž ORACLE požaduje opravdu výkonný počítač. Nemyslím, že by Hubert byl nějaký chudinka. Je už sice starší, ale vylepšoval jsem ho pravidelně, takže by se nemusel stydět ani před mnohem novějšími stroji dováženými z Venku. Ale přesto by se mu translační a rešeršní systém ORACLE ani nevešel do paměti. Jediný kdo měl ve Městě dostatečné vybavení byl Major. Když jsem ORACLE spouštěl, Hubert se automaticky připojil k síti a můj dokument odeslal do Hnízda. Když s ním byl systém hotový, poslal jej zpátky ke mně. Druhá kopie šla Majorovi na stůl.
Už poněkolikáté za posledních čtyřiadvacet hodin jsem se cítil jako idiot. I když jsem si myslel, že to už víc nejde, přece jen jsem se v židli ještě víc schoulil.
Když Major uviděl jaký účinek na mě jeho představení mělo, uchechtl se. Klepnul prsty o stůl, abych zvednul hlavu. Byl jsem najednou velmi, velmi unavený, ale překonal jsem to a podíval se na něj. Teď už jsem jeho pohled snesl úplně klidně. Největší příležitost svého, už tak dost podělaného života jsem promarnil. Už mi nezáleželo na tom, co se mnou Major udělá.
Jeho tvář se roztáhla do širokého úsměvu. Ještě neskončil, ještě mi nepředvedl všechny triky, které měl v rukávu. Znovu se lehce dotknul klávesnice. Kus zdi napravo se rozestoupil a do kanceláře vešel obtloustlý vousatý muž. Od pohledu Rus. Major se zatvářil velmi, velmi sarkasticky a řekl: "S Andrejem se, myslím, už znáte, že?"
Řekl jsem, že jediné co ve Městě je, je beznaděj? To jen proto, že silnější slovo už neznám.

* * *

Andrej, jestli se tak ten bonzácký hajzl vůbec jmenoval, odnesl svých padesát kilo nadváhy a Majorův úsměv se vypařil. Najednou byl strašně věcný. "Mohl bych tě na místě zabít -" na chvíli se odmlčel, jako by uvažoval, jestli by si před tím sundal to své trapné sako, "- ale to by pro tebe bylo příliš jednoduché," tvářil se, jako by pro mou osobu našel nějaké zvlášť odporné využití. Napadlo mě, jestli by mě dal zaživa hodit do bazénu s piraněmi, ale pak jsem si řekl, že ne. Tak hodný na mě nebude. Spíš udělá to, co se mnou udělal už jednou.
"Mohl bych - " zarazil se upřeně se na mě zahleděl, aby se ujistil, že vím, co by mohl. Ano, věděl jsem. Až příliš dobře jsem to věděl. " - ale to taky neudělám," řekl. Ztuhnul jsem. Ne? "Dám ti ještě poslední šanci, Ohaři." Opravdu řekl ne?
"Neber to tak, že když se ti povede to co pro tebe mám - o čemž silně pochybuji - tak ti všechno smažu a začneš znova. Prostě tě jen nechám na pokoji do příští hovadiny, kterou uděláš."
Pořád jsem tomu nemohl uvěřit.
On mi dává šanci! Panebože, kdybych měl dlouhé vlasy a nějaký olej okamžitě bych mu umyl nohy. Dal mi ještě jednu šanci. Kdo ji nikdy nedostal, neví co s člověkem udělá. Skoro zešílíte vděčností k tomu kdo vám ji dal a vůbec vás nezajímá, že je to ten samý parchant, který vám ještě před chvílí chtěl namočit hlavu do kyseliny. Může vypadat jako vousatý blázen a mít na sobě bílou kutnu nebo nosit zlaté brýle a oblek od Bosse. Může být přitlučen na kříž, nebo sedět za stolem a pokuřovat doutníky. Je vám to fuk. Máte poslední šanci.
V euforii, která mě zaplavila mi skoro utekla další Majorova věta: "A ty ji uděláš, to vím jistě." Nepřemýšlel jsem o tom co řekl a jen nadšeně přikývnul. Major znechuceně zakroutil hlavou a povzdechl si. Jeho rty se trochu pohnuly a skoro bych přísahal na to, že tichounce řekl chudáku. Pak ze stolu zvednul paměťovou kartu, která tam celou dobu ležela a hodil ji Břitvovi. Ten ji zachytil a štítivě mi ji nacpal do kapsy.
Poslední šance! znělo mi pořád v hlavě.
Poslední šance!
Usmíval jsem se jako debil, kterého posadili na nočník, a když Major mávnul rukou, jako by odháněl něco odporného,

nechal jsem se Břitvou vyvést z místnosti.

Pět
"Kamarád je někdo, komu se můžete
svěřit se svými problémy. Přítel
je někdo, komu se můžete svěřit se
všemi svými problémy.
Smrt je něco, co vaše problémy vyřeší."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Čtvrtek 18:22
Z euforie mě vytáhnul až studený vítr a pohled na zšeřelé Město. Čekal bych, že za ta léta si už trochu zvyknu, ale ten výhled na mě působil stále stejně silně. Pokaždé, když jsem uviděl, jak důkladná a naprostá je zkáza Města, cítil jsem se zbytečný, marný, opuštěný a zatracený. Proč já? Proč zrovna já musím žít v něčem takovém? Proč musím hnít ve městě, kde místo domů a paláců zbyly jen tuny kamení a cihel?
Co bylo ovšem nejhorší - zdálo se, že takhle to skončí s celým světem. Ještě než jsem přestal číst zprávy CNN, které mi pravidelně posílal Mecenáš, byla situace otřesná. Stav ozónu se přestal hlásit dobře před šesti lety, kdy jeho množství kleslo pod osmdesát procent jakéhosi pochybného dlouhodobého normálu. Na východě pokračovala válka Ruska s Čínou o poslední zbytky ropy. Indie vyhlásila válku kde komu v den, kdy ten psychopat, který se vydával za novou Buddhovu inkarnaci, řekl hladomorem a nemocemi zdecimované miliardě lidí, že čas utrpení právě skončil, a že nyní je možné brát z jeho plodů. Irák vydíral USA, EU i celý zbytek světa ukrajinskými jadernými zbraněmi, které stačil koupit ještě než Rusové Ukrajinu pohltili. Jejich požadavky byly poměrně skromné: chtěli zrušit Izrael a všechny jeho občany nahnat do koncentračních táborů, kde by nucenými pracemi odčinili svou vinu. Jaká vina to přesně byla, to nikdy neřekli, ale jejich argumenty byly dost pádné na to, aby s nimi Američané začali o jejich návrhu jednat. Sahara se sice rozvalovala přes tři čtvrtiny afrického kontinentu, ale přesto Afričané stále stačili zásobovat zbytek světa kvalitními virovými chorobami. Předposlední prezident Spojených států, jehož volební kampaň platil mediální gigant Microsoft, byl Japonec a homosexuál. Jediné, v čem hoši ze CNN neměli okolo jeho osoby dlouho jasno bylo, co z toho je na něm vidět víc. Nakonec se shodli, že to druhé.
V tomhle světě, kde Greenpeace kladla bomby na nádražích a z Brazílie pašovala vysoce kvalitní drogy se samolepkami Nature Product, ve světě, kde černí a žlutí s chutí vraceli bílým dlouhá léta rasismu, ve světě, kde Evropský úřad pro kontrolu porodnosti prováděl povinná umělá oplodnění, aby pokles populace udržel na nějaké přijatelné úrovni, v tomhle světě nebylo kam utéct. Jediné co můžete dělat, když jste obklopeni šílenci, kteří se ženou přímou cestou do horoucích pekel, je přidat se k nim. Jinak vás převálcují.
Možná nakonec přece jen někdo svět zastaví, abychom mohli vystoupit, ale bojím se, že to bude pro tuhle planetu konečná. Možná, že kdybychom všichni jen nežvanili, a občas taky někdo něco udělal, mohl svět vypadat jinak. Možná.

* * *

Z rozjímání, které bych od sebe nečekal, mě vytrhlo zabzučení vodíkového motoru a melodický ženský hlas, který mi oznamoval, že dveře jsou otevřeny a že pokud do minuty nenastoupím, bude zahájena palba. Trochu zmateně jsem se rozhlédl kolem sebe. Přímo přede mnou stál malý samonavigační automobil. Nemínil jsem zjišťovat, jestli to ten krám s tou střelbou myslí vážně a raději nasedl. Dveře se s tichým klapnutím zavřely a samohyb se rozjel.
Uvnitř auta bylo místo tak pro čtyři lidi a dva samopaly. Úzkými průzory jsem ještě chvíli sledoval zhroucenou konstrukci Žižkovského vysílače, který se jako ochablý pyj impotentního starce marně vzpínal k temné obloze. Pak se za okny objevil pomalovaný beton obranných zdí a já chtě nechtě, musel začít přemýšlet o tom, co se mi to vlastně stalo v Majorově kanceláři.
Nadšení nad tím, že mé tělo přece jen ještě chvíli nebudou žrát červi pomalu vyprchávalo a já začal uvažovat nad tím, co může být na té kartě, kterou mi Břitva zasunul do bundy. Zamyšleně jsem ji vylovil z kapsy a chvíli na ni zíral. Moc to nepomohlo - pořád jsem věděl stejně málo, ale něco jsem si přece jen mohl domyslet. Kartu jsem dostal já, některými lidmi považovaný ze nejlepšího čmuchala ve Městě, takže muselo jít o pátračku. Ten člověk, kterého Major hledal musel být hodně důležitý - rozhodně důležitější než já. Musel být taky hodně schopný, jestli ho Majorovi hoši nenašli sami. Když to dáme dohromady - měl jsem najít někoho, kdo má něco po čem Major touží tak, že udělal vyjímku a já se nestal exemplárním případem pro ostatní kšeftmany. A dál - musí to být odborník na skrývání, což znamená, že to bude taky odborník na spoustu jiných věcí, jako například na to, jak vyrobit bombu ze zubní pasty a kousku mýdla. Tyhle případy opravdu miluju.
Než jsem došel k závěru, že možná nemám až takové štěstí jak jsem si původně myslel, vozítko zastavilo. Dveře zašuměly a já vystoupil. Stál jsem na konci mostu a díval se do tváře jednomu z těch ostrostřelců, co hlídali Administrativu a vstup do Hnízda. Hlaveň samopalu mi pokynula, a já pomalu vyrazil přes most.
Když jsem, i se svým garde, dorazil k početné skupině ozbrojenců, byli jsme zhruba v polovině mostu. Jeden z vojáků vytáhnul nastřelovací pistoli a kývnul hlavou. Pochopil jsem a začal se svlékat. Oblečení jsem měl mokré, ale stejně mi bez něj byla ještě větší zima než před tím. Na to, abych se na sebe podíval jsem ještě neměl dost odvahy, takže když

jsem zvedal ruce nad hlavu, hleděl jsem přímo před sebe. Voják mi chladný kov pistole přitlačil do podpaží a stiskl spoušť. Štíplo to a identifikační štěnice se ze zásobníku přesunula do mé ochablé svaloviny. Zasyčel jsem a začal si svědící místo škrábat. Vojáci na mě upřeli pohled tak-už-konečně-vypadni a já už konečně vypadnul. Stejně jsem nikdy nepochopil, proč všichni Majorovi vojáci museli mít vyoperované hlasivky.
Než jsem dorazil na druhý konec mostu, byl jsem už zase oblečený. Věděl jsem, že teď musím udělat dvě věci. Zaprvé jsem prohmatal kapsy a vytáhnul rozmočenou krabičku cigaret a zapalovač. Otevřel jsem krabičku a chvíli se v ní zklamaně přehraboval. Nakonec jsem však přece jen našel něco, co tvarem alespoň připomínalo cigaretu. Trochu jsem ji narovnal a zkusil vysušit plamenem zapalovače. Moc to nepomáhalo, ale po pár pokusech se mi podařilo ji přece jen zapálit. Potáhnul jsem, a přesto, že jsem zvyklý kouřit kde co, jsem se malém udusil. Nakonec jsem se ale ovládnul a dokonce si tu odpornost vychutnával.
Když jsem měl cigaretu bezpečně umístěnu mezi rty, začal jsem se znovu šacovat. Telefon jsem sice našel rychle, ale zato byl obalený něčím, co před tím, než to zvlhlo, mohl být posmrkaný papírový kapesník. Štítivě jsem malou černou krabičku, ze které vyčníval krátký prst antény, otřel o kalhoty a otevřel ji. Displej zeleně zamrkal a na chvíli se na něm objevilo logo Motoroly. Potáhnul jsem z cigarety a okamžik zvažoval, komu zavolám. Nakonec jsem došel k závěru, že jen jediný člověk, který mi může pomoct, a tak jsem z paměti telefonu vylovil jeho číslo.
Jak jsem předpokládal, ozval se mi záznamník.

* * *

Šel jsem tak rychle, jak mi to mé domlácené tělo dovolilo. V botách mi čvachtalo, klepal jsem se zimou a cigareta, která mi pomohla přestát těch prvních pár minut, byla nenávratně pryč. Sakra. A Radim nikde.
Nechal jsem mu na záznamníku vzkaz, že potřebuji někam dopravit, protože jsem momentálně bez motorky a doufal, že si ho poslechne co nejdřív. Jestli budu muset pěšky ujít celých těch patnáct kilometrů, které mě dělily od bavoráka, tak se pominu. Motorku jsem si koupil abych na ní jezdil, ne abych ji někde hledal. Šel jsem a nadával a přemýšlel, která místa budu muset při svém pátrání prohledat nejdřív.
Možná to vypadá, že v troskách dvoumilionového města není možné někoho najít, ale to je omyl. Zaprvé jsem mohl počítat s tím, že dotyčný bude v Majorově polovině Města. Dostat se dovnitř je totiž mnohem jednodušší než dostat se ven. Když chcete dovnitř, máte dvě možnosti: buď vás Major koupí za pár šupů jako otroka, pár let vás bude využívat a pak vám dá něco jako svobodu, aby ve Městě udržel kupní sílu. Druhá možnost je o něco riskantnější, ale ne o moc. Jediné co musíte udělat je utéct z ruského sektoru - to znamená dostat se přes plot z ostnatého drátu a pár vojáků se psy - a u brány do Města si nechat nastřelit štěnici. Na druhou stranu to jde už hůř: jednak je Majorův plot mnohem kvalitnější, a jednak mají Rusové hledače štěnic, takže když vejdete na jejich území okamžitě se na vás sesype spousta olova.
Zadruhé můžete vyloučit všechna místa, kde není voda, nebo jednoduchý přístup k ní. Je hezké, že ve Městě existuje miliarda míst, kde se schováte tak, že vás nikdo nemůže najít, ale bez vody je vám taková schovka celkem k ničemu.
Další pravdou je, že spousta lidí se schová na místech, kde je zkušenější člověk vyhmátne skoro okamžitě. Tyhle místa jsem sice mohl vyloučit - ta už Major určitě nechal prohledat, ale nevěřili byste, kolik zakázek jsem vyřídil skoro bez práce tím, že jsem sám připravil několik geniálních skrýší. Pak stačilo jen jít a vybrat kořist z pasti.
Další pomocí jsou gangy. Je jich po městě několik a jsou vždy připravené přijmout mezi sebe někoho nového. Tahle možnost ovšem taky padala, protože gangy držela při životě jen Majorova blahosklonnost, nebo spíš to, že mu nemohly nijak uškodit.
Suma sumárum by šlo na mapu Města nakreslit několik červených oblastí, ve kterých se schovává každý, kdo se schovat potřebuje. Pokud tedy s tím, že se jednou bude schovávat nepočítal, a neudělal si zásoby jídla a vody někde dost daleko. Jako jsem to udělal třeba já.
Zastavil jsem se a zaposlouchal. Po pár vteřinách jsem poznal typický ryk Radimova přetáčeného motoru. Pak jsem v houstnoucím šeru uviděl záblesky dvou reflektorů a oddechl si. Konečně.

* * *

Radimova tříkolka se přiřítila neuvěřitelnou rychlostí osmdesáti kilometrů za hodinu a skoro na fleku zastavila. Mohutná péra zaskřípěla se celé monstrum pohybující se na mohutných balónových pneumatikách zastavilo. Mohutný motor ještě chvíli brblal, než s mohutným zaduněním utichl. Pak nastalo mohutné ticho. Radim si z hlavy shodil přilbu a s jemným úsměvem, na mě zakřičel: "Zdravíčko!"
Ta tříkolka se k Radimovi prostě nehodila. Nikdy jsem se nedověděl proč si ji pořídil a nikdy mě nenapadala žádná Radimova vlastnost, která by nasvědčovala megalomanii.
První debatu s Radimem jsem podstoupil týden po malém třesku. Seděl obklopen několika lidmi a vysvětloval jim zbytečnost vzteku a důležitost sebeovládání. Takových kazatelů se dalo najít víc, ale na Radimovi mě zaujalo, že ve společnosti, kde lidé pohřbívají svá jména spolu se svou minulostí, si nechal říkat křestním jménem. Radim nikdy neměl žádnou přezdívku a nikdy nikomu přezdívkou neřekl. Trval na tom, že každý máme své jméno, a že je projevem neúcty k lidem, kteří nám dali život, říkat si jinak. Radim se také stále usmíval, a i když se náhodou neusmíval, měl vždy dobrou náladu. Bylo to jako by se mu všechny problémy vyhýbaly obloukem. Stačilo s ním mluvit pár minut a získali jste dojem, že váš pesimismus je něco naprosto stupidního. Zdálo se vám, že přes to všechno, co se na světě děje, je to vlastně báječné místo k životu. Nejdřív jsem myslel, že takhle působí jenom na mě, ale postupně jsem zjistil, že tenhle dojem z něj mají úplně všichni. Několikrát jsem ho viděl debatovat i s Majorem, který pak pokaždé působil uvolněně a

přirozeně. Řekl bych, že se v takových chvílích choval skoro lidsky.
Pár týdnů po tom, co jsme vylezli z metra, se kolem Radima utvořila společnost, pro kterou nemám lepší slovo než sekta, i když on sám by to tak nikdy nenazval. Slovo sekta důsledně odmítal a razil označení Kroužek. Pod jeho vedením nebožáci bez vůle k životu a bez špetky naděje, upravili během pár měsíců podzemní komplex, ve kterém pak zhruba tři tisíce lidí mohlo žít způsobem, který jim dával alespoň nějaký smysl. Živili se pěstováním rychlyb - geneticky vyšlechtěných ryb, živících se úplně vším a neuvěřitelně rychle nabývajících na váze. Jejich maso bylo sice drahé, ale bylo to to nejlepší jídlo, jaké jste ve Městě mohli sehnat.
Nevím jak je možné, že ze všech lidí jsem Radimovi padnul do oka zrovna já. Možná to bylo tím, že jako jeden z mála lidí, kteří s ním někdy seděli v Kroužku jsem si dovolil odporovat mu - i když je pravda, že jsem většinou prohrával. Radimův mozek měl totiž zvláštní schopnost dávat dohromady zlomky obrovských znalostí které obsahoval, poněkud zvláštním způsobem, takže to vypadalo, že to co říkáte je blbost, a že byste si měli uvědomit, že jediný, kdo má, a může mít, pravdu je on. To vše beze stopy arogance.
Proti jeho sebevědomí a osobnímu kouzlu vypadalo to Majorovo poněkud nedomrle. Dokonce jsem někoho slyšel říkat, že hned po porodu ho někdo vymáchal v celém kýblu charisma. Když jsem se na to Radima ptal, popřel to, ale kdo ví.
Velmi zvláštní na Radimovi byla kombinace jeho přirozené schopnosti strnout lidi a naprostý nedostatek zájmu toho nějak výrazněji využít. Říkal, že zneužívání podobných schopností k vlastnímu prospěchu, je pod úroveň jakékoliv bytosti se stupněm morálky, který by očekával od člověka. Možná, že byl ještě stále naživu jen proto, že nikdy neprojevil ani náznak ambicí nahradit Majora na jeho pozici.
Co se týče jeho života před tím, než se architektonický ráz Města tak zásadně změnil, nevím o něm skoro nic. Nikdo vlastně nevěděl, co dělal před tím, než začal dělat to, co dělal po tom. Jestli měl nahoře nějakou rodinu, nikdy se o ní nezmínil. Co jsem o něm z jeho vyprávění vyposlouchal bylo, že když přišel třesk, měl těsně před státnicemi na psychologii a sociologii. Jediná další věc kterou vím o jeho minulosti je, že předtím udělal ještě jednu vysokou školu; nejspíš masivně paralelní systémy a umělou inteligenci.
"Zdravíčko," řekl Radim ještě jednou, když seskočil ze svého stroje. Podal mi ruku a vřele jí potřásl. Pak se na mě trochu kriticky podíval a řekl: "Průser?" Přikývnul jsem. Povzdychl si a zakroutil hlavou. "Velký?"
"Jo," řekl jsem.
Radim na mě chvíli zkoumavě hleděl, jako by zvažoval, co bude nejlepší udělat. Pak se usmál a řekl: "Tak nejdřív zajedem, pro tu motorku."

* * *

Pásy, které jsem měl zkřížené na prsou, mě sice nepříjemně řezaly, ale tu chybu, že bych jel s Radimem nepřipoutaný, jsem udělal jen jednou. Když jsem tehdy, po dvaceti vteřinách jízdy, vyletěl ze sedadla, pochopil jsem, že při Radimově stylu jízdy, je být nepřipoutaný přímá sebevražda. Motor rachotil tak, že jsem neslyšel ani vlastní myšlenky, tříkolka sebou házela, jak její podhuštěná, metr a půl vysoká kola přeskakovala po kusech zdiva. Při Radimově rychlosti jízdy, kterou to, že už je tma, nemohlo nijak ovlivnit, jsme byli na místě během dvaceti minut. Radim zpomalil a projel kolem lanka, které bylo po Břitvově nárazu hodně prověšené.
Bavorák stál na stejném místě, kde jsem ho nechal. Než jsme přijeli blíž, vypadala motorka docela zachovale. Pak ale světla tříkolky ukázala celý rozsah jejího neštěstí, a mně se chtělo brečet. Hodiny práce byly fuč. Kapotáž byla zprohýbaná a odřená, nádrž svým tvarem připomínala přerostlý brambor, kůže na sedadle byla roztrhaná. Celý stroj byl odřený a vypadal uboze. Nechápal jsem, jak je možné, že vodíkem nasáklá uhlíková voština v nádrži, ještě neexplodovala. Slezl jsem z tříkolky a přistoupil k motorce. Chvíli jsem prohlížel tu hrůzu, kterou jsem jí provedl. Pak jsem zkušebně zmáčkl startér a do palubního počítače naťukal pár příkazů k autodiagnostice. Motor naskočil a začal tiše příst. Pak počítač párkrát přidal plyn a motor se rozeřval. Senzory připojené k počítači se snažily najít v tom zvuku nějakou nepatřičnost, ale bohudík byl motor vpořádku. Po chvíli marných pokusů o rozsvícení zadních světel se na displeji objevil seznam zjištěných závad a motor zhasnul.
Radim se opřel o přední kolo tříkolky a chvíli mlčky sledoval, jak se marně snažím vyrovnat zprohýbané plechy. Pak řekl: "Tak povídej." Zvedl jsem oči od motorky a podíval se mu do očí. Bylo mi jasné, že začala mentální ždímačka. Bude mě teď trápit tak dlouho, dokud ze mě nedostane úplně všechno - dokonce i to, o čem ani nevím, že to vím. Když jsem tímhle procesem prošel poprvé netušil jsem, jak očistné účinky bude mít. To, jakým způsobem ze mě Radim doloval věty, jak mě nechal abych mu vysvětlil jak jsem to myslel, jak mi řekl, že mé vysvětlení je hloupost, a znova mě nutil vysvětlovat a opakovat co jsem už jednou říkal, mě osvobozovalo. Vlastně jsem se na to těšil.
Ale ne tady. Potřeboval jsem klid, teplo, cigaretu a něco teplého do žaludku.
Takže jsem se usmál, přehodil nohu přes sedlo a řekl: "Čekám tě u Maxe, opate." Radim se zašklebil a zatím co po žebříku z ocelových trubek šplhal do sedadla tříkolky, sebevědomě prohodil: "Když myslíš..."
Jestli říkal ještě něco dalšího nevím, protože jsme oba téměř současně nastartovali.

* * *

U Maxe to bylo přesně takové, jak jsem o tom snil celou dobu, co jsem se tam maximální rychlostí kodrcal na své potlučené motorce. Bylo tam teplo a útulně zakouřeno. Dobelhal jsem se ke stolu u kterého na mě už čekal Radim a unaveně se posadil.
"Ty vole, to byl den," začal jsem rozhovor.

"Co si dáš?" ozvalo se za mnou. Otočil jsem se a pozdravil Maxe, který mi postával za zády. "Dones mi půl litru grogu a dvoje cigarety," řekl jsem. Max přikývl a odešel mou objednávku vyřídit.
"Tak jaký to byl den?" zeptal se Radim pro případ, že bych si to s tím povídáním rozmyslel. A tak jsem začal povídat. Dělal přesně to, co jsem potřeboval, aby pro mě někdo udělal: seděl a pozorně poslouchal. Když jsem skončil, zeptal se mě na pár věcí, které jsem tak nějak zapomněl říct. Například jak jsem to celou tu dobu co jsem byl u Majora vydržel bez záchodu. Už jsem se zmiňoval o mentální ždímačce?
Grog, který mi Max přinesl někdy v polovině mého povídání, jsem měl už skoro celý v sobě. Jak tepelné panely za mými zády vysušovaly mé oblečení, nebylo mi teplo už jen uvnitř, ale i na povrchu a tak jsem se nádherně uvolnil. Rozvalil jsem se pohodlně na židli, a snažil si uvolnit zmožené svaly. Kdybych nebyl v takovém maléru řekl bych, že to byla idylka. Bohužel, nebo bohudík - tímhle jsem si nikdy nebyl jistý - mě Radim nenechal na pokoji.
"Co teď budeš dělat?" položil mi už po čtvrté stejnou otázku. Rezignovaně jsem se v židli narovnal a na okamžik se čelem opřel o sepnuté ruce. "Zkusím najít toho chlápka, co ho Major hledá," řekl jsem po chvíli přemýšlení. "Pokud to zvládnu, bude to v pohodě. Pokud ne," pokrčil jsem rameny. "Zkusím se někam zašít. Možná to pár týdnů vydržím, i když mi není jasné, proč bych se měl schovávat, když budu na Černé listině." Upřeně jsem se na Radima podíval. Měl sevřené rty a vypadalo to, že usilovně přemýšlí. Bylo mi jasné, že by riskoval porušení Majorových zákonů a schoval mě u sebe. Ale kdyby to došlo tak daleko, že by se mé jméno objevilo v tom diáři Smrti, byl Radim jediným člověkem, kterého bych o pomoc nepožádal. Právě proto, že by mi ji neodmítl.
"Možná bys mohl přejít na ruskou stranu," řekl. Zakroutil jsem hlavou.
"I kdybych si vypálil štěnici, tak mě Rusáci sejmou. Pořád u nich mám škraloup." Radim pomalu přikývnul.
"Ven se asi dostat nemůžeš, že," spíš konstatoval, než se zeptal.
Usmál jsem se.
"Ne, to opravdu ne," řekl jsem a Radimovi se obličej roztáhl do úsměvu.
"Tak ne," řekl. "Jenom jsem to zkoušel," culil se na mě.
"Ty jsi pako," řekl jsem mu a kroutil hlavou. "Normální pako." A přesto, že na tom nebylo nic směšného, musel jsem začít pochechtávat. "Ven. Ty jsi dneska samá sranda," řekl jsem a přemýšlel, jak to dělá, že mě pokaždé dostane. "Ty vole," řekl jsem a zatvářil se smrtelně vážně, "jestli to přežiju tak vstupuju do Kroužku. Těš se, během týdne ti tu tvou sektu zevnitř rozložím."
"Pche," odfrknul si Radim. "Na to nemáš. Ani náhodou." Podíval se na mě a oba jsme se rozesmáli.
"Když jsem seděl v té díře," řekl jsem, když jsme se uklidnili, "hodně jsem přemýšlel."
"Už zase?" zvednul Radim obočí. Zakroutil hlavou a povzdechnul si. "Víš co si myslím? Ty to ve skutečnosti vůbec nechceš udělat. Člověka, který to myslí vážně, poznám. Do Kroužku jich už pár přišlo, a všichni vypadali stejně. Mlčeli, nic neříkali, jen se rozhlíželi kolem sebe. Ráno byli na posteli tuzí. Člověk, který chce spáchat sebevraždu o tom nemluví. Prostě to udělá."

Šest
"Soulož je tou nejstupidnější
formou masturbace."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Čtvrtek 20:50
Kop, který svalovec vyslal směrem k mé hlavě, byl poslední ranou, kterou jsem vykryl. Mé tělo opravdu nebylo ve stavu, kdy by sneslo nějaké další otloukání, takže se rozhodlo zkusit další variantu - totiž hrát mrtvého brouka a doufat, že mě ten svépomocný karatista nebude chtít dorazit.
Spoléhat na lidskou dobrotu a smysl pro čest, jsem považoval vždycky za nesmysl, ale když mě další kopanec do žeber složil k zemi a chlapík nade mnou si připravil loket, aby mi ho mohl vrazit co nejhlouběji do krku a ještě jím zakroutit, říkal jsem si, že život je opravdu svině.
Radim mě upozorňoval hned zkraje, že se do té hádky nemám plést. Ale co byste dělali vy, kdyby nějaký nechutně osvalený hnusák obtěžoval tak nádhernou brunetu u vedlejšího stolu? Já jsem to nevydržel, a když ji začal za vlasy zvedat ze židle, vyskočil jsem - při tom rumu co jsem měl v žaludku to s tím výskokem nebylo až tak horké - a přešel k němu.
"Nech toho, chlapečku," řekl jsem. Odhadoval jsem ho tak maximálně na dvacet. Aniž by dívku - vypadala na devatenáct - pustil otočil se aby se podíval, kdo si ho to dovoluje vyrušovat. Když uviděl zubožený stav ve kterém jsem se nacházel, rozhodl se, že si před hlavním chodem dá ještě zákusek a dívku pustil. Ještě než jsem stačil něco mužného poznamenat, zaútočil mi na solar a pak na rozkrok.
Radim, který byl karate přímo posedlý, mě kdysi naučil pár fint, které se člověku ve rvačce mohou hodit. Protože jsem založením spíš přítelem pasivní rezistence, nepovažoval jsem nikdy za nutné je nějak zvlášť procvičovat. Proto byla moje obrana dost chabá. Na prvních pár sekund to ale stačilo. Maník mezitím vyčerpal zásobu skvělých útoků a začal používat hlavně nohy. Tři nebo čtyři kopy jsem vydržel, ale pak to se mnou začalo jít z kopce. Zaprvé mě brzdil ten rum. Zadruhé mě brzdila bolest, kterou mi způsoboval jakýkoliv prudší pohyb. Zatřetí mě brzdily mladíkovy ruce a nohy, které se míhaly nějak moc rychle. A tak jsem skončil na podlaze, bez brunetky, ale za to s vyhlídkou na proražený krk.
"Nech toho, chlapče," ozval se nějaký hlas. Znám jen dva lidi, kteří dokáží slovo chlapče říct tak, že se vám zježí vlasy a

po zádech přeběhne mráz. Jeden sedí sto metrů pod zemí, a obklopený betonem a bandou pochlebovačů, zhnuseně kouří Davidoffy. Ten druhý je můj nejlepší přítel.

* * *

Když jsem od Radima dostával ty kurzy, často jsem se ho ptal, o čem to všechno vlastně je. Odpověděl mi na to jen jednou, když jsem mu oznámil, že končím.
Dal mi do ruky nůž a řekl, abych ho bodnul.
"A ty mi zlomíš ruku," řekl jsem mu tehdy. "To víš že jo."
Jen pokrčil rameny a znovu zopakoval, abych se ho pokusil bodnout.
Chvíli jsem o tom uvažoval. Byl jsem v pokušení po něm tím nožem opravdu vyjet, abych se konečně dověděl co je to karate, ale nakonec jsem si to rozmyslel. Zas tak moc jsem to vědět nepotřeboval. Vrátil jsem mu nůž a řekl, že se nenechám kvůli blbosti zmrzačit.
Radim se jen usmál a řekl: "Tohle je karate."

* * *

Chlapec ztuhnul a zvednul hlavu. Radim se na něj pokojně díval a znovu zopakoval svůj požadavek. Chlapec, kterému mé snadné složení asi dodalo hodně sebevědomí, se nervózně zasmál a postavil do střehu. Radim se ani nehnul, a s kamennou tváří jej sledoval. Chlapec zaútočil, ale Radim jen o krok ustoupil a úsporným pohybem úder vykryl.
"Chlapče nech toho," řekl klidně. "Nechci ti ublížit."
Tohle Chlapce opravdu dopálilo. Pokusil se o otočku, ale moc ji asi neovládal, protože jeho pohyb byl příliš pomalý. Radim ho zkušeně chytil za kotník a strhnul na zem. Pak zase ustoupil.
To se už polovina hospody zvedla, aby mohla to představení sledovat. Radimovi o nic nešlo - věděl, že o nic nejde a neměl potřebu si něco dokazovat. Pro Chlapce to ale v té chvíli začala být otázka cti. Byl tady všem na očích, začal rvačku a teď měl dokázat, jestli na to má. Mezi lidmi to šumělo, jak někdo začal uzavírat sázky. Pro mě to bylo jasné už v té chvíli, kdy se Radim připletl do mého pokusu o hrdinství.
Chlapec znovu předvedl všechny efektní údery které se naučil, a Radim se jim všem klidně vyhnul. "Podívej," mluvil mezi tím, co tančil kolem toho zuřivce, "nech toho. Běž domů a vyspi se z toho." Nechápu, proč toho chudáka takhle provokoval. Možná to měla být výchovná lekce. Co jsem pochytil hned na první hodině, další z věcí, které Radim zásadně neschvaloval, bylo jakékoliv útočné použití bojového umění.
Chlapec, který na sobě měl hluboce vykrojené tričko, ve kterém vypadaly jeho svaly opravdu efektně, se začínal potit. Jak jsem sledoval Radima - během toho představení jsem se sebral z podlahy a ustoupil dozadu, pěkně mezi ostatní - ani se nezadýchal. Pak se odehrálo několik věcí neuvěřitelně rychle. Chlapec provedl výpad rukou na Radimovu hlavu. Radim ale neudělal to, co dělal dosud - neustoupil. Naopak šel ráně naproti. Jeho pravá noha přitom vyletěla do vzduchu a trefila Chlapce přímo do nekrytého podbřišku - do míst, kde se nachází močový měchýř. Chlapec odletěl dozadu a složil se na zem.
Kdyby to byla jedna z těch televizních bitek, ve které se protivníci mlátí do rozkroku ocelovými tyčemi a ani nehlesnou, musel by se teď Chlapec zvednout na všechny čtyři, otřepat se a jít si pro další ránu. Tohle ale nebyla televize, takže se stočil do klubíčka a poslušně si pozvracel kolena. Pak začal hekat, jak nemohl popadnout dech. Radim si povzdechl a sklonil se k němu.
Věc, která mě na karate dost překvapila je, že se můžete naučit nejen jak protivníka rozsekat na spoustu malinkatých kousíčků, ale že se dovíte i to, jak ho pak dát zase co nejrychleji dohromady. V rámci možností, samozřejmě. Radim Chlapce jemně prohmatal, aby zjistil rozsah škod, které jeho rána způsobila. Mladík jen hekal a brečel. Radim se obrátil k zvolna se rozpouštějícímu kolečku lidí a požádal o Chlapcovu bundu.
"Kdy ty si už dáš konečně pokoj?" zeptal se a kriticky se na mě díval. "Jsi v pohodě?"
"Jo," odpověděl jsem trochu provinile. Nakopnutá žebra mě zabolela neuvěřitelným způsobem.
"Odvezu toho chudáka do Kroužku," řekl Radim a kývnul hlavou směrem k místu, kde si Chlapec znovu zvracel do klína. "Dám ho trochu do pořádku a zkusím mu vysvětlit pár věcí."
"Radime díky, já -" omlouval jsem se s hlavou sklopenou.
"Kašli na to," zavrtěl hlavou. "Ale dávej si pozor koho popichuješ. Někdy by se ti mohlo stát něco nepříjemného."
"Jo," usmál jsem se. "Povídej mi ještě o nějakých nepříjemnostech." Radimovi zacukaly koutky a zakroutil hlavou.
"Ty jsi byl stejně vždycky vůl," řekl mi dobromyslně a poplácal mě po rameni. Pak mu někdo podal Chlapcovu bundu. Pomohl jsem mu toho chudáka obléct a vynést před lokál. Společnými silami jsme ho vytáhli do tříkolky a připoutali. Radim mi z té výšky zamával a nezvykle pomalu odjel - nemohl jet ani šedesát.

* * *

Teď přišlo to, proč jsem se do té hádky vlastně zamíchal: vrátil jsem se dovnitř a přisedl si k brunetce. Vlasy měla ostříhané jako všechny ty krásné ženy ve francouzských filmech - ani ne moc krátké, ani ne moc dlouhé. Její obličej byl -
Nevím jak to nejlépe popsat, ale bylo v ní něco naprosto ženského. Když jste se na ni podívali, bylo vám jasné, že je to žena, že ví o svém ženství a dovede z něj dostat co se dá. Že prostě je jaká je - když chce někoho políbit, udělá to, když si o někom myslí, že je idiot, řekne mu to.

Co je ale na tomhle druhu žen ze všeho nejfantastičtějšího, je úsměv. Když se na vás taková žena usměje, cítíte se jako král. Můžete stavět paláce, mezi řečí zuby chroustat křemeny, jedinou ranou srovnat se zemí město - prostě co chcete. Z toho úsměvu jde něco, co muže donutí vymýšlet ty nejšílenější věci na světě, a co je ještě horší - někdy je dokonce začnou i dělat. Znám to z vlastní zkušenosti - před lety jsem se takovou ženou oženil.
Představil jsem se a zamával na Maxe, aby mi donesl ještě jeden grog.
"Díky za snahu," řekla a mile se na mě usmála.
"V pohodě. Pro krásnou ženu se vždycky rád nechám zmlátit," machroval jsem.
"A já si myslela, že praví muži už vymřeli," usmála se ještě mileji než předtím.
"No, je nás už jen pár, takže to dá námahu, na nějakého narazit."
"Narazit?" nasadila ten nejnevinnější výraz jaký si dovedete představit.
"No to záleží jak se k tomu postavíš," řekl jsem stejně nevině, ale cítil jsem, že začínám rudnout.
"No to je pravda," přikývla. "Když se k tomu pořádně nepostavíš, tak to většinou nestojí za moc," pořád se culila jako neviňátko. V tom okamžiku mě zachránil Max a půllitr grogu. Schoval jsem svoje rozpaky nad tou konverzací, která se vůbec nevyvíjela jak jsem plánoval, ve sklenici a pořádně se napil.
"Slyšela jsem," řekla zatímco jsem pil, "že když muži moc pijí, začínají ztrácet rozhodnost." Na okamžik se zatvářila, že o něčem přemýšlí. "Myslíš, že to může mít vliv na to, jak se pak staví k některým věcem?"
Trochu jsem se zakuckal a odložil půllitr. "To záleží na člověku," řekl jsem nakonec mazaně. "Například jeden můj známý si dá tři piva, a už se nepostaví vůbec k ničemu."
"A co ty?" strčila si mezi zuby prst a napjatě na mě hleděla.
"Já si vždycky pevně stojím za svým," řekl jsem. A v tu chvíli jsem si za svým opravdu už docela pevně stál.

Sedm

"Naučil jsem se sice jak se schovat před ostatními,
ale pochybuji, že kdy zjistím,
jak se ukrýt sám před sebou."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pátek 9:40
Je zvláštní, kolik slov by si lidé mohli ušetřit, kdyby bonton dovoloval otázku Chceš se se mnou vyspat?. Možná by to nakonec byla jediná věta, se kterou by spousta jedinců vystačila na celý život. Místo aby zdlouhavě lámali jeden druhého, stačilo by se otevřeně zeptat a bylo by to. Na druhou stranu je fakt, že bychom si při tom neužili tolik zábavy. Ne nadarmo se říká: lov je cennější kořisti.
Během těch let, co svou existencí zdobím tuhle planetu, jsem zjistil, že existují v zásadě tři druhy vztahů:
Zaprvé můžete s někým jen tak vlézt do postele. Jsme dospělí lidé, dohodneme se jak to máme rádi, uděláme si to a ráno ten, který je na návštěvě odejde dřív, než se ten druhý probudí. Pokud to bylo fajn, můžeme se večer znovu někde sejít a zopakovat to.
S druhým typem je to už o něco horší. Pokud jste někdy jen tak pro sex chodili s někým, kdo to bral vážně, víte o čem je řeč. Žena se k vám tulí, říká vám miláčku, pořád vám volá, a vy nevíte co máte dělat, protože jediné co vám na ní není úplně ukradené je její tělo, přesněji ty jeho části, které se většinou schovávají v kalhotkách a podprsence. Cítíte se jako zvíře, protože nejde o nic jiného než o udržení rytmu dopředu-dozadu-dopředu-dozadu a nakonec se udělat a odvalit a rychle usnout abyste na to nemuseli myslet.
Poslední typ vztahu, který jsem vypozoroval se ve Městě příliš neprovozuje. Je to ten typ, o kterém se mluví skoro ve všech knížkách a kterému se říká láska. Problém je v tom, že nemůžete milovat ženu, pokud to není vaše přítelkyně - v tomhle jsem trochu staromódní a myslím si, že láska bez přátelství není láska ale sex. A je těžké mít přátele na místě, kde musíte prásknout každého, kdo je na nějakém seznamu.
Jak jsem na tom s touhle dívenkou, o tom jsem vůbec nepochyboval. Počítal jsem, že se se mnou jednou vyspí, aby nevypadala jako nevděčná, a ráno se probudím v posteli sám. Ještě na tom nejsem tak špatně, abych si myslel, že můžu být přitažlivý pro devatenáctiletou holku takovéhoto druhu.
Omyl.
Když jsem se ráno probral, ležela vedle mě. To byl malér, protože na takovéhle věci prostě nejsem zvyklý. Ano, občas jsem sbalil nějakou nešťastnici, která vypadala, že se nechá, nebo, když bylo nejhůř, si za pár korun ulevil s kurvou, ale vždycky jsem věděl, že ráno budu mít peřinu celou pro sebe.
Co bylo ale ještě horší, vůbec jsem si nepamatoval, jak se jmenuje. Jestli mi to někdy během večera říkala, tak mi to rum dokonale vymazal z hlavy. Ano, vzpomněl jsem si, že jsme se asi půl hodiny dohadovali o tom, proč se středě říká zástrčkový den, že jsme probírali, proč se do Města nedovážejí prezervativy velikosti XXL, a že nakonec jsme se shodli, že nejlepší bude, když pojedeme ke mně. Jak se ale ta holka jmenuje, to jsem si vzpomenout nemohl.
Pokusil jsem se posadit. To byla chyba. Všechny ty pohmožděniny, rány a odřeniny, kterými jsem vyzdobil své tělo během předchozích dvou dnů se uležely a nesnesitelně bolely. V hlavě mi strašlivě hučelo a kdykoliv jsem jí pohnul, projela mi bolest celými zády. Ruce a nohy jsem měl tak strnulé, že jsem jimi skoro nemohl pohnout. Těžká jsou rána opilcova.

"Huberte, světlo," řekl jsem a můj hlas zněl jako zadřená razička tunelů. Naštěstí si s tím Hubert poradil a celý byt prosvětlilo pár bodových lamp - pro případ, že večer nepřijdu domů sám, měl Hubert speciální instrukce co se týče světel a hudby. Pomalu jsem se zvedl - neobešlo se to bez vrzání kloubů a intenzivního nutkání ke zvracení - a zamířil do kuchyně.
Když jsem se tam konečně dovlekl, naťukal jsem do kuchyňské linky pár příkazů - na nějaké další mluvení jsem rozhodně neměl náladu - a pomalu se přesunul do koupelny. Pár krušných chvilek jsem zažil nad záchodovou mísou, když jsem přemýšlel, jestli se před močením ještě i vyzvracím, ale nakonec jsem pokusy o vyprázdnění žaludku vzdal a smířil se s tím, že mi dneska bude celý den trochu šoufl. Sednul jsem si do sprchy a pustil vodu.
To byla další chyba. Odřeniny začaly strašlivě pálit. Bralo mě to, abych se začal škrábat - neuvěřitelně to svědilo - ale raději jsem tiše trpěl, než abych pak měl košili přilepenou k rozškrábané ráně. Když všechno to svědění a kousání a štípání přešlo, začal jsem si sprchu trochu vychutnávat. Dlouho mi to ale nevydrželo.
Sakra, co tu ta holka ještě dělá? přemýšlel jsem trochu podrážděně. Neví co se sluší a patří? Měla vypadnout už minimálně před půl hodinou. Nejsem zařízený na nějaké dlouhodobé návštěvy - navíc sotva dospělých děvčátek. A vůbec: byl bych mnohem klidnější, kdyby mi její přítomnost alespoň trochu vadila.
Zavřel jsem oči, zaklonil hlavu a nechal vodu, aby mi naplnila ústa. Poslední žena, kterou jsem miloval, se odpařila, když se dvě hroudy uranu spojily dohromady a vzniklo tak něco dost odlišného od jedné, větší hroudy. Kdyby ta holka vypadla než jsem se probudil, jak je to ve slušné společnosti zvykem, mohl bych na ni teď klidu vzpomínat, a říkat si, jak jsem si hezky užil. Ona ale zůstala. Dokonce ještě spala, když jsem se probudil - víte vůbec jak krásně vypadají některé ženy když spí?
Vyplivl jsem vodu a začal hledat mýdlo.

* * *

Zrcadla, nalepená kolem všech stěn v koupelně, nebyla důkazem nějaké mé narcistické úchylky, ale toho, že jsem nepřišel na žádný lepší způsob, jak koupelnu vyzdobit. Jak jsem později zjistil, má tenhle způsob úpravy zdí i své výhody. Zaprvé si můžete vybrat, kde se oholíte a zadruhé, když máte na zádech modřinu od lopatek po bedra, můžete si ji prohlédnout opravdu detailně.
Jak jsem zjistil, když jsem konečně sebral dost odvahy na to, abych se prohlédl, jedna půlka mého těla vypadla strašně, druhá ještě hůř. Modřiny se slévaly do propojeného obrazce; ostrovy odřenin rudě svítily z oceánu podlitin. Těch pár šrámů, které jsem utrpěl přes protržené oblečení jsem mohl klidně zanedbat. A pak tu byl samozřejmě ten opar, který se mi tak trochu rozlezl po rtech. Přemýšlel jsem, že bych se mohl potřít nějakou dezinfekcí, ale bolesti jsem měl dost i bez toho, takže jsem na to raději rychle zapomněl.
Co nejopatrněji jsem se oholil, namazal se kolínskou - líh na podřeném obličeji je opravdu výjimečný zážitek - a nahý začal po bytě shánět nějaké oblečení. Nejdříve jsem sebral svoje rozpadlé šaty ze včerejška a po tom, co jsem vyprázdnil všechny kapsy, jsem je s největší lítostí nacpal do igelitového pytle. Drobnosti, které jsem nosil po kapsách jsem nastěhoval do nových džínsů - stejného střihu a velikosti jako ty předchozí. Pak jsem ze skříně vylovil teplou zimní bundu, kterou bych stejně za pár dnů potřeboval, a aby se vyvětrala pověsil jsem ji na věšák v chodbě.
Nakonec jsem někde vyštrachal čisté trenýrky a tričko. Víc jsem toho na sebe zatím nepotřeboval. V kuchyni mě už čekalo připravené kafe. Vytáhnul jsem tedy cigaretu, zapálil si a pomalu snídal.
Když jsem se tak díval na všechna ta zranění která jsem si přivodil, napadlo mě, že bych měl navštívit nemocnici. Ne že bych měl nějaké obzvláštní potěšení z chození po doktorech, ale byly to už tři měsíce co jsem byl naposledy na Dvořák-Shepardově kůře a riziko nevratného postižení orgánů zbytkovým zářením je po pěti měsících od poslední návštěvy už poměrně vysoké. Při DS-kůře do vás napíchají sérii injekcí nejrůznějších velikostí i barev a na dvě hodiny vás strčí do něčeho, co připomíná takové to domácí solárium. Když vás z toho toustovače zase vytáhnou, jsou všechny tumory přeměněny v zapouzdřenou tekutinu, metastázy se změní v něco, s čím si tělo dokáže poradit a nějak se obnoví střevní výstelka, kostní dřeň a všechny ty buňky, které jsou háklivé na radiaci. Jediné, co vám Dvořák-Shepard nedokáže dát dohromady jsou spermie nebo vajíčka.
Vím, že to co teď řeknu bude znít odporně, ale byl jsem rád, že všechny ženy, které přicházely z Ruska do Města, měly chemickou cestou spálené vaječníky. Město bylo strašné místo, ale kdyby se v něm měly i rodit děti, bylo by to pravé peklo.

* * *

Típnul jsem cigaretu, dopil poslední hlt kávy, který byl v hrnku a začal se věnovat důležitějším věcem. Přešel jsem do pracovny, kde byl hlavní Hubertův terminál a do štěrbiny v přední části jsem zasunul kartu, kterou jsem vylovil z toho, co zbylo z mé bundy.
Displej se rozsvítil a ozvalo se tiché pípnutí. Na obrazovce se objevil malý obdélník, ve kterém byla tři čísla: 100, 50 a 0. Čárka, která asi měla indikovat něco důležitého, byla na stovce. Chvíli jsem na to zíral. Nakonec mi to došlo. Ta důležitá věc, byla doba, která mi ještě zbývá, než se moje jméno přesune na Černou listinu. "Ale ne," zaúpěl jsem a otevřel soubor, který se objevil na pracovní ploše.
Jednou z nepříjemných vlastností moderní techniky je dokonalost, s jakou dokáže uchovávat informace. Když se například z reproduktorů za mými zády s neuvěřitelnou věrností ozvalo: "Ohaři, chlapče," málem mě trefil šlak. Majorův obličej se objevil na obrazovce a poťouchle se na mě šklebil.
"Nemíním tě zdržovat, chlapče," řekl, "Takže budu stručný.

Asi ti už došlo, že jsi právě spustil hodiny, které odpočítávají čas, který máš na to, aby jsi udělal svou práci. Mám rád šťastná čísla, takže bude trvat přesně sedm dní, než počítadlo dojde k nule." Najednou mi to došlo - on se mě přece jen rozhodl zabít! Copak je možné najít člověka za sedm dní? Nejrychlejší podobná práce kterou jsem odvedl, mi zabrala dva týdny. A proti tomu, co jsem čekal teď, to tehdy byla úplná pohodovka.
"Je ti asi jasné, že budeš někoho hledat a určitě si říkáš, že je to málo času, sedm dní. Jenže ty ode mě dostaneš všechnu potřebnou pomoc, chlapče. V přílohách máš mapu míst, která jsme už kontrolovali, spolky, kterými se nemusíš zabývat, včetně území, která pro mě teď hlídají. Máš tam i aktuální mapu vodovodní sítě a další věci, takže máš vlastně spoustu času, protože se nemusíš zdržovat tím, že bys mi všechny tyhle informace kradl, jako to děláš obvykle." Kousl jsem se do rtu.
"Minulý týden se mi stala nepříjemná věc. Při transportu se mi utrhlo jedno tělo." Na okamžik jsem sevřel víčka a zhluboka se nadechl. "Nevím, jestli je to vada softwaru, nebo nějaká porucha na hardwaru, v každém případě se dokázalo dostat z transportéru a zabít mi šest vojáků." Ach Bože! "Než uteklo zdemolovalo deaktivátor, takže teď je nemožné ho vypnout dálkově a musí se to udělat zblízka zvukovým kódem. To už zvládnou moji lidé, až to tělo najdeš a zavoláš mi. Mám pro tebe ale špatnou zprávu, chlapče. V tom těle zůstal software." Major udělal něco jako dramatickou pauzu. "Nebezpečný software. Je to em devítka." Tohle nepotřebovalo komentář. M9 je druhý nejhorší software, který v sobě může tělo mít. Nejhorší je M10, přičemž nebezpečnost roste exponenciálně. "Není to ale standardní em devítka. Původně ten software patřil Zeleným baretům, ale Rusové ho trochu vylepšili o zkušenosti Specnaz." Trochu vylepšili? Kdyby stupnice nebezpečnosti vojenských softwarů nekončila u desítky, dal bych téhle kombinaci číslo dvanáct!
Major nasadil otcovský výraz a tónem, kterým jsme se utěšovali, když jsme u státnice čekali než na nás příjde řada, řekl: "Spousta lidí mi říkala, že jsi nejlepší, chlapče. Byli to sami důvěryhodní lidé, takže doufám, že mě nezklameš, když se ti naskytla taková příležitost dokázat co v tobě je."
Obrazovka ztmavla a objevil se na ní nápis Konec záznamu.
Kecy, kecy, kecy, kecy, kecy.
Věděl stejně dobře jako já, že nemám šanci. Tohle nejde zvládnout! To tělo, pokud je ještě ve Městě, je schované takovým způsobem, že ho nenajdu, ani kdybych se rozkrájel. Ten zatracený hajzl! Zelené barety a Specnaz. To je opravdu trochu nebezpečná kombinace. To tělo může zarážet rukou hřebíky do dubového dřeva, na dvacet metrů mě zabít hozeným kamenem nebo se prostě vypařit z Města - když bude mít trochu štěstí a dost času. Je to týden co ho ztratili - v téhle chvíli je zhruba v polovině práce na něčem, co ho dostane Ven stejně spolehlivě jako vás British Airways přepraví přes Atlantik: je tu určitá pravděpodobnost, že se to nepovede, ale je tak malá, že je to vlastně nula.
Byl jsem opravdu naštvaný. To, co mi Major udělal, nemělo obdoby. Dal mi týden na to, abych našel člověka - tělo! - které se dokáže schovat ve flašce od okurek stejně dobře jako v tom co zbylo z amazonského pralesa.
Dal mi týden na to, abych pomocí kapesní kalkulačky, poznámkového bloku a propisovačky zlikvidoval vodíkovou pumu, která vybuchne v okamžiku, kdy se jí dotknu.
Skvělé, opravdu skvělé -
"Skvělé," zaznělo mi za zády. "Tohle jsem potřebovala." Dívka, na kterou jsem úplně zapomněl, stála za mnou, oblečená jen do hrnku s kafem. Došlo mi, že až do téhle chvíle jsem vůbec nevěděl jak moc je krásná.
- je úplně jedno, jestli začnu pracovat teď, nebo za dva dny, nebo vůbec, protože to bylo stejně zbytečné. To tělo nenajdu. To znamená, že nesplním úkol. To znamená -
"Ty jsi ještě nevypadla?" řekl jsem jízlivě.
- to znamená -
"Ne, ale jestli o to tak stojíš, není problém," řekla a uraženě se otočila, jako by se chystala odejít.
- to znamená, že jsem mrtvý.
"Počkej," chytil jsem ji za loket.
"Nemyslel jsem to tak," řekl jsem smířlivě. "Jsem jenom trochu naštvaný na jednoho malého hajzlíka," povzdechl jsem si.
Dívka se zastavila. "Tak si to nevylívej na mně," řekla trochu ukřivděně. "Já jsem ti nic neudělala, tak po mně neřvi."
"Pššt!" přikázal jsem a ze zadu ji objal. "Omlouvám se."
Otočila hlavu a políbila mě.

* * *

Nějak jsem se nepoznával. Opravdu jsem to udělal? Carola - dostat z ní jméno vyžadovalo sérii orgasmů a pár taktických vět - se právě sprchovala a já seděl v pracovně a nepřítomně hleděl na zhasnutý displej.
Copak jsem se úplně zbláznil?
Mám jedinou šanci jak přežít - sice skoro nulovou, ale alespoň něco - a místo toho, abych něco dělal, povaluju se v posteli a -
Carola.
Říkala, že se tak jmenoval nějaká česká feministka, a ji deportovali za to, že v práci vedla antiruské a feministické řeči.
Říkala, že pracuje na farmě, že okopává brambory, nebo tak něco, a že má dneska odpolední.
Říkala -
Říkala mi miláčku.
Sedm dní. To je směšné. To prostě nejde zvládnout.
Sakra co mám dělat?

Mám ji vyhodit?
Když ona - je úžasná.
Jak se směje, jak se tváří, když ji líbám jak -
"Miláčku?" ozvalo se z koupelny. "Utřeš mi záda?"

* * *

Židle v kuchyni jsme postavili proti sobě a sedli si. Carola byla úžasná. Měla na sobě nějakou moji košili, o které jsem ani netušil, že může na někom vypadat takhle.
"Miláčku, co je ti?" zeptala se. "Je něco špatně?" zatvářila se, jako by se něčeho bála.
"Já - " začal jsem, ale najednou jsem dál nemohl. Proč ženy vždycky všechno pokazí nějakým stupidním dotazem jako "Jak to s námi vlastně je?", "Co dělá tvoje žena?", nebo "Máš ochranu?"
"Carolo, podívej," řekl jsem a pomalu se nadechl, abych získal trochu času.
"Jestli mi to nechceš říct, tak nemusíš," podívala se na mě chápavě.
Sakra! Sakra! Sakra!
Copak mi musí dělat tohle?
"Carolo, já - Ty jsi skvělá, líbíš se mi a chci tě, ale tohle -" Z nějakého důvodu jsem měl najednou pocit, že jsem řekl přesně to, co jsem nechtěl říct.
"Ty mi nevěříš?" Vypadalo to, že každou chvíli začne brečet.
"Carol, to není o tom, že nevěřím tobě. Já nevěřím sobě." To druhé byla pravda. Chtěl jsem ji. Chtěl jsem aby byla se mnou. Ale jak - jak jí mám věřit? Copak jí vidím do hlavy? Co když je to jenom fór? Co když se vsadila s kamarádkami, že udělá pitomce z nějakého stařík a?
"Carol," začal jsem a znovu udělal pauzu. Musel na mě být zoufalý pohled - čelo - nakrčené jak čumák boxera - jsem si třel levou rukou, v pravé mi doutnala cigareta, oči upřené do země.
"Já - Rád bych s tebou - Ale já - Prostě nedokážu - Nemůžu takhle rychle -" Podíval jsem se na ni bezradně. "Prosím tě, dej mi trochu času." V tomhle jsem už dál pokračovat nemohl.
Najednou vypadala strašně smutně. "Dobře," řekla. Teď se na podlahu dívala ona. "Až se rozmyslíš, zavolej mi." Chvíli se nehýbala. Pak se zvedla, odložila hrnek, který byl pořád skoro plný kávy a přistoupila ke mně. Letmo mě políbila a rychle odešla do ložnice, kde na židli ležely její věci.
Strnule jsem seděl na židli a nechal popel, aby z cigarety odpadl na koberec.
Když byla oblečená, vrátila se Carola ještě do kuchyně, a na stůl položila papír se svým telefonním číslem. "Ahoj," řekla a odešla.
Slyšel jsem, jak jí Hubert řekl Nashledanou a zavřel dveře.
Cítil jsem se jako spráskaný pes.

* * *

Trvalo mi to asi půl hodiny, než jsem se vzpamatoval. Vzal jsem si další cigaretu a vysvětloval si, že teď mám jiné starosti. Musím se podívat co všechno mi Major přihrál na té zatracené kartě.
Odploužil jsem se do pracovny a klepnul do klávesnice.
Displej se rozsvítil.
Čárka v obdélníku se o nepatrný kousek posunula dolů.
Už jsem se necítil jako spráskaný pes.
Bylo mi ještě hůř.

* * *

Pustil jsem si Psí vojáky. Nahrávka byla zašuměná, jak jsem ji stahoval z minidisku, na který byla nahrána z magnetofonové kazety, ale to nic nemění na tom, jak hluboce jsem se ztotožňoval s Filipem Topolem, který neuvěřitelně emotivním hlasem zpíval:

Nikdo už mi nezavolá, nikdo už mě nepohladí,
Všem lidem totiž moje bytost vadí.

Carola mě dostala možná ještě hůř něž Major. Za ty roky, co jsem spoléhal na nejstarší řemeslo a svou pravou ruku jsem si odvykl brát ženy jako přítelkyně. Odvykl jsem si vůbec brát někoho jako přítele - snad s několika vyjímkami, ale i tak to byly velmi křehké vztahy, protože všichni byli potenciálními zakázkami, lidmi, které budu muset najít a udat a tím možná odsoudit k smrti proto, že mi někdo dal dost peněz na to, aby mé svědomí drželo hubu. Má práce končila telefonátem stejně, jako Oppenheimerova skončila vyrobením atomové bomby. Ty mrtvoly - to už jsem neudělal já.
A najednou přijde devatenáctiletá dívenka s okouzlujícím úsměvem a řekne, že mě miluje. A teď se kvůli tomu mám změnit? Mám být jiný a brát ohledy na někoho, o kom vím jen to, že při orgasmu strašně křičí? A co když přijde zakázka? Co když dostanu úkol a žena, kterou jsem ještě ráno miloval, se promění ve zboží? Co když zvednu telefon a někdo zaklepe na dveře a zeptá se Kde je? a já řeknu V koupelně, ale nenadělejte mi tu moc velký bordel?
Švédové přišli před pár lety se zajímavým projektem. V šestnácti, nebo kdy je teď člověk podle zákonů dospělý, se

vytvoří kompletní psychologický profil, odebere vzorek DNA a všechno se to prožene počítačem. Z toho vypadne ideální partner, se kterým pak žijete šťastně až do smrti.
Proč se tohle nezavedlo?

* * *

Zběžně jsem prohlížel mapy. Bylo to jak jsem očekával. Skoro všechna místa, kde jsou ty nejlepší skrýše, byla už označená jako negativní. Zbylo už jen milion jiných míst, kde tělo, s možnostmi, kterými vládlo, mohlo být. A na to, abych je prohledal mám sedm dní. Angličané mají jedno slovo, které tuhle situaci vystihuje úplně přesně: deadline.

Osm

"Spousta lidí si myslí, že smrt je to
nejhorší co je může potkat, ale to je omyl.
Ještě můžete zůstat naživu."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pátek 12:05
Ještě chvíli jsem zíral na obdélníček se třemi čísly a čárkou. Čára vašeho života je neuvěřitelně dlouhá, napadlo mě. Cynicky jsem se zasmál a postavil se. Než se do něčeho pustím, je potřeba, abych udělal pár věcí. Navíc si při tom pročistím hlavu.
Předně jsem měl už pořádný hlad. Došel jsem do kuchyně a zvědavě nakouknul do ledničky. Byla prázdná. Chvíli jsem přemýšlel nad tím, co si dám. Nakonec jsem někde vyštrachal nudle a tubu koření s nápisem "Strava kosmonautů" a nechal linku aby z toho uvařila polévku. Nakonec to nebylo zase tak hrozné. Polévka sice měla takovou tu zvláštní pachuť, kterou mají všechny potraviny ve Městě, ale bylo to jídlo. S plným žaludkem vypadá svět hned o něco méně špatně. Když jsem dojedl a talíř strčil do myčky, trochu jsem se oblékl a šel se podívat na bavoráka.
Motorka stála na stejném místě, na kterém jsem ji nechal včera v noci, když jsem vedl Carolu. Její malá, červená Honda byla samozřejmě pryč. Teď, v denním světle, byť rozptýleném hustými mraky, které Město zakrývaly, vypadal bavorák ještě o trochu hůř, než když jsem ho prohlížel včera ve světle Radimovy tříkolky.
Povzdechl jsem si a pomalu jej odtlačil do garáže. Uvnitř byla stejná zima jako venku, ale nefoukal tam vítr. Po pravé straně byly regály zamazané od šmíru, obložené náhradními díly do bavoráka a nástroji potřebnými k jeho opravě. Samozřejmě se tu našly i nějaké diagnostické jednotky, ale nic z toho jsem teď nepotřeboval.
Bavoráka jsem postavil vedle nablýskané zeleně Suzuki, která stála na stojanu nalevo. Byl to obyčejný terénní motocykl, který sice měl o něco víc ovládacích prvků a vypadal mnohem efektněji než BMW, ale ani zdaleka se mu nemohl rovnat co se týče motoru. Suzuki jsem používal jen v případech nouze, jako byl třeba tenhle. Na opravování bavoráka jsem neměl ani čas ani náladu a v příštích dnech budu stejně muset hodně chodit pěšky - místa na která se budu muset vypravit budou docela určitě na motorce nepřístupná.
Postavil jsem se k Suzuki, odšrouboval víčko nádrže a začal hledat plný kanystr. Když jsem jeden objevil, zasunul jsem do tlakového uzávěru přečerpávací hadici a její druhý konec zatlačil do Suzuki. Bezpečnostní kroužky a gumičky zapadly na své místo a ozval se při tom zvuk, pro který nemám jiné označení než obscénní mlasknutí. Stiskl jsem tlačítko na ovládacím panelu oprostřed hadice a počkal, než se vodík přečerpá z kanystru do nádrže. Když Suzuki konečně oznámila, že má dost, odpojil jsem ji a kanystr a hadici vrátil na původní místo.
Identifikační karta byla ve slotu, takže stačilo jemně pohladit startér a garáž zaplnil řev motoru. Hned jsem ho vypnul, ale přesto mi trochu zalehlo v uších. Párkrát jsem naprázdno polknul, ale šumění, které se mi ozývalo v uších nepřešlo.
Unaveně jsem se odšoural zpátky do útulného depresivna mého prázdného bytu.

* * *

Abychom v tom měli jasno:
Ano, každé tělo bylo člověkem, ale ne, po tom, co se do něj nahraje software a spustí se, už jím není.
Znám spoustu lidí, kteří by se se mnou o tomhle do krve pohádali, ale vím, že tělo není člověkem. Člověk je tvor, který je nadán něčím, čemu se obecně říká svobodná vůle. Nemyslím teď něco ve stylu toho zastydlého puberťáka Kanta, ale normální míru svobodné vůle, jako že si sami rozhodnete, co si dáte k večeři, nebo jestli si říhnete, nebo se poškrábete na zadku. Jestli si dobře vzpomínám, tak někde v Knize Mrtvého Muže je to vysvětleno mnohem vznešeněji: svobodná vůle znamená svobodu myšlení. Možná to tak opravdu je.
Tělo ale nerozhoduje o tom co bude mít k večeři, ani o tom, kdy si krkne; dokonce se ani nemůže poškrábat na zadku. A co je nejhorší, tělo nemá ani vlastní myšlenky.
Za tělo myslí software.
Můžete říct, že člověk je vlastně tělo, na kterém běží software Duše. Jenže Duše je soft, který je jednak velmi pevně svázaný s tělem na kterém běží, a jednak vzniknul tak nějak živelně, za přispění spousty věcí jako je velký nos, despotická matka, nebo holka, která ve správné chvíli neměla nohy v té správné poloze. A Duše dodržuje určitá

pravidla - podléhá zvykům, svědomí, komplexům méněcennosti a všem ostatním vymoženostem moderní psychiatrie. Software, který se nahraje do neuromontáže před akcí, je vytvořen plánovitě. Může být napsán tak, aby tělo bylo v jednu chvíli největším dobrákem jakého kdy tahle planeta nosila, a v příští sekundě se změní v krutého zákeřného hajzla, který vás donutí sežrat vaši vlastní ruku s octem a cibulí.
Tělo, na kterém běží software, nemá žádná práva, žádnou svobodu. Klidně skočí do kyseliny, aby zachránilo kartu s ukradenými daty, nahé přeleze přes roli ostnatého drátu, prorazí hlavou zeď, i kdyby si tím mělo přivodit vlastní zkázu. Tělo plní příkazy softwaru stejně slepě jako robot.
Pořád to může vypadat, že je to vlastně to samé, že mezi tělem a člověkem není rozdíl, ale to není to samé. Samozřejmě, že si uvědomuji všechny ty podobnosti mezi bio a technoevolucí, ale mezi člověkem a strojem - člověkem a tělem - je rozdíl, a to podstatný. Pokud někdo neuznává tohle, může se klidně oženit kuchyňskou linkou. Z jeho hlediska bude mít každá linka lepší software než většina lidí.
Další věc, kterou ví každý, kdo někdy přišel s těly do styku je, že tělo se nemůže utrhnout. Pokud byste někdy dokázali porazit tělo - což je asi tak pravděpodobné, jako že se lidi někdy přestanou navzájem zabíjet - nevěřte mu, když začne blekotat něco o tom, že se nějakým šokem probralo původní vědomí a že prosí o milost. Programátoři, kteří dělají software pro těla jsou napůl psychologové a dobře vědí, že většina cílů podlehne dojemné scéně se slzami a vzlyky. Vědí, že většina lidí nedovede napálit kulku do ležící trosky, do něčeho co je ještě níž než ty nejhorší děvky z ulice. Do něčeho, co si podvědomě přejeme litovat. Oni to vědí a počítají s tím.
To, že Major tvrdí, že se to jeho tělo utrhlo znamená jen jediné - někdo udělal chybu a tělo přešlo z direktivního režimu, kdy jej řídí software, na režim sdílení. Bloky, které držely původní řídící centra mozku pěkně v klidu, ve stavu hodně podobném hlubokému bezvědomí, jsou odstaveny a Duše může volně používat software, který je v montáži.
Ale tohle není ta nejhorší situace která může nastat. Je totiž ještě možné, že před tím, než bylo tělo přepnuto, někdo zapomněl vymazat paměťové banky, ve kterých je uloženo všechno, co tělo dělalo, když bylo na softwaru.
A právě to se stalo tomu Majorovu tělu - vzpomnělo si.

* * *

Možná to teď vypadá, jako bych si hledal omluvy pro to, co jsem měl udělat. Jako bych chtěl, aby bylo všem jasné, že vlastně o nic nešlo, že jsem jen měl najít nějaký kus hardwaru, ve kterém byl příšerně nebezpečný software, ale takhle to není.
Nepotřeboval jsem výmluvy, když jsem hledal lidi - stačilo, když zákazník včas a dobře zaplatil. Proč bych si měl tedy dělat hlavu, když šlo o můj život? Je tu přece nějaký pud sebezáchovy, který má silnější slovo než společenské konvence. Jiný život než můj není podstatný - jestli někdo není dost silný na to, aby přežil, tak ho prostě nahradí někdo jiný. Až se lidi konečně úplně vyvraždí, třeba se na Zemi objeví inteligentní komáři, co já vím. Mně osobně je úplně ukradené co se stane se světem až já na něm nebudu - to ať si řeší ti, kteří přijdou po mně. Mě se taky nikdo neptal jestli si přeji narodit se.

* * *

Vůně kávy a cigareta mi udělaly dobře. Na Carolu jsem už skoro nemyslel a byl jsem zvědavý, koho to mám vlastně hledat. Když jsem otevřel soubor s informacemi o tom uprchlém tělu, byl jsem dost překvapený.
Nějak jsem předpokládal, že půjde o muže. O silného svalovce, s blonďatými vlasy a dvoudenním strništěm na bradě. Místo toho se na displeji objevil obrázek dívenky ještě mladší než byla Carola. Mohlo jí být tak sedmnáct, měla řídké černé vlasy a vyplašený pohled. Vypadala jako by ji přistihli při něčem, co jí maminka důrazně zakázala, a ona se teď strašlivě bojí, že jí někdo naplácá na zadek.
Je to jen tělo, řekl jsem si.
Pod fotkou byly nějaké osobní údaje: Byla ještě mladší, než na kolik jsem ji odhadoval - narodila se před šestnácti lety v nějaké zapadlé díře v Maďarsku. Její původní jméno tu nebylo, jen docela příhodná přezdívka - Alenka. Opravdu vypadala, jako by ji hodili přímo do říše divů. Základní školu dokončila jako premiantka, ale dál se v maďarském vzdělávacím systému nedostala - její rodina neměla dost dobrou pověst. Z odkazu na její rodiče jsem zjistil, že byli deportováni za podvratné přednášky na vysoké škole. Prásknul je jejich nejlepší student - jeho matku měli zavřít za defraudaci a on jí sháněl polehčující okolnosti. Ve Městě Alenčin otec po třech měsících umřel na zápal plic, když ho Rusové vyhnali na skládku toxického odpadu uprostřed sněhové vánice. Matka propadla Mořské pěně, jejíž degenerovaná verze se v lágru běžně pěstovala. Když pak jednou nafetovaná poslala nějakého ruského důstojníčka tam, kam patřil, skupinově ji znásilnili tak, že roztrženou vagínou a konečníkem vykrvácela. Byly tu dokonce i fotky, které si ta ruská prasata udělala na památku. Pak se Alenka nějak dokázala půl roku protloukat sama, až ji Major koupil za pár šupů od kapitána, který potřeboval splatit dluhy z dostihů. To si vyberete vězně, na záda jim naložíte padesátikilové pytle s cihlami a necháte je běhat dokola. Jako povzbuzující prostředek je dovoleno cokoliv, mimo palných zbraní a plamenometu. Životopis uzavíraly fotky, na kterých byla Alenka zachycená tak jak ji přivezli od brány do Hnízda. Nebyl to hezký pohled.
Je to jen tělo, řekl jsem si znova.
Byla to taková normální holka, která prošla vším, čím jí podobné v lágru projdou. Měla bohužel tu smůlu, že nestačila umřít dost brzo, takže ji Major dal trochu do pořádku a odvezl ji na černou kliniku Philips Neurologic, o jejíž přítomnosti ve Městě nikdo nic neví, jejíchž služeb však všichni využívají. Alence tam nainstalovali špičkovou vojenskou montáž, která potřebovala vyzkoušet: obvody rozhozené po celém těle, aby nebylo možné je zachytit na žádném standardním

ani speciálním detektoru, konektory pro dobíjení akumulátorů a zavádění softwaru připevněné k děložní stěně, možnost rádiového a akustického povelování. Všechno z těch nejlepších součástek, instalace provedena mladými doktory, kteří si potřebovali v realitě procvičit znalosti získané v kyberprostoru na univerzitě. Až vám někdo bude něco vykládat o Hippokratově přísaze, vzpomeňte si.
A pak už byla jen tělem.
Psychologický profil byl krátký a výstižný: Nereaguje na podměty, reflexy žádné, zřejmě hluboká deprese, pravděpodobnost zlepšení téměř nulová. Prostě sen každého, kdo potřebuje tělo - nejsou s ní vůbec žádné starosti. I když zrovna není na softwaru, můžete se spolehnout, že se ani nehne. Musíte ji sice krmit a přebalovat, ale to není nic proti tomu, kolik dostanete za zakázku, ve které potřebujete holčičku pro nějakého vypaseného pedofila se sadistickými sklony. Udělá, co mu na očích uvidí. A když prvního zákazníka někdo přeplatí, může ho děvčátko nakonec zabít. Z konečníku vytáhne kus plastické trhaviny a celý dům - BUM! - vyhodí do povětří. Protože zákazník si to tak přál. Dodržíte všechny smlouvy a berete dvakrát - platí se samozřejmě předem. Jestli někdo není dost silný na to, aby přežil, nahradí ho někdo jiný, silnější.
A abych nezapomněl - je to jen tělo.

* * *

Přemýšlel jsem, co asi musela prožít, že se dostala do stavu ve kterém byla. Nepochyboval jsem, že před tím, než ji dostal Major, zažila spoustu hrozných věcí. Jak jsem už řekl cvičili se ve východní části Města speciální jednotky ruské armády. Do výcviku se dostali jen ti nejlepší a měli také ty nejlepší možné cíle: živé. Nebo skoro živé - chudáci, kteří už nebyli schopni pracovat, se belhali ode zdi ke zdi a vymazané mozky v zeleném po nich střílely z pušek. Jako na střelnici.
Alenka navíc byla typ děvčete, které si nepodávají jen vojáci, kteří mají rádi čerstvé maso, ale také kápové vězeňských gangů. Přesto, že se do Města dostávali lidé především za přestupky proti propagandě, nebo státní úředníci, které někdo přichytil při defraudaci, chovali se tihle takzvaní intelektuálové ještě hůř než vyvrhelové, kterými oni pohrdali a které vlaky odvážely do Varšavy. Podle vzdělání byly baráky rozkastovány na manažery, inženýry a póvl. Manažeři, z větší části právníci a ekonomové, byli tou nejvyšší a nejužší vrstvou, která se paklovala s ruským velením. Většina jich byla deportována za podvody a daňové úniky, takže ani nemuseli přijít o nějaké krásné ideály. Stačilo, aby dostali trochu moci a tichou podporu vojska. Inženýři byli většinou ovládáni strachem a manažery. Je v systému udržovalo to, co inženýry udržuje v klidu kdekoliv jinde - spokojenost se stavem věcí. Neměli se špatně, dělali práci, která nebyla zase až tak hrozná a většinou se o ně nikdo příliš nestaral. Póvl pracoval na skládkách a v ocelárně, která stála na místě Zahradního města. Než se stali póvlem byli ti lidé filozofy, lékaři případně jen nespokojenými lidmi, kteří nevěděli před kým zůstat zticha.
Přísun čerstvých pracovních sil do lágru, byl víceméně plynulý, protože i když někdo zrovna neměl protistátní řeči, mohl za ně být zatčen, vyslýchán, mučen a odsouzen k doživotním nuceným pracem. Princip gulagu, který v Rusku prozíravě zavedl už Lenin, se vesele využíval dál. Rusové byli vždycky spíš vojáci než cokoliv jiného. A vojáci přece nepracují, vojáci využívají otroky.
Jediné do drželo ruskou ekonomiku nad vodou byla právě ta otrocká práce. Nejdříve byla východní Evropa levnou pracovní silou pro Američany, pak se stala neplacenou pracovní silou pro Rusy. Potraty byly zakázány, umělé oplodnění co tři roky bylo povinné pro dívky nad sedmnáct let. Vysoké školy nabíraly studenty jednou za pět let a většinu času se na nich vyučovala ideologie a historie Sjednoceného Ruska. Televize už zase informovala o stodvacetiprocentním plnění plánu a voleb se zúčastňovali i lidé, kteří už tři roky hnili v hrobě. A celému tomuhle cirkusu se říkalo ruský model demokracie. Vzpomínám si na jeden citát: Demokracie je to nejhorší státní zřízení které známe. Tečka.

* * *

Když uvážím, jak hluboko byla zapadlá do své deprese, musela Alenka při přechodu do režimu sdílení projít pořádným šokem; museli s ní dělat něco obzvlášť odporného. Když nevymažete tělu paměťové banky v montáži, zaplaví ho při přechodu vlna strašlivých emocí. Do mozku se nahrnou všechny ty strojové vzpomínky, postupy algoritmů, bleskové analýzy montáže a prázdnota, kterou byl mozek naplněn během doby, co běžel program. Je to jako by se ve vaší hlavě objevilo něco cizího, odporně nelidského.
Některé civilní montáže jsou upraveny tak, aby se data převáděla do nějaké stravitelnější podoby, ale vojenské montáže nic takového nemají. Voják je tvrdý muž s výcvikem a pevnou morálkou. Je cvičen k tomu aby ho ty přívaly vzpomínek nemohly zničit. Když se během vojenské operace vojín přepíná z režimu do režimu, aby mohl jednou sám posoudit situaci a jindy nechal montáž aby třeba rozluštila složitý kód, musí být na takové věci připravený. Navíc těch vzpomínek není mnoho - tak maximálně den.
Ale Alenka mohla být na softwaru klidně měsíc. Pak ji náhodou přepnuli a celý měsíc jejího života vyrazil na spanilou jízdu její myslí a do nejmenších detailů jí ukazoval všechna zvěrstva kterými její tělo prošlo.
Musel jsem trochu poopravit co mě napadlo, když jsem poprvé poslouchal Majorův vzkaz. Kdybych já byl Alenkou, chtěl bych po takovém procitnutí, jen jednu věc. Myslím, že Major věděl stejně dobře jako já, jako každý, kdo by si přečetl ten soubor, že to, co chce Alenka udělat, není útěk z Města. Chce se pomstít. A myslím, že Major se bál, že se jí to povede.

Devět
"Láska?
Nic než chemie."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pátek 13:10
Znovu jsem si zobrazil mapy. Pak jsem otevřel soubor se seznamem mnou připravených skrýší a nechal to porovnat. Vypadly mi čtyři místa, která Majorovi chlapci ještě nekontrolovali. Sice byla nulová šance, že Alenka bude v některé z těch skrýší, ale zkusit jsem to musel. Podíval jsem se o která místa jde, hodil na sebe bundu, do kapsy strčil krabičku cigaret a vyrazil ven.
Suzuki, i když nejela nejhůř, mi proti komfortu bavoráka připadala ubohá. Přesto jsem se k místu, odkud jsem musel pokračovat pěšky dorazil za čtyřicet minut. Z kapsy visící pod sedlem, jsem vylovil podlouhlé pouzdro elektrického biče a stejně jako malý vojenský dalekohled a baterku, jej zasul ho jedné z těch velkých kapes, které zimní bundy mívají. Pak jsem vyrazil. Než jsem narazil na něco, co trošičku připomínalo chodník, ušel jsem tak pět šest metrů. Nějak jsem musel lidi do úkrytů, které jsem vytvořil, dostat, takže jsem vyrobil něco, co vypadalo jako cestička vyšlapaná častým chozením.
Dutá mikrovlákna, kterými byla bunda vycpaná, izolovala opravdu dobře, takže po pár desítkách metrů plahočení tím příšerným terénem, jsem musel rozepnout zip a nechat studený listopadový vítr, aby mě trochu ochlazoval. Přestože goretexové boty ve kterých jsem chodil, byly docela kvalitní, po deseti minutách přeskakování a obcházení hromad všeho, mě pořádně bolely kotníky. Navíc se k tomu přidala bolest z ran a modřin a namožených šlach a svalů, takže chůze pro mě byla opravdovým utrpením. Na druhou stranu to mělo tu výhodu, že jsem mohl myslet na to, jak mě všechno bolí a nemusel uvažovat o všech těch věcech, které se na mě zčistajasna nahrnuly.
Během chůze jsem pokuřoval což vyžadovalo spoustu pozornosti, abych si do bundy nepropálil díru, takže půlhodina, která uběhla než jsem došel k místu, které jsem hledal, mi utekla opravdu rychle. Zastavil jsem a vytáhnul dalekohled. Hledal jsem nějaké známky toho, že skrýš někdo obývá, ale nic takového jsem neobjevil. To sice neznamenalo, že je prázdná, ale bylo to víc než pravděpodobné.
Schoval jsem dalekohled a vytáhnul bič. Byla to taková ta teleskopická hračka, která dokáže protivníkem prohnat milisekundový impuls o amplitudě dvacet kilovoltů. Pokud by ten protivník měl náhodou kardiostimulátor, asi by se mu trochu pokazil, ale normální člověk se z šoku za pár minut probere. Opatrně jsem postupoval ke vchodu do skrýše. Měl jsem s návštěvami opuštěných míst určité zkušenosti a nemínil jsem riskovat, že by mě někdo uzemnil jen proto, že jsem si sám před sebou hrál na velkého tvrďáka.
Když jsem došel až k díře, která vypadala jako náhodně vzniklá kapsa - dalo mi to spoustu práce ji takhle upravit - pomalu jsem nakouknul dovnitř. Okraje byly lemované rozdrcenými cihlami, které se i při lehkém dotyku drolily a sypaly dolů do sklepa. Do levé ruky jsem vzal baterku a trochu nemotorně se spustil dolů.
Místnost byla prázdná. Jediné co tu bylo vidět byly dva barely plné vody a spousty prachu. Kdybych tu byl poprvé řekl bych, že tohle místo je nějaká zapomenutá skrýš. Přesně tak to mělo působit.
Vylezl jsem ven. Nic jsem si od toho hledání nesliboval, takže jsem nebyl zklamaný. Do setmění bylo ještě docela daleko, takže jsem se rozhodl, že obejdu i zbylé tři skrýše. To, co asi budu muset nakonec udělat, stejně můžu začít připravovat nejdřív zítra, takže není kam spěchat.

* * *

Poslední skrýš byla už skoro na dohled. Byl jsem unavený a každou chvíli se mělo setmít, takže jsem to chtěl mít rychle za sebou. Vytáhnul jsem dalekohled a přeletěl místo kde měla být další díra do země. Neviděl jsem nic.
Únava ze mě okamžitě sletěla. Takže tu někdo je, napadlo mě a přikrčil jsem se. Sakra, už mě určitě viděli - byl jsem stejně opatrný jako nadržený panic při prvním milování. Krčil jsem se za kusem zdi, a přemýšlel. Můžu buď ustoupit, nebo to zkontrolovat. Alenka to určitě nebude, takové štěstí bych mít nemohl, navíc nebude tak naivní aby se schovala na tak stupidním místě. I když - kdo by ji hledal tady?
Ale ne, zavrtěl jsem hlavou, spíš se tu schovává někdo z Černé listiny, nebo někdo, na koho je vypsána odměna. O tyhle ptáčky teď nemám zájem - peníze nepotřebuji a Černá listina mi může být ukradená. Nikdo neví, že o nich vím, tak co.
Obrátil jsem, se, že se pomalu odsunu, ale dopadlo to úplně jinak.
Uviděl jsem dívčí tvář a černou plechovku spreje.
Uslyšel jsem zasyčení a ucítil něco štiplavého v nose.
A pak přišla tma.

* * *

Byli tři. Mladí, v kožených bundách s řetězy, krátké vlasy obarvené hned několika zcela protichůdnými barvami a nos na každé straně proděravělý trojicí nastřelených pecek. Jedna dívka a dva chlapci. Tak osmnáct, devatenáct - nejspíš sourozenci deportovaní i s rodiči, kterým se nějakým způsobem povedlo utéct z lágru.

"...říkam ti, že ho sejmem," zaslechl jsem. Opile jsem pokyvoval hlavou ze strany na stranu, abych získal trochu času.
"Ten hajzl nás vyčmuchal a práskne nás," pokračoval nervózní chlapecký hlas. "Musíme ho oddělat," ujišťoval své společníky, a nejspíš i sám sebe.
Takže pan Nervózní přesto, že je o půl hlavy menší než druzí dva, je šéf. Čekal jsem, že dívka mu bude oponovat, ale ozval se druhý mladík. Pan Nerozhodný: "Já nevím. Soňa říká, že to vypadalo, jako by věděl kam se má dívat. Možná si tohle místo připravoval pro sebe."
"Hovno," odsekl Nervózní. "Je to normální čmuchal. Když ho pustíme, tak nás práskne." Sevřel rty a zavrtěl hlavou. "Já jsem vám říkal, že toho dealera máme zabít, ale vy jste ho museli nechat běžet. Prásknul nás a teď po nás jdou."
Nerozhodný vypadal, že přemýšlí. "Ale on nebyl registrovaný, to jsem ověřoval. Nemohl nás nahlásit, protože by mu přišli na tu černotu." Teď zavrtěl hlavou zase on. "Zbytečně děláš vlny. Klidně jsme mohli zůstat doma a tu pěničku si užít."
"Hovno nenahlásí," rozčílil se Nervózní. "Najmul si tady toho parchanta aby nás našel a sejmul a donesl mu co zbylo z tý podělaný pěny." Nepřátelsky si Nerozhodného změřil pohledem. "Kdybys mě nechal, abych ho oddělal, tak jsme se do těchle sraček nikdy nemuseli dostat."
Nerozhodný nasupeně zacukal nosem. "A kvůli vraždě by nás určitě nikdo nehledal, co?" řekl a otočil se k Nervóznímu zády. Čelem ke mně. Nepřátelsky na mě hleděl. "Taky ses do tohodle nemusel přimíchat, pitomče," řekl mi a já se stupidním výrazem přikývl. Byl jsem už docela střízlivý, ale potřeboval jsem ještě trochu času. Zatím to vypadalo tak, že Nervózní nakonec prosadí svou, pak se s Nerozhodným pohádají o to kdo mě zabije a nakonec mě opravdu sejmou. Soňu, jestli se tak opravdu jmenovala, jsem mohl ze hry vyřadit. Ta byla jasně sjetá.
Nervózní hleděl střídavě Nerozhodnému na záda a na mě. "Strč ho zatím dozadu," řekl po chvíli unaveně Nerozhodnému a přešel ke stolu, u kterého už seděla Soňa a pozorně sledovala film, který její oči viděly na jeho plastikové desce. Pan Nerozhodný na mě rezignovaně pohlédl, pak mě obešel, zezadu mě chytil pod pažemi a odtáhnul do druhé místnosti.

* * *

Takže feťáci. Pokud se Nerozhodný zfetuje stejně jako jeho sestra, tak než si Nervózní dá svou dávku, docela určitě mě zabije. Obrali černého dealera a myslí si, že po nich někdo jde. A ona je to určitě pravda, jenže mé ceny jsou trochu vysoké na to, aby si mě někdo najmul kvůli nějaké Mořské pěně. Dá se na ní sice trhnout balík, ale je to dost rizikové podnikání, protože licenci na distribuci drog udělil Major pouze jednu - všichni ostatní distributoři byli jeho vlastní - a drogy byla jedna z velmi hlídaných oblastí černého trhu. Kdyby ti tři toho člověka, kterého okradli, práskli, docela určitě by se dostal na Černou listinu a měl by úplně jiné starosti než je hledání nějakého ztraceného sáčku pěny. Jenže oni od toho dealera už určitě něco brali, a moc dobře při tom věděli, že je to levota. Takže vlastně byli spoluviníci, protože ho měli prásknout hned jak jim tu drogu nabídnul. Jenže oficiální cena pěny je dvakrát vyšší, než za kolik ji nabízejí černí dealeři.
Co z toho plynulo pro mě bylo, že musím pěkně rychle něco vymyslet. Tenhle úkryt měl dvě místnosti. V první, kterou se lezlo dovnitř, stál stůl, v nádrži pod podlahou bylo pár desítek litrů vody, ve skříňce nějaké plechovky s jídlem. Akumulátory a solární nabíječka připravené. Všechno nachystané k zabydlení. Druhá místnost byla prázdná. Byly tu jen krysy a nějaké harampádí.
Tahle skrýš byla poměrně luxusní. Když jsem občas seděl na číhané v téhle části Města a potřeboval přespat venku, někdy jsem ji používal. Měl jsem v tu přichystaný i balíček poslední záchrany. V první místnosti byla jedna cihla ve zdi vyndavací a za ní byl nůž, baterka a karta s trochou peněz.
Takže jsem byl prakticky volný. Jediný detail, který jsem ještě musel vyřešit bylo, jak se svázaný několika pruhy látky dostanu nepozorovaně do první místnosti, doplazím se k protější zdi, vytáhnu tu jednu cihlu, která je metr a půl nad zemí a až si rozřežu ty pouta, jak nepozorován uprchnu.
Povzdechl jsem si a snažil se zjistit něco o věcech, které byly v komoře. Pode dveřmi procházelo trochu světla, takže úplná tma nebyla, ale na to, abych něco opravdu viděl to nestačilo. Zkusil jsem se pohnout, ale k ničemu to nevedlo. Svázali mě opravdu dobře.
Uvolnil jsem se a zavřel oči.

* * *

Probudilo mě rámusení ve vedlejší místnosti. Chtěl jsem si protřít oči, ale zjistil jsem, že mám svázané ruce. Vzpomněl jsem si co se mi stalo. "Kurva," ulevil jsem si. Historie se opakuje, napadlo mě, protože se mi už zase chtělo močit. Nemělo cenu dál hrát omámeného. Ten uspávací plyn, který mi Soňa fouknula do obličeje účinkuje maximálně dvě hodiny - záleží kolik a komu toho natlačíte do nosu - takže jim muselo být jasné, že už jsem vzhůru.
"Hej," zakřičel jsem a čekal co se bude dít. Chvíli bylo ticho, pak se ozvaly kroky a dveře se otevřely. V bílém světle zářivky se objevila silueta. Odhadoval jsem, že je to Soňa. "Potřebuju se vychcat," oznámil jsem jí zdvořile svůj požadavek. Ticho. Zamžoural jsem do světla, které mě trochu oslepovalo a řekl: "Přece mě nenecháš nadělat si do kalhot," řekl jsem dobrácky a doufal, že nenechá. Jednou mi to stačilo ažaž.
Postava přistoupila ke mně. Opravdu to byla Soňa. Kdyby neměla na hlavě osm různých barevných odstínů, byla by docela přitažlivá. Pecky v nose se zaleskly, stejně jako její oči. Poznal jsem, že je pořád ještě trochu pod parou.
Něco mě pošimralo v mozku. Byla to vzpomínka na nějakou věc, kteoru jsem kdysi věděl, a která by se mi teď mohla hodit. Pořád mi to unikalo. Nemohl jsem si vzpomenout, ať jsem přemýšlel jakkoliv. Chvíli jsem se tím trápil, ale nic jsem

ze své děravé paměti nedostal. Zavrtěl jsem hlavou a nechal to být. Později si vzpomenu.
Tu chvíli, kterou mi zabralo uvažování, na mě Soňa upřeně hleděla. Podíval jsem se jí do očí a promluvil: "Holka, prosím tě, pomoz mi vymočit se."
Žádná reakce.
Ona je snad úplně vypatlaná, napadlo mě. "Hej," řekl jsem. Nic. Ani se nepohnula - jen stála a dívala se na mě. Asi se mi na obličeji odehrávalo něco hodně zajímavého. Přemýšlel jsem co dál. Je nafetovaná jak zákon káže a její bráchové nejspíš dvakrát tolik - jinak by tu už dávno byli.
Zkusil jsem něco naprosto zoufalého - zavrčel jsem.
Soňa sebou trhla a podle toho, co jsem viděl z její tváře, nasadila vyděšený výraz. Skvělé. Takže už vím, že nějak se s ní dorozumět dá. Trochu jsem si odkašlal a nejtemnějším a nejchraplavějším hlasem jakého jsem schopen jsem řekl: "Pojď sem!" Kupodivu ke mně přistoupila.
"Postav mě!" přikázal jsem stejným hlasem. Nic se nedělo. Zkusil jsem svůj příkaz zopakovat, ale opět nereagovala.
Znovu jsem zapřemýšlel. Možná není důležité abych jen nějak mluvil, ale abych se i nějak tvářil - po pěně je člověk citlivý hlavně vizuálně.
Zašklebil jsem se, takže jsem musel vypadat jako Satan, nebo někdo podobně ošklivý. Pak jsem řekl: "Tvůj Pán přišel, pokloň se!" Na Soňu to zapůsobilo. Trhla sebou, roztřásla se a s vytřeštěnýma očima si pomalu klekla.
"Uvolni mě!" kul jsem železo, dokud bylo žhavé, ale Soňa jen zavrtěla hlavou. Zamyslel jsem se. Asi jsem to přehnal. Bála se tak, že mě nechtěla rozvázat. Kdybych se potkal, sám bych se polekal. Kdyby tak bylo něco -
Vzpomněl jsem si. Měl jsem co dělat, abych se nezačal křenit, ale ovládl jsem se a řekl: "Jsem tu, abych splnil tvá nejtajnější přání, dcero." Vyděšeně na mě hleděla a já pokračoval: "Ukojím všechny tvé touhy, naplním všechna tvá očekávání!" vychloubal jsem se. "Přistup a okus zakázaného ovoce," začaly se u mě projevovat básnické sklony. A Soňa opravdu přistoupila a začala je okoušet.

* * *

Nedělal jsem to rád, ale musel jsem tu ubožačku uzemnit ranou do obličeje. Rozvázala mi sice ruce, ale potom ze mě začala rvát i šaty a na nějaké laškování jsem opravdu neměl čas. Pamatujte si: až budete někdy chtít dostat nějakou ženskou do postele, přisypte jí do pití trošičku Mořské pěny. Na ženy má tenhle preparát velmi specifické účinky - jsou po něm nadržené jako stepní kozy.
Soňa se složila k zemi, ani nevzdechla. Rozvázal jsem si nohy a trochu se protáhl. Pohledem jsem zkontroloval ty dva ve vedlejší místnosti. Byli oba těžce v limbu. Mohl bych před nimi vystřelit z pistole a ani by se nehli. Překročil jsem Soňu, abych se dostal do rohu místnosti. Pak jsem rozepnul kalhoty a uvolnil se.

* * *

Přemýšlel jsem co s nimi. Mohl jsem je svázat a obvolat ostatní lovce, jestli na ně někdo z nich nedostal zakázku. Nebo jsem je mohl svázat a zapomenout na ně, což by si zasloužili, za to co mi udělali. A nebo jsem je mohl nechat být.
Nakonec jsem se rozhodl být velkodušný a nechal je být. Posbíral jsem svých pár věcí a vyrazil ven.
Byla tma. Podíval jsem se na hodinky. Ručičky ukazovaly půl deváté. Když jsem kontroloval skrýše, obešel jsem vlastně velký kruh, po jehož obvodě ležely skrýše a v jehož výchozím bodě stála má motorka, takže by mi to k ní nemělo trvat víc jak dvacet minut rychlé chůze. Dobrá - je tma, takže pětačtyřicet minut. Vyrazil jsem a přemýšlel co dál. Je pátek. U Maxe bude živo minimálně do dvou do tří hodin. Když tam zajdu a trochu se namažu...
Možná bych tam mohl potkat Carolu, uvědomil jsem si. Znovu jsem musel přemýšlet co jí vlastně řeknu. Než jsem se došel ke konečnému řešení téhle otázky, objevila se ve světle baterky Suzuki. Chvíli jsem na ni zíral a přemýšlel o tom, jak ještě předevčírem vypadal život hezky.
Ach jo.

* * *

Carola seděla naproti mně a brčkem usrkávala nějaký tříbarevný koktejl. Bar byl plný hluku. Jak jsem čekal, praskal ve švech, protože i když to ani zdaleka nebyla jediná občerstvovací stanice ve Městě, byla rozhodně nejoblíbenější. Možná to bylo i díky tomu, jak Max pokaždé neodolatelně cukal víčkem pravého oka, když jste si něco objednávali.
Carola se nedívala na mě, ale pozorovala zvolna se mísící vrstvy svého koktejlu. Už nějakou chvíli jsme oba mlčeli. Jediné, co jsme si řekli před tím, než jsme začali mlčet, bylo Ahoj. Dost ubohá konverzace.
Lidé kolem se procházeli, mávali na sebe, křičeli na celé kolo a poplácávali se po různých částech těla. Z velkého sálu k nám doléhala nějaká kytarová hudba - nic moc, ale muzika měla říz a byla podepřená opravdu jadrným textem.
Carola začala brčkem kroužit ve sklenici, takže se ty tři různé barvy mísily a v neuvěřitelně krásných spirálách a jazycích se prolínaly do sebe. "Paráda," řekl jsem tiše. Carola zmateně vzhlédla, protože přes ten hluk nemohla slyšet co přesně jsem řekl. Ukázal jsem prstem na sklenici a řekl: "To pití vypadá fakt dobře." Carola přikývla a se strnulým výrazem ve tváři řekla: "Já vím."
"Piješ to často?" zeptal jsem se. Zavrtěla hlavou. "Je to dost drahý a já nemám zas tak vysoký plat." No co, lepší stupidní konverzace než žádná. "Jak se to vlastně jmenuje?" zeptal jsem se a zvědavost ze mě jen sršela.
"Podívej," řekla Carola, "musíme v tomhle pokračovat?" Vypadala unaveně.
"Ne," řekl jsem tiše a zavrtěl hlavou. Teď jsem se svému pití věnoval pro změnu já.

"Jestli mi něco chceš říct, řekni to teď." Její ruce nervózně žmoulaly brčko. "Já to nevydržím tady jen tak sedět." Mé ruce byly zalité tím zvláštním studeným potem, který člověku vyrazí pokaždé, když je v nějaké hodně trapné situaci. "Carol," začal jsem v prstech obracet krabičku cigaret, "hodně jsem o tom - o nás - přemýšlel. Já pořád nevím, jestli si můžu věřit, ale -" zoufale jsem se na ni podíval, ale neulehčila mi to ani trošku. "Prostě ano," řekl jsem. "Chci s tebou být." A bylo venku. Upřel jsem oči do své sklenice Medvědího mlíka a nosem se snažil zachytit vůni rumu. Carola mě jemně chytila za bradu a zvedla mi hlavu. Usmívala se. "Já jsem věděla, že to řekneš," řekla tiše. Pak se naklonila přes stůl a políbila mě.

* * *

"Já opravdu nevím, jak to dopadne," zakončil jsem svůj desetiminutový monolog. Carola se mračila, jako by usilovně přemýšlela.
"A ty nemáš vůbec žádnou představu, kde by mohla být?" zeptala se.
Zavrtěl jsem hlavou. "Dneska jsem procházel pár míst, která Major vynechal, ale našel jsem jen nějaké feťáky, kteří mě svázali." Carola se zatvářila zvědavě.
"Byli sjetí, takže jsem se z toho dostal," řekl jsem. Chápavě přikývla.
"Takže co teď budeš dělat?" zeptala se a já měl takový podivný pocit, že v čím větším průšvihu člověk je, tím častěji tuhle otázku slyší.
"Mám jeden plán - nechci o tom teď mluvit - ale jestli se mi to povede, mohl bych mít alespoň přibližnou představu, kde to tělo je. Jestli se to nepovede -" pokrčil jsem rameny a pokusil se zatvářit se optimisticky. "V každém případě na tom budu moct začít dělat nejdřív zítra v noci. Je to tak trochu nelegální, takže tě do toho nechci zatáhnout," řekl jsem a vzápětí toho litoval. Proč já jen vždycky musím všechno vyžvanit? Nemůžu jednou taky, pro změnu, být zticha? Sakra.
"Nelegální?" zamračila se Carola samozřejmě.
"No, ne tak úplně," začal jsem se vymlouvat a přemýšlel, na co bych svedl řeč. "A co ty děláš takhle večer, když si tady nedáváš tenhle parádně vypadající koktejl?" zeptal jsem se, a snažil se aby to vyznělo jednak žoviálně a jednat tak, že o legálnosti svých plánu se dál nemíním bavit. Carola to asi pochopila, protože se usmála, jako bych začal o jejím oblíbeném tématu.
"Chodím do jednoho kroužku," řekla a já přemýšlel, jestli je to kroužek, nebo Kroužek. "Učíme se tam harmonii a lásce," řekla. Aha, takže s malým k. Radim v kroužku učil převážně úctě a vzájemnému respektu. Za slovem harmonie se může skrývat úplně cokoliv a lásku nepovažoval za nejvhodnější artikl. Od lásky je totiž hodně blízko k nenávisti, a když se náhodou objeví někdo s lehce destruktivními sklony, dokáže kroužek založený na lásce poměrně rychle rozložit.
"Je to úplně perfektní," zářila Carola, "mistr nás učí jak poznávat jeden druhého, jak najít krásu v ostatních, jak pomáhat lidem a tak." Další poznatek: Carolin mistr neví co přesně dělá. Můj názor - přiznám se, že jsem ho přijal po jedné hodně ostré debatě s Radimem - je, že kdyby se každý staral hlavně sám o sebe, a o své problémy, bylo by na světě mnohem lépe.
"Nechceš se přijít podívat na sezení?" řekla Carola a tvářila se jako by to byl opravdu výborný nápad.
"Ale jo, proč ne," pokrčil jsem trochu ztuhle rameny a věděl, že jestli opravdu půjdu na nějakou seanci, nedopadne to dobře.
"Skvělý," rozsvítily se Carole oči. "Nejbližší sezení máme v pondělí," řekla opravdu nadšeně. Musel jsem se hodně ovládat, abych nezavřel oči a neřekl něco jako Bože, ne! Proč zrovna já?

Deset

"Pravda je útěchou pro hlupáky,
lež je zbraní silných."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Neděle 14:50
Carola spala u mě. I když možná by to, co se dělo po tom, co jsme přišli od Maxe, lépe vystihovala věta Carola spala se mnou. Opravdu spát jsme šli až někdy kolem čtvrté, takže jsme vstávali těsně před polednem. Popravdě řečeno jsme se před dvanáctou probudili. Z postele jsme vylezli o půl druhé. Pak jsem Carolu taktně, ale rychle odeslal domů s tím, že teď musím zařídit pár věcí, a že jí potom zavolám. Zeptala se, kdy je to potom. Raději jsem to moc nerozebíral, a řekl, že potom je později; vypadalo to, že v nejbližší době budu mít plné ruce práce.
Když jsem Carolu polibkem vyprovodil, pořádně jsem se oblékl, ze skříně vylovil velkou, zatím prázdnou, krosnu, hodil si ji na záda a vyrazil ven. Chvíli jsem stál venku, nechal studený vítr, aby mi foukal do rozepnuté bundy, sledoval zataženou oblohu, po které se převalovaly tmavé mraky a přemýšlel, co musím udělat nejdřív.
Přejel jsem si rukou po vlasech. Začínaly být nepříjemně dlouhé.
Aha, napadlo mě, nejdřív si potřebuji zajít k holiči.

* * *

Ohmatany holící strojek hrčel a zkracoval mé vlasy na předpisových sedm milimetrů. Naštěstí mám docela kulatou hlavu, takže mi tenhle druh účesu nevadí, ale ostatní návštěvníci Šampónova kadeřnického salónu už takové štěstí mít nemuseli. A protože toto byl jediný střih, který Šampón ovládal, mohli jste na mužích vidět převážně extrémně dlouhé, nebo extrémně krátké vlasy. Ženy, kterým na účesu přece jen záleží, navštěvovaly jiná kadeřnictví, kde jim sice na hlavě nějaké vlasy zůstaly, ale platily za to mnohem víc, než kolik činila obvyklá Šampónova sazba.
Když jsem k Šampónovi jel, vůbec jsem nepochyboval, že bude otevřeno. Jeho firma poskytuje komplexní služby - tedy oholení a odvšivení - tři sta pětašedesát dnů v roce.
Když jsem vstoupil do holičství - nepříliš úhledně upravená místnost kousek od Šampónova bytu - zeptal se mě Šampón, posedávající na malé židli v rohu místnosti: "Tak jak to bude, šéfe?"
Mile jsem se na něj usmál a řekl: "Sjeďte mě až na holý maso, mistře!"
Šampón tiše písknul, odložil čtečku, na jejímž displeji se pomalu odvíjel text nějaké knihy a odběhnul kamsi dozadu, aby si na tenhle speciální sestřih připravil nástroje. Když byl s přípravami hotov vrátil se a pokynul mi, bych se pohodlně usadil. Kolem krku mi uvázal prostěradlo - původně snad bílé - a začal mě stříhat. I když jsem to nevěděl jistě, dal bych krk za to, že hlavní část výbavy byla v tom kovovém, rzí olezlém, křesle.
Během celé operace jsem se se Šámpónem nezávazně bavil o počasí a literatuře. Hlavně tedy o literatuře, protože Šampón, kromě holičství, provozoval také prodejnu knih. Nějaký jeho Mecenáš pro něj vykrádal elektronické knihy, které se právě objevily na trhu a posílal mu je cestou podobnou té, kterou jsem používal já. Mám podezření, že hoši od FREE-FOR, byli velmi vytížení.
Občas jsem si od Šampóna něco koupil; naposledy to byla reedice Stephena Kinga. Tuším, že se ta knížka jmenovala Řbitov zvířátek. Byla to hrozná knížka - dva dny po jejím přečtení jsem měl příšerné sny. Bylo to možná ještě horší, než když jsem jednou, v záchvatu nejvyšší nouze, přečetl celou Knihu Mrtvého muže.
K Šampónovi jsem od jisté doby chodil poměrně zřídka. Byl - jako skoro všichni lidé ve Městě se kterými jsem se stýkal - veterán. Poznali jsme se v metru a díky tomu, že jsem znal některé z knížek, které Šampón přečetl, zabíjeli jsme čas dlouhými debatami o tom, co chtěl autor vlastně říct. V metru taky Šampón potkal toho chlapce. Byl to kluk, který, jako my všichni, během pár sekund přišel úplně o všechno. Seděl na zemi, netečně hleděl před sebe a vůbec nemluvil. Potřeboval aby ho někdo objal, aby ho někdo políbil, aby se mohl někomu vybrečet na rameni. A když nebyl po ruce nikdo lepší, spokojil se i s malým, mírně obtloustlým a plešatějícím Šampónem, kterému už tehdy bylo přes třicet. Spali spolu v jedné posteli, jedli vedle sebe, smáli se spolu. Pak Major dal klukovi do ruky samopal a poslal ho akce. Když se vrátil byl jiný. Pohrdavě se šklebil a křičel na Šampóna něco o teplouších a srabech.
Samozřejmě se stalo to, co se muselo stát - když jsme se dostali ven, přidal se kluk k Majorově gardě a myslím, že byl svým způsobem i šťastný. Pár let to docela šlo, pak ale začal být nezvladatelný. Bezdůvodně střílel na každého, kdo se na něj jen trochu škaredě podíval, vyvolával rvačky, znásilňoval svobodné ženy. Major pro něj musel mít slabost, jinak by ho jen nevyhodil, ale dal rovnou popravit. Kluk, který teď přišel i o to málo, co od výbuchu získal, začal dělat opravdové problémy.
A pak jsem dostal zakázku. Měl jsem najít zboží. A já ho našel. A zvedl telefon. Potřeboval jsem peníze na vodu a na vodík a potřeboval jsem je hned - už si nebylo od koho půjčit. Prásknul jsem člověka, kterého miloval jeden z mých přátel. A Šampón toho kluka opravdu miloval - už nikdy jsem ho neviděl s jiným mužem, nebo ženou.
Týden jsem se pak za své poctivě vydělané peníze udržoval v lihu, abych o tom nemusel přemýšlet. A když jsem do záchodu vyzvracel úplně poslední kousek svého svědomí už jsem necítil vinu. Jen sebelítost. Brečel jsem tehdy. Ale ne nad tím, co jsem udělal, ale nad tím, jak je ke mně život hnusný.

* * *

Když byl Šampón s mým účesem hotov, servilně se uklonil a nastavil dlaň. Rozmarně jsem mu do ní plácnul čipovou platební kartu. Šampón zmizel kamsi dozadu, do místnosti oddělené od holičství jen igelitovou plachtou. Když se vrátil, zářil jako vánoční stromeček. Do ruky mi vrátil kartu, pod kterou jsem cítil něco jako malou plastikovou lahvičku.
Je hodně nepříjemné, když vás někdo může zaměřit, aniž byste o tom věděli, ale ještě mnohem nepříjemnější je, když víte, že procházíte identifikačním rámem a nemůžete nic dělat s tím, že si vás nějaký mizerný počítač poznamená. Aby se mi žádná podobná ošklivá věc nemohla stát, musel jsem navštívit Šampóna.
Nejprve něco v tom jeho křeslo přečetlo číslo štenice, kterou mi předevčírem nastřelili do podpaží na mostě Legií. Pak se číslo vypálilo do jiné štěnice - tu mi Šampón nenápadně podstrčil i s mou platební kartou - a nakonec několik velmi silných impulsů elektromagnetického pole zničilo ten malý váleček ukrytý někde v mém mase.
Technický pokrok se nezapře - první štěnici kterou jsem dostal, mi Šampón odstraňoval se skalpelem v ruce. Na druhou stranu mě to tehdy nestálo pět tisíc.

* * *

Druhá osoba, s níž jsem si potřeboval promluvit byl Čip. Byl jedním z těch lidí, kteří nikdy nedospějí - ještě ve třiceti měl nápady patnáctiletého puberťáka. Měl - nebo spíše okatě simuloval - utkvělou představou o vlastní slabosti. Tři hodiny denně trávil v posilovně, kde své tělo mučil činkami, kliky a zhyby a já nevím čím ještě, aby nebyl pohublý. Svaly po něm vířily jako armáda vylekaných veverek, ale on pořád tvrdil, že je úplný voničomák, a že se takhle nemůže ukázat mezi lidmi, protože by jim bylo špatně z toho, jak je vychrtlý. Fakt je, že většině lidí, kteří ho viděli bez trička bylo opravdu špatně. Ale rozhodně ne z jeho vyhublosti.
Další, ale mnohem pragmatičtější, Čipovou slabostí byla elektronika. Sháněl všechny možné čipy, které se ve Městě

objevily a vyráběl z nich zařízení, která by nejedné tajné službě Venku pěkně zamotala hlavu. Součástky, ke kterým neměl žádný katalog nebo návod, si sám otestoval, aby zjistil co vlastně dělají. A mnohdy tak objevil vlastnosti, které by od svých obvodů nečekal ani sám výrobce. Místo obrazů měl na stěnách struktury nějakých procesorů, relaxoval tak, že si zapnul k počítači připojený logický analyzátor a sledoval šílené hemžení impulsů na obrazovce. Jeho byt, to bylo jediné skladiště součástek a bastlů, které se neoznačené povalovaly úplně všude. Většina udělátek, které jsem měl doma, pocházela z Čipových uklízecích dnů, kdy zjistil, že některá zařízení jsou už zastaralá a je potřeba vyrobit nová. Většinou svým známým oznámil, že dělá úklid a všechno co nepotřeboval vydražil. Některé ceny šly opravdu vysoko. Například nevyčerpatelnou platební kartu - byla neustále nabita na pět stovek - prodal za sedmdesát tisíc.
Ještě než jsem došel ke vchodu jeho vývojové laboratoře, dveře se otevřely a velmi nepříjemný hlas mi oznámil, že jsem vítán. Nebyl to žádný lidský hlas. Nebyl to dokonce ani normální počítačový hlas. Čip si pro tuhle zrůdu napsal speciální program, který mluvil naprosto bez intonace, pořád stejně monotónně, jako by mu vaše existence byla úplně ukradená. "Říká to stroj, tak ať je to poznat," řekl mi Čip, když jsem ho poprvé upozornil, že má asi pokažený reproduktor. Myslím, že mu ta elektronika už trochu lezla na mozek.
Vešel jsem do předsíně, a vydal se po schodech dolů. Pak jsem přešel pět metrů dobře osvětlené chodby, minul tři obdélníky šedivé oceli, za kterými byly další místnosti, a počkal až pneumatika otevře dveře přímo přede mnou. Čip, jak jinak, seděl u stolu a něco bastlil. Chvíli jsem fascinovaně hleděl, jak jeho velké, ale přesto neuvěřitelně šikovné ruce, sázejí pinzetou titěrné součástky do kousku plošného spoje a přichycují je laserovou páječkou.
Pravou půlku těla měl Čip pokrytu tetováním. Byly to černou barvou vyvedené obrazy ochranných plátů, plošných spojů a součástek, umělých kloubů, hadic hydrauliky a miniaturních čerpadel. Takhle nějak musí vypadat ten kyborg, který se podle neověřených správ potuluje někde po Pentagonu.
Čip věděl, že se rád dívám jak pracuje, takže v klidu pokračoval a čekal, až začnu hovor. Než jsem promluvil, zhruba půl minuty jsem jako očarovaný sledoval jeho precizní práci.
"Ahoj Čipe," řekl jsem po chvíli tiše.
"No nazdar," řekl, dokončil spoj a vzhlédl. Jako pokaždé, si mě chvíli zkoumavě prohlížel, pak odložil nástroje a z hromady nepořádku na stole vylovil krabičku cigaret. "Jak se máš, chlape?" zeptal se a strčil si mezi rty cigaretu. Místností to blesklo a konec cigarety zažhnul. Tohle byla názorná ukázka Čipových srandiček - v rohu místnosti byl malý laser a po stěnách byla rozmístěna soustava zrcadel, která dokázala koherentní svazek zaměřit téměř na jakékoliv místo v pokoji. Když jste si v dílně vytáhli cigaretu, počítač si ji našel, a v okamžiku, kdy se cigareta ocitla mezi vašimi rty odpálil laser. Takhle to vypadá jednoduše, ale byla za tím spousta práce. Někdo by dokonce řekl, že zbytečné, ale to by byl omyl. Program a výkresy téhle hračky prodal Čip Ven za docela slušný balík. Stačilo několik úprav a NATO tyhle systémy - mimochodem mnohem levnější než původní konstrukce od Rockwellu - začalo používat na hranicích. Samozřejmě, že laser je mnohem výkonnější než ten Čipův a kamery připojené k počítači nehledají cigarety, ale oči nezákonných imigrantů.
"Jde to od desíti k mínus pěti," řekl jsem a Čip se usmál. Hromadu papírů, která ležela na něčem, co kdysi dávno bylo židlí, jsem položil na podlahu - vedle jiné, velmi podobné hromady - a posadil se.
"Se mnou taky. Hele jak jsem pohubl," řekl a zatnul biceps. Chvíli jsem na tu neskutečnou hroudu masa hleděl. Mohl mít tak pětačtyřicet, možná padesát čísel obvod - nevím, v tomhle se moc nevyznám.
"Jo, máš pravdu," řekl jsem abych mu udělal radost. "Jestli to nebude tím, že stárneš." Čip nakrčil čelo, jak by o tom usilovně přemýšlel.
"Myslíš?" zeptal se nakonec a nasadil trochu vyplašený obličej. Přikývnul jsem.
"Možná by ses měl míň povalovat po dílně a víc cvičit. A taky pořádně jíst. Přiznej se, co jsi měl dneska k obědu?" zeptal jsem se hlasem starostlivé babičky. Čip se teď zatvářil omluvně.
"Jenom hrnek brambor a trochu rychlyb," řekl. Hrnek, jak jsem kdysi zjistil, je jakékoliv množství nad litr, trochu znamená něco málo pod kilogram. Zavrtěl jsem hlavou.
"Nestydíš se? Takhle zanedbávat jídlo!" podívali jsme se na sebe a vyprskli smíchy.

* * *

"Potřeboval bych půjčit skafandr," řekl jsem.
"Kterej?" zeptal se Čip, protože skafandrů vyrobil několik.
Rozvážně jsem si strčil cigaretu do úst a modlil se, aby se Čipův počítač trefil. Když se koneček cigarety rozsvítil, napětí, které mi svíralo žaludek, se uvolnilo a já se znovu pohodlně rozložil v té hrozné židli. Tři původně dřevěné nohy byly vyspraveny kusy plechu, které držely obrovské bambule izolační pásky. "Mít izolačku, to je základ," deklamoval Čip s oblibou.
"Laserový," řekl jsem a potáhnul. Čip se na okamžik zamračil.
"Jo," přikývl po chvíli. "Ten tu někde mám," udělal rukou s cigaretou rozmáchlé gesto po místnosti. Byl jsem rád, že místnost osvětluje jen ta malá zářivka, protože alespoň nebylo vidět ten strašlivý bordel, který tu vládl.
První věc, kterou si Čip postavil, když na pár měsíců zabrousil do robotiky, byl pavouk. Měl šest nohou, soustavu očí a dvě klepeta, do kterých mohl vzít cokoliv do velikosti krabice banánů. Čip tu věc připojil ke svému počítači a napsal program, který robota řídil. Měl za úkol uspořádávat věci v místnosti tak, aby bylo možné se v nich vyznat. A robot to dokázal. Všechny desky a součástky, nástroje a přístroje přetřídil podle kritérií v programu a přemístil je na jedno místo, kde je uspořádal do krabic. Bylo to nádherné, ale mělo to jednu vadu: v místnosti už nezbylo žádné místo na Čipa. Sedl tedy znovu k počítači a program upravil. Teď robot uklízel věci tak, aby co nejlépe využil místo. A najednou se uprostřed pokoje objevil malý taneční parket. Jediný, téměř nepodstatný detail, kazil celkový dojem. Ty příšerné

hromady všeho, které pokrývaly místnost od podlahy do výše pasu. Jediný, kdo se v tom všem vyznal byl pavouk, ale ten, z nějakého záhadného důvodu, přestal Čipovi vyhovovat. Takže se rozhodl, že si udělá nového. Starého prodal a k práci na tom novém se pořád nějak nemohl dostat. A nepořádek se kupil a kupil.
Při představě, jak prohledáván ty haldy věcí, ve kterých je někde ukryt přístroj který potřebuji, jsem obrátil oči v sloup. Čip, když to viděl se usmál a hvízdnul. Ze tmy se vynořil pavouk, chromově lesklý, téměř k nerozeznání od toho původního a poslušně přiběhl k Čipově noze.
"Hodnej," poplácal Čip po ploché destičce, která kryla vnitřnosti robota. Tenké kovové nohy se několikrát lehce pohnuly. "Úplně nová verze," řekl Čip. "Minulej tejden jsem ho dodělal. A představ si," řekl Čip a na tváři se mu objevil vítězoslavný výraz, "představ si, je naprogramovanej tak, aby měl emoce - když ho pohladím, tak se z toho skoro udělá, když ho nakopnu, tak žadoní a snaží se jako divej!"
Uznale jsem pokýval hlavou.
Čip na mě lišácky mrknul. "Snažím se teď totiž vyrobit ideální ženskou." Znova mrknul a mně zacukaly koutky. Podíval jsem se na pavouka a řekl: "Tak to jsi, myslím, na nejlepší cestě."
Čip se zakřenil a odkašlal si. Pak se znova obrátil k pavoukovi a řekl: "Najdi skafandr, lejzrovej, poslední verzi, zabal ho a dones." Ještě než domluvil, robot se dal do pohybu. "Bude mu to chvilku trvat," řekl Čip. "Než se k němu prohrabe, musí přešibovat pár věcí."

* * *

Vytáhnul jsem velkou krabici se skafandrem z krosny a rozbalil ji. Oblek jsem rozložil na postel v ložnici a chvíli na něj hleděl. Měl takovou nijakou barvu a vzdáleně připomínal ty celotělové neoprénové obleky, které si oblečete, když musíte vlézt do moře a nechcete, aby vám voda vyleptala do kůže nějaký zvlášť nápaditý vzorek. Doufal jsem, že se skafandr nějak nepoškodil, protože kdyby ano, měl bych o několik problémů víc.
Když jsem se vynadíval, začal jsem po bytě shánět věci, které budu potřebovat. Především jsem vyprázdnil batoh, ve kterém byla ještě pořád ta malá kuše. Chvíli jsem se na ni díval, pak jsem vzdychl a odnesl ji do dílny, kde jsem ji schoval. Pak jsem vyměnil články ve svítilně a vyzkoušel ji. Z šuplíku jsem vytáhnul balíček mikrobaterií a nacpal je do malé černé krabičky s malou anténou a displejem, do větší černé krabičky s větší anténou a malým skleněným okénkem, a do středně velké černé krabičky bez okénka a bez displeje. Všechny krabičky pocházely od Čipa a byly určeny pro záškodnickou činnost.
Když jsem všechny krabičky vyzkoušel, sednul jsem si k Hubertovi. Displej se rozsvítil a já otevřel několik programů chráněných heslem. Připojil jsem se k jedné debatní skupině, ke které jsem měl přístup a odtud k počítači, ze kterého vysílalo nejpopulárnější rádio ve městě - Ray-D-O. Celé rádio byl vlastně jeden jediný program, který z ohromné databáze muziky vybíral skladby tak, aby na sebe navazovaly a posílal je do sítě. Když jste chtěli poslouchat, stačilo se připojit a zapnout si na terminálu zvuk hodně nahlas. Popularita rádia ovšem spočívala v tom, že pokud jste měli přístup, a ten mohl získat prakticky kdokoliv, mohli jste si chvíli - maximálně padesát minut - sami zamixovat. Já jsem se připojil trochu nestandardním způsobem, takže vystopovat můj počítač přes všechny ty ochrany, které Hubert automaticky nastavil jakmile jsem požádal o přístup, by bylo poněkud obtížné. Řekl bych nemožné, ale co se počítačů týče nemyslím si, že by něco jako nemožné existovalo. Spustil jsem první připravený program, který byl prakticky totožný s tím, který řídil rádio a který se tvářil jako uživatel, který si chce zahrát. Hned potom jsem spustil druhý program, zadal do něj adresu jisté firmy, spadající pod Majorovu správu, a nechal jej pracovat. Než se prokousal všemi ochranami, trvalo to asi deset minut. Samozřejmě bylo možné udělat to i rychleji, ale pak bych neměl zajištěno, že na mě nikdo nepřijde.
Když se mi tedy na obrazovce konečně objevil seznam databází, kterými disponoval počítač té společnosti, vybral jsem tu jednu, kterou jsem potřeboval a stáhnul ji do Huberta. Přenos trval pár sekund a když skončil, spustil jsem třetí program, který během pár okamžiků smazal všechny stopy po mém vniknutí.
Otevřel jsem databázi a začal ji prohledávat. Trvalo to jen chvíli, než jsem našel položku kterou jsem potřeboval a k ní náležející sekvencí příkazů pro samonaváděcí vysokozdvižný vozík. Notebook, který jsem od Huberta ještě pořád neodpojil, zavzdychal, když jsem jej zapnul. Než jsem do něj nakopíroval tu sekvenci, překontroloval jsem, v jakém stavu jsou akumulátory. Byly plné.
Notebook jsem hodil do batohu, přidal k němu ty tři černé krabičky, několik kabelů a redukcí, kapesní sadu nářadí a jedno balení izolační pásky. Chvíli jsem na tu různorodou směs hleděl a přemýšlel, jestli je to všechno. Na nic dalšího jsem si nemohl vzpomenout, takže asi bylo.
Zašel jsem si do dílny pro laserový dálkoměr a pak do ložnice pro skafandr. Změřil jsem vzdálenost od místa kde jsem stál ke zdi. Pak jsem před dálkoměr strčil zapnutý skafandr a znovu provedl odměr. Usmál jsem se. Skafandr fungoval. Složil jsem ho a nacpal zpátky do krosny. Nahoru jsem hodil batoh s elektronikou a krosnu zavřel.
Podíval jsem se na hodinky. Za chvíli osm. Takže ještě stihnu kafe a tři cigarety. Pohoda.

* * *

Seděl jsem a snažil se nebýt nervózní. Žaludek jsem měl stažený a ruce studené jako led. Když jsem si zapaloval, plamínek zapalovače neklidně poskakoval sem a tam. Ale kdo by nebyl nervózní, když se má za pár hodin vloupat do druhého největšího Majorova skladiště ve Městě?

Jedenáct
"Jestliže nemáme osud, co tedy máme?"

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Neděle 22:10
Shodil jsem krosnu ze zad a tiše klel. Celý svět se proti mně spiknul. Když jsem odstavil Suzuki, asi čtyři kilometry od místa, kde jsem byl teď, proměnilo se jemné mrholení v pořádný déšť. Ne že bych snad promokl, na to jsem byl moc dobře oblečený, ale cesty i cestičky, kterými jsem šel, se proměnily v potoky bahna a chůze se stala noční můrou. Byl jsem unavený, zpocený a zadýchaný. Zvedl jsem svítilnu k obloze, a podíval se, jestli si to déšť třeba nerozmyslí, a přece jen se neuklidní. Jak to tak vypadalo, k ničemu podobnému se nechystal.
Cestou jsem přemýšlel o sobě a o Carole. Pořád jsem nějak nemohl přijít na to, proč tohle všechno vlastně dělá. Unikalo mi, čím jsem pro ni atraktivní. Za krásného jsem se rozhodně nepovažoval, a neměl jsem ani pocit, že bych byl něčím zajímavý, co se týče vzhledu. Další možnost byla, že bych ji oslnil svou pronikavou inteligencí a ostrovtipem, ale k tomu jsem v žádném případě neměl čas. Aby mohl člověk ukázat, že v jeho hlavě jsou i jiné myšlenky než na sex, potřebuje spoustu času - někdo celý život. Ale než se to všechno začalo komplikovat, byl jsem s Carolou sotva tři hodiny v hospodě, a pak jsme si spolu trochu užili. Nechápal jsem, kde se v ní, po tak krátké zkušenosti se mnou, vzala ta jistota, že jsem miláček. Jak řekl někdo s podobnými problémy: Ach ženy, ženy, jak rád bych vám porozuměl.
Svítilnu jsem položil na nějakou hromadu kamení tak, aby osvětlovala krosnu. Sáhnul jsem kamsi do hlubin svého oblečení a vylovil lahvičku se štěnicí. Rozepnul jsem uzávěr řetízku a lahvičku strčil do jedné malé kapsy bundy. Pak jsem na krosně povolil plastové spony, které ji držely zavřenou a povzdech si. Sundal jsem si bundu, položil ji na jedno méně zablácené místo. Pod ni jsem zasunul batoh s elektronikou, aby nezmoknul. Voda mi tekla po oholené hlavě a stékala za košili, která byla už tak dost propocená. Vytáhnul jsem skafandr a začal se do něj navlékat. Nejprve jsem nohy strčil do širokých nohavic, které byly zakončené něčím, co připomínalo velké boty. Vylovil jsem malý batoh a dal si jej obráceně, než se obvykle nosí, tedy na břicho. Pak jsem na sebe natáhnul horní část obleku, která do té doby bezvládně visela za mými zády, a zapnul soustavu zipů, které celou tu věc držely uzavřenou a téměř vzduchotěsnou.
Uvnitř skafandru byla spousta místa. Ruce jsem mohl pohodlně vytáhnout z rukávů a manipulovat s batohem i věcmi uvnitř. Na hlavu jsem si nasadil přilbu. Znovu jsem zapnul několik zipů a vyzkoušel, jak mi to všechno sedí.
Tu chvíli, než se dovnitř napumpoval vzduch to nebylo nic moc. Když se ale skafandr nafouknul a když se vnitřní teplota díky termostatu ustálila na dvaceti stupních, bylo to mnohem lepší. Stisknul jsem několik tlačítek, která byla na vnitřní straně skafandru zhruba ve výši hrudi - Čipovy hrudi - a displej přilepený ke stěně neprůhledné helmy se rozsvítil. Ukazoval počítačem generovaný model krajiny přede mnou, vedle mě i za mnou. Stačilo jen pohnout očima mimo displej a obraz se automaticky posunul.
Obrátil jsem se ke krosně ležící na zemi, a zasunul ji pod bundu, která splihle ležela a odevzdaně čekala, až na ni spadnou další proudy vody. Zhasnul jsem svítilnu a vyrazil.

* * *

Už jsem to viděl. Iglú ne nepodobné tomu, které chránilo vstup do hnízda, bylo už na dohled. Skafandr fungoval skvěle, protože kdyby ne, laser, jehož paprsek kmital stále dokola a snímal tvar okolí, by už dávno někoho upozornil na mou přítomnost. Čipův skafandr byl na povrchu pokryt vrstvou jakési podivné látky, jejíž index lomu, a tedy i rychlost, kterou jí bude pocházet světlo, je možné řídit elektrickým napětím. Pod tím jsou průhledné snímače, které zjišťují, jak vypadá okolí, a kam dopadá laserový paprsek. Úplně dole je vrstvička čehosi lesklého, co dokáže měnit tvar. Celý oblek funguje tak, že snímače zjistí, jak se má nastavit odrazová plocha a jak je potřeba zpozdit paprsek, aby to vypadalo, že urazil celou vzdálenost od zdroje k cíli, který je za vámi, a zpět. Laserový skener pak žije v naivní představě, že všechno je v pořádku, i když stojíte přímo před ním. Čip byl vždycky chytrý chlap.
Pomalu - ve skafandru nešlo dělat něco jako rychlé pohyby - jsem došel až k vratům kopule. Konstruktéři asi nepředpokládali, že by někdo dokázal projít kruhem ochrany, aniž by nebyl zaregistrován, takže se nezatěžovali nějakou ochranou tady u vrat, kam laserový paprsek nedosáhl. Začal jsem si pomalu rozepínat skafandr. Vrata byla dost široká na to, aby jimi mohlo projet cokoliv do velikosti středně velkého nákladáku Kamaz. Prostor před nimi byl osvětlen sodíkovou výbojkou visící na trubce vyčuhující z betonu iglú. Vrata se otevírala buď dálkovým ovladačem, který jsem neměl, nebo pomocí osmimístného vstupního kódu, který jsem neznal. Měl jsem ovšem další z Čipových hraček.
Přilbu, kterou jsem si sundal první, jsem položil na betonovou cestu, která se asi kilometr odtud napojovala na síť těch pár vyčištěných silnic, které tvořily dopravní tepny Města. Rozepnul jsem horní část skafandru a z batohu vylovil malou černou krabičku s anténou a displejem. Zapnul jsem ji a přiložil ke svítící klávesnici zámku. Krabička si z šumu, který vydával počítač uvnitř zámku vylovila typ zámku a na podsvětleném displeji se objevilo Připraven. Na klávesnici zámku jsem stisk nulu. Počítač v zámku přečetl klávesu, kterou jsem zmáčknul a z paměti vylovil správnou hodnotu. Mezitím, co obě hodnoty porovnával, krabička odečetla správný údaj a vypsala jej na displej. Na zámku jsem stiskl tlačítko pro opravu kódu, zmáčkl správné číslo a pak znovu nulu. Během chvilky se dveře s temným hučením pomalu otevřely.
Rychle jsem vběhl dovnitř, přilbu, kterou jsem držel pod paží, jsem položil na zem a stiskl tlačítko, kterým se dveře zavíraly. Uvnitř bylo teplo, sucho a světlo. I když vlastně o nic nešlo, vydechl jsem a opřel se o betonovou zeď za mnou.

* * *

Nákladní výtah jel pomalu. Skafandr jsem svlékl a nechal jej ležet kousek ode dveří. Byla neděle, něco po půl jedenácté - teď sem nepřijde ani noha. Výtah ještě víc zvolnil, až docela zastavil. Pak se rám s napnutým pletivem, který odděloval výtah od šachty, zvednul a já vystoupil. Byl jsem ve skladišti.
Tenhle sklad byl před tím, než se Město tak důkladně vylidnilo, přísně tajný. Byl jedním ze zařízení, do kterých naše vláda investovala miliardy po tom, co Českou Republiku konečně přijali do NATO. Byl dokonale stíněn, takže v něm uložená elektronika nepodlehla elektromagnetickému impulsu, který zlikvidoval veškeré křemíkové součástky. Byl dokonale staticky propočten, takže ani zemětřesení síly 9 na Richterově stupnici by s ním nehnulo a jeho stavba byla utajena tak dokonale, že o něm vědělo jen pár zasvěcených.
Tohle skladiště je další důvod, proč si myslím, že naše vojenské špičky věděly, že Rusové odpálí rakety. Proč by jinak byli v metru všichni ti vojáci a zbraně? Proč by všichni velitelé věděli, kde hledat tenhle sklad? Proč by jinak všichni členové vlády a prezident museli najednou vycestovat do zahraničí? A proč jsme my - ne, my, proč já jsem musel zůstat v tomhle pekle?

* * *

Ve skladišti byly původně téměř výhradně vojenské potřeby: samopaly, náboje, granáty, takové ty malé rakety, kterými je možné sestřelit nízkoletící stíhačku nebo vrtulník, plynové masky, zelené mundůry všech velikostí... Kdybyste chtěli postavit malou armádu, neměli byste nejmenší potíže. Právě tady Major vyzbrojil své první diverzní jednotky. Tady, v té železobetonové kobce stíněné od okolí tou nejdokonalejší technologií, která existovala v době, kdy se to tu stavělo, jsme měli základnu, když jsme vyšli na povrch a snažili se vystřílet si na Rusech vlastní teritorium.

Když se situace trochu uklidnila a Major se cítil silnější v kramflecích, rozhodl se přesunout svou základnu za řeku a skladiště dál používal už jen jako skladiště. Neukládalo se sem nic horkého - věci jako bakteriologické zbraně a kufříkové atomovky měl Major schované v Hnízdě - tohle místo bylo už moc známé. Proto teď nebylo nijak zvlášť chráněné - jen ten laserový skener a kódový zámek. Přesto se tu pořád daly najít velmi zajímavé věci. Dokonce i takové, které ještě stále neseženete na černém trhu. Možná bych si to, pro co jsem přišel, mohl koupit legálně. Nebo kdybych řekl Majorovi, že potřebuji něco k tomu abych našel Alenku, nepochybuji, že by mi to dal. Ale mohl by se pak zeptat, k čemu to potřebuji, a to bych jen velmi nerad. Velmi nerad.

* * *

Odšrouboval jsem poslední šroub a odložil jej na zem. Vysokozdvižný vozík tiše čekal, až dokončím svou práci a trpělivě snášel všechny ty věci, které jsem mu právě prováděl. Otevřel jsem notebook a než se rozběl systém, zasunul jsem do jednoho z konektorů na zadní straně první redukci. Na ni přišly ještě další dvě, takže výsledek byl, že jsem z padesáti pinové samice CANON udělal obyčejný stereojack. Celý notebook jsem izolačkou pečlivě přilepil k boku vozíku a zkusil, jestli vydrží. Zdálo se, že ano. Ke kaskádě redukcí jsem připojil kabel zakončený třemi krokosvorkami. Z balíčku nářadí jsem vylovil miniaturní plynovou lampu a opatrně opálil kus izolace z jednoho třížilového kabelu, který se objevil, když jsem z vozíku odšrouboval kryt. Na vyčištěná místa jsem přicvakl krokodýly a celé své dílo přeletěl pohledem. Vypadalo to v pořádku, takže jsem mohl spustit program připravený v notebooku a nakopírovat do něj tu sekvenci, která měla vozík dovést k regálu, ze kterého jsem cosi nutně potřeboval. Nechal jsem program připravený a začal operovat s černými krabičkami.
Nákladní výtah, kterým jsem přijel dolů, byl v rohu obrovské haly, ve které byly na regálech uloženy všechny věci, které sem kdy kdo přinesl. Když jste něco potřebovali, šli jste do kukaně hned vedle výtahu a zeptali se obsluhy počítače, samozřejmě zaheslovaného, a odtud téměř nenabouratelného, jestli je to na skladě. Když bylo, vyslal počítač jeden z vozíků. Místo antény, byla celá hala obehnána smyčkou měděného drátu, do které se vysílaly povely pro vozíky. Vozíky měly příjmač, od kterého vedl jeden třížilový kabel k řídící elektronice. Když jsem malou černou krabičku s anténou položil vedle příjmací antény vozíku, a na dálkovém ovladači zmáčknul tlačítko, byl příjmač vozíku přehlcen signálem tak, že to v něm vyvolalo dojem poruchy a odpojil se. Pak už stačilo jen stisknout tlačítko na klávesnici notebooku a čekat.

* * *

Nevelkou krabici jsem strčil do batohu a rychle odstranil všechny úpravy, které jsem provedl na vozíku. Notebook, stále olepený izolační páskou, jsem hodil do batohu, ani jsem se nezdržoval vypínáním. Z balíčku nářadí jsem vytáhnul dvě malé lahvičky spreje s mechanickými rozprašovači. Jedním sprejem jsem postříkal místo, kde byl přilepen notebook a než přípravek zabral, natáhnul jsem mezi prsty ten kus odizolovaného kabelu a nastříkal na něj z druhé lahvičky vrstvu rychleschnoucí izolace. Ještě než izolační hmota stačila zgumovatět, rozpustila kousek neporušené izolace a přejala její barvu.
Rukávem jsem otřel rozleptané stopy po izolační pásce, která na boku vozíku zanechala lepkavé pásy. Pak jsem přišrouboval kryt, všechno vybavení naházel do batohu a rozběhl se k výtahu.
Z nějakého záhadného důvodu jsem spěchal. Nevěděl jsem proč, ale najednou mi přišlo vrcholně důležité co nejdříve

vypadnout. Měl jsem nepříjemný pocit déja vu.

* * *

Nasoukal jsem se do obleku a popadnul přilbu, abych si ji nasadil. Najednou jsem se zarazil. Byl jsem úplně mimo. V jednu chvíli jsem usilovně pracoval na tom, abych odtud zmizel, v další chvíli jsem byl zcela paralyzován strachem. Ztuhnul jsem a během okamžiku mě polil pot. Svaly se mi napnuly k prasknutí, oči začaly nervózně těkat okolo. Uviděl jsem žebřík, po kterém se dalo dostat nahoru, na velké plechové výustě ventilace. Najednou jsem pocítil obrovskou touhu vylézt po tom žebříku a co nejsilněji se přimáčknout k té plechové krabici, visící pár desítek centimetrů pod stropem, nemohl jsem se však pohnout. Přilbu jsem křečovitě svíral v ruce a upřeně pozoroval žebřík. Ne, musím ven, musím se odtud dostat, ozvala se druhá polovina mého mozku. Jenom na chvilku, napadlo mě. Nic za to nedám. Začal jsem zrychleně dýchat. Pak jsem udělal pár nejistých kroků směrem k žebříku. Očima jsem stále sledoval zámek.
V okamžiku, kdy jsem došel k závěru, že není důvod se vzrušovat, se ze zámku ozvalo pípnutí. Obrátil jsem se a vystartoval k žebříku. Když jsem dorazil k jeho patě, ozvalo se dvojité pípnutí a betonová masa vrat se začala odsouvat stranou. Vyskočil jsem, pravou rukou se zachytil za nejvyšší šprušli na kterou jsem dosáhnul a přitáhnul se. Nohama jsem divoce kopal, aby se zachytily za nějakou příčku, ale hladké podrážky skafandru mi po kovových stupních žebříku klouzaly a sjížděly. Pravá ruka začala povolovat a já zvolna klesal dolů. Konečně našla pravá noha oporu a já se postavil.
Vrata se pomalu pohybovala do strany.
Třemi prsty levé ruky jsem držel přilbu, malíčkem a prsteníčkem jsem se přidržoval, abych z žebříku nespadnul. Příčky jsem bral po třech, ale zároveň se snažil nadělat co nejméně hluku. Ještě kousek a budu nahoře. Sakra - noha mi podjela a málem jsem z třímetrové výšky spadl dolů. Ke koňské dávce adrenalinu, kterou jsem už měl v žilách, se přidala další. Překonal jsem poslední úsek a snažil se ovládnout, abych na plechovou konstrukci ventilace neskočil.
Vrata byla otevřená téměř dokořán.
Celý roztřesený jsem udělal opatrný krok na potrubí, které vypadalo, že se každou chvíli rozhoupe, a všemi silami krotil svůj splašený dech. Opatrně jsem vyhlédnul ven. V pološeru před rozevřenými vraty stála nějaká postava zachumlaná do bundy. Její pravá ruka se posunula směrem k hlavě kryté kapucí a konec cigarety zažhnul. Pak ruka nedopalek poslala někam pryč, trychtýř hutného kouře obarvil kapky deště do šeda a postava vstoupila do kopule.
Tisknul jsem se k chladnému plechu ventilační šachtice a snažil se neexistovat. Sakra! S tímhle výletem jsem čekal do neděle proto, že v neděli přece žádný rozumný člověk nepůjde kontrolovat nějaký pokažený vozík! Jak je možné, že se tu objevil ten chlapík v modrožluté šusťákové bundě?
Přilbu jsem svíral v levé ruce, a pravou se přidržoval spoje kolena, zahýbajícího v pravém úhlu nahoru a dlouhé vodorovné části ventilace. Dýchal jsem krátce a tiše a vůbec se snažil vydávat co nejméně hluku. Muž dole si shodil kapuci z hlavy a udělal pár kroků směrem k výtahu.
Najednou se kopulí rozlehlo zapípání jeho telefonu. Zastavil se a zalovil v kapse bundy. Zřetelně jsem slyšel jak to cvaklo, když se vyklopil mikrofon.
"Jo, co je zase?" řekl chlapík otráveně. Chvíli poslouchal a pak nevrle řekl: "No jo, sakra," zaklapl telefon a schoval ho zpátky do kapsy. Obrátil se k východu a ještě než za ním betonová vrata zapadla, zaslechl jsem jak říká: "Podělaná práce!"
Uvolnil jsem se a vydechl. Čelo jsem měl orosené jak dobře vychlazený půllitr. Pomalu jsem se přesunul na žebřík a slezl dolů. Trochu hystericky jsem se zasmál. Pak jsem zakroutil hlavou a polohlasně řekl: "Podělaná práce!"

* * *

Otevřel jsem otřesuvzdornou přepravní krabici a zkontroloval obsah. Ampule byly neporušené a plné čiré tekutiny. Jednu jsem vytáhnul a podíval se přes ni do světla zářivky. Zakroutil jsem hlavou a strčil ji zpátky. Pak jsem zašel do dílny, ze stolu vzal dvě přísavky a připlácnul je k jedné dlaždici. Palci jsem stiskl odsávací tlačítka a zabral. Dlaždice - tak devadesát na devadesát - pomalu vyjela ven, a pod ní se objevila betonová deska s úchyty. Pod betonem byla šachta dobře metr hluboká. Postavil jsem kuši nastojato a položil vedle ní krabici. Když jsem tajnou schránku zase zakryl, zkusil jsem na dlaždici zaklepat prstem. Zněla úplně normálně.
Postavil jsem se a otřásl se zimou. Opary, které se mi sotva začaly hojit, zase pálily, jako by se chystaly znovu vyrazit na vítězné tažení po mých rtech. Projíždět se na motorce v dešti, zpocený, v promoklé bundě a bez přilby, opravdu není nejzdravější. Domů jsem dorazil úplně promočený, s plným nosem a vyčerpaný adrenalinovým šokem, který mi připravil ten údržbář.
Přešel jsem do kuchyně abych se ujistil, že čaj už má tu správnou teplotu, která je potřeba, aby se dokonale promísil s rumem. Zjistil jsem, že ji má - jakákoliv teplota je správná, pokud jde o přidávání rumu - a s hrnkem, který mě příjemně pálil do dlaní, jsem se odebral do koupelny, kde jsem se naložil do vany plné horké vody. Dlouho jsem tam přemýšlel o tom, co by se stalo, kdybych si ve skladišti nepospíšil.

Dvanáct

"Na řeči mě fascinuje to množství výrazů pro věci, které neexistují.
Třeba: pravda, svoboda, spravedlnost..."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pondělí 11:30
Z toho krásného snu, plného vyvinutých poprsí, mě probudil telefon. Ospale jsem zašmátral po sluchátku bytového telefonu, které se povalovalo někde na nočním stolku a připlácnul si ho k uchu.
"Ano?" řekl jsem hlasem, o kterém by se ani s hodně velkou dávkou dobré vůle nedalo říct, že byl příjemný.
"Miláčku?" ozvalo se. "Jsi to ty?"
"Carol," řekl jsem překvapeně, "co se děje?"
"Já ti jenom volám, jestli jsi nezapomněl, že dneska jdeme na to sezení," řekla a já se znovu složil na postel, ze které jsem se už už zvedal.
"Samozřejmě, že nezapomněl." Ani jsem se nezastyděl.
"Tak dobře. Já se pro tebe kolem půl třetí stavím, jo?"
"Dobře," řekl jsem a přemýšlel co dál. "Co teď vůbec děláš?" vypadlo ze mě nakonec.
"Já jsem v práci," řekla Carola. "Máme teď pauzu na oběd, tak ti volám."
"Aha," zasršel jsem vtipem. Pak bylo chvíli něco, čemu se obvykle říká trapné ticho.
"Tak já pro tebe přijedu," řekla Carola nakonec.
"Dobře. Ať ti to rychle uběhne," vzpomněl jsem si na jednu klasickou filmovou frázi.
"Díky," řekla Carola potěšeně. "Tak ahoj."
"Ahoj," řekl jsem a zavěsil. Zavřel jsem oči a zavrtěl hlavou. "Bože," řekl jsem. Taky se někdy cítíte tak trapně?

* * *

"Bože, ne! Proč zrovna já?" zamumlal jsem, když jsem uviděl mistra. Byl to dlouhán s vyholenou hlavou, zabalený do nějaké oranžové plachty přepásané kusem provazu. Na nitích, které měl omotané kolem krku, viselo několik kultovních předmětů - byla to směska všeho od komančských amuletů až po kus dřeva, o kterém - jak předpokládám - bude tvrdit, že je to úlomek z Kristova kříže. Když jsme k němu došli, uklonil se - Carola také - a zvědavě se na mě podíval.
"Přivádíš k nám hosta?" zeptal se Caroly, aniž by ze mě spustil oči. Asi to měl být pronikavý pohled, ale člověk, který prožije setkání s Majorem ví o pronikavých pohledech své. Tenhle barevný kašpárek mě nemohl zdeptat ani omylem. Carola ovšem byla jiného názoru. Na tváři se jí objevil ruměnec a jako školačka, která si do školy přinesla své oblíbené zvířátko, řekla směrem k hustému koberci, na kterém odpočívaly naše bosé nohy: "Ano, mistře. Chtěla bych, aby můj přítel sdílel naše štěstí." Na okamžik jsem se cítil jako filozof a Vesmíru jsem položil tu věčnou otázku: Proč lidé nemají alespoň trochu rozumu?
Tu chvíli, kdy mistr zřejmě četl mou minulost z množství špíny za mými nehty, jsem přemýšlel, proč jsme sem museli tak spěchat. Ani jsem Carole nestačil předvést co všechno se mi zdálo.
Svatyně, nevím jak to nazvat jinak, nebyla ničím jiným, než dobře vytopeným a vonnými tyčinkami zavoněným bytem. Carola mě táhla přes půl Města proto, aby mi předvedla, že nemá jen krásnou tvář a perfektní tělo, ale že se v ní skrývá opravdu vzdělaný a uvědomělý mozek. Proč, proč, proboha, se lidé musí pořád tak okatě předvádět? Napadlo mě, že bych se na to později mohl zeptat toho papírového mistra.
Lehce jsem se uklonil a představil se. Mistr-Papírák to zaregistroval a zatvářil se, jako bych ho vyrušil z nějaké hluboké meditace a roztržitě se na mě usmál. Carola z něj byla unešená. Dělal přesně to co chtěla aby dělal - tvářil se, jako by právě zjistil, že jsem vyvolený udělat něco opravdu velikého, ale že se budu muset ještě hodně snažit, aby se ta velká věc uskutečnila. A na mé snažení má dohlédnout Carola. Zapřemýšlel jsem, jestli mě ta holka opravdu miluje, nebo se jen snaží dojít skrze mě ke spasení. K jednoznačnému závěru jsem nedošel.
"Buď vítán," řekl Papírák a znovu se lehce uklonil. "Snad nalezneš pokoj v našem kruhu," odrecitoval mi tu nejotřepanější frázi, jakou můžete v sektě slyšet. Když jsem Papírákovi vracel jeho úklonu, vzpomněl jsem si na sezení s Radimem, která vždy začínala autosugescí: "Přežijí jen silní. Chci být silný, a jsem silný. Má síla je můj život. Já jsem síla." Nebylo to sice nic originálního, ale alespoň to dávalo nějakou motivaci, touhu po té síle, která způsobí, že přežiju, a možná se budu cítit lépe než ostatní. Hledání pokoje v nějakém kruhu vede pouze ke všeobecné lenivosti. Byl jsem v pokušení to Papírákovi oznámit, ale nakonec jsem se udržel a odpověděl, jak se v takových situacích očekává: "Děkuji za vaši pohostinnost." Pak jsem se ještě jednou uklonil.
Papírák vypadal spokojeně. Obrátil se k nám zády a šouravými kroky nás vedl z malé místnůstky, ve které jsme doteď stáli, hlouběji do bytu. Prošli jsme krátkou chodbou a vstoupili do velké místnosti. Jako všude, byl i tady na podlaze huňatý koberec, pod kterým bylo pravděpodobně vytápění, protože příjemně hřál do chodidel. Místnost byla osvětlená jen několika olejovými lampičkami, které víc čadily vonným kouřen, než osvětlovaly. Odkudsi se tiše linula ucajdaná meditační hudba. Tlumený hovor tak dvacíti lidí, kteří úplně nazí seděli rozděleni do několika skupinek, jen doplňoval vánoční atmosféru. Opravdu jsem se cítil, jako by za chvíli měl zazvonit zvonek a dovnitř vtrhnout oškubaný vágus s pytlem plným dárků.
I když jsem se už dopředu rozhodl, že na tomhle setkání budu hodně nepříjemný a skeptický, když jsem uviděl všechna ta nahá těla rozvalená po podlaze, přeci jen jsem trochu zaváhal. Jestli se tu mělo dít to, co jsem čekal, mohla by tu být ještě docela zábava. Od těchhle amatérských tantristů se člověk naučí spoustu zajímavých věcí. Nebo spíš příjemných.

* * *

Kdyby Papírák všechno nepokazil tou filozoficko-etickou přednáškou na závěr, řekl bych, že to nebylo až tak ztracené odpoledne. Jelikož nás v celé té skupince bylo jen osm mužů, hledělo si nás všech patnáct žen opravdu vzorově. Ani jsem netušil, kolik různých vjemů mi mohou přinést uši nebo prsty na nohou.
Když i ten poslední hrdina začal křičet, že už nemůže, řekl Papírák, který celou dobu seděl v lotosu a pozoroval to veselé hemžení kolem sebe, že je čas odpočinout si. A tak jsme se půl hodiny povalovali po tom měkkém koberci a objímali se a líbali a tak. Když jsme se všichni cítili dostatečně odpočatí, posadili jsme se do půlkruhu v jehož středu seděl ten oranžový kašpárek a zřejmě jsme měli mlčky a s náležitou úctou naslouchat moudrům, která se nám chystal sděloval.
"Žijeme zde, v tomto strašlivém světě," začal zeširoka, "a nemůžeme se od něj osvobodit. Jsme drceni ostatními, stíhá nás naše vlastní touha, náš chtíč, který, místo abychom jej využili a přeměnili v blahodárnou energii, v sobě tlumíme a přenášíme jej do jiných oblastí, než ze kterých vzešel." Poslouchal jsem ho tři minuty a už jsem nechápal, jak vydrží mluvit tak hrozným jazykem. To snad ani nebyla čeština. "Tím, že neuváženě převádíme energii určenou pro tělesné potěšení do oblastí jako jsou honba za penězi, nebo za jiným iluzorním štěstím, způsobujeme si nepředstavitelnou škodu. A tím, že naše tělo trpí, trpí i naše duše, neboť tělo a duše jsou svázány tolika pouty, že vlastně splývají v jediné. Přitom stačí, abychom dopřáli svému tělu to, co žádá, to co potřebuje stejně jako vzduch či vodu. Naším cílem tedy není potlačení našich citů, naší touhy. My se snažíme využít je, směrovat tyto emoce do objektů, které jsou ochotny je od nás přijmout. My chceme dosáhnout harmonie." Při slově harmonie pomalu rozpažil ruce s dlaněmi vzhůru, takže na chvíli vypadal jako ta socha nad Rio de Janerem. Odkašlal si a pokračoval.
"Posledně jsme se učili nalézt lásku tam, kde by ji jiný nehledal," koutkem oka jsem pohlédl na Carolu. Byla úplně mimo. Zbožně hleděla na toho člověka, který sice říkal pravdivá fakta, ale způsob jakým je podával a závěry, které z nich vyvozoval byly jemně řečeno zcestné. Samozřejmě, že lidé přenášejí svou sexuální potřebu jinam. Bylo to tak vždycky a taky to tak zůstane, protože kdyby k tomuto přenosu nedocházelo, lidstvo by místo všech těch báječných vynálezů, které se povalují na smetištích, vymyslelo jen dalších tisíc poloh. "Poučili jsme se, že lásku, kterou v sobě tlumíme, je potřeba vypustit ven, dát jí svobodu aby nalezla uplatnění a nedusila nás." Aha, takže takhle. Teď už mi bylo jasné, jak jsem ke Carole vlastně přišel. Trochu mě to rozhodilo. Pocit, že jste až ten druhý, navíc za nějakým vygumovaným mnichem, vám na duševní pohodě nepřidá. Pořád jsem sledoval Carolu, které pomalu padala brada, jak hltala všechny ty prázdné fráze, které do ní ten šaman hustil.
Napadlo mě, jestli to má smysl. Může mě milovat jen proto, že jí její duchovní vůdce řekl, že někoho milovat má? Je možné takhle zapnout lásku? Jestli jí ten člověk pere mozek dost dlouho, a v tomhle směru jsem si iluze nedělal, tak zřejmě ano. Prostě jí vysvětlí, že sexuální přitažlivost je láska, že jakmile k někomu pocítí touhu, znamená to, že jej vlastně miluje. Jenže láska není emoce, která by vznikla během těch pár sekund, které stačí na to, abyste zjistili, jestli se s někým chcete vyspat. Láska vzniká. Trvá to dny, týdny, než někoho začnete milovat, a nejméně dvakrát déle trvá, než milovat přestanete. Neexistuje něco jako láska na první pohled, stejně jako neexistuje bezbolestný rozchod - pokud tedy opravdu milujete.
Problém byl v tom, že se mi v hlavě objevila jedna docela důležitá otázka: až Carola najde někoho, kdo ji bude přitahovat víc než já, opustí mě? Odpověď jsem neznal, ale preventivně jsem si v sobě připravil takovou malou depresi, pro případ, že by se na mě vykašlala.

* * *

Nevím, jestli to bylo špatnou náladou, nebo něčím jiným, ale když Papírák začal mluvit o tom, jak špatně se máme ve Městě, už jsem se neudržel.
"Ale prosím tě drž hubu," řekl jsem mu. Všichni na mě pohlédli jako na kacíře. Napadlo mě, jestli tu mají pro takový případ nějaké kanystry s benzínem. "Co ty víš o hrůzách?" zeptal jsem se, a Papírák na okamžik znejistěl. Vzápětí se ale vzpamatoval, a znovu zapnul svůj zářivý úsměv. "Myslíš si, že to, co se děje v Majorově polovině Města je nějaká hrůza? Myslíš si, že to čím jsi prošel v lágru, než jsi zdrhnul sem, bylo strašné?" Zavrtěl jsem hlavou. "Víš úplný hovno."
Odmlčel jsem se, protože to, co se mi teď promítalo v hlavě se nedalo komentovat jinak než tichem. Myslím, že Wittgenstein měl s tím mlčením o věcech, o kterých se nedá mluvit, docela pravdu.
"Viděl jsem - " řekl jsem a nevěděl jak to přesně popsat, protože, co jsem viděl bylo tak strašné, že to musela být pravda.
"Před časem se mi do rukou dostala karta, na které byly záběry z Varšavy." Rozhlédl jsem se kolem, jestli někdo z nich ví o čem je řeč. Nikdo nereagoval. "Chtěl jsem to distribuovat, ale Rusové přitlačili na Majora a ten mi to zakázal dřív, než jsem to stačil někomu prodat. Ale stihl jsem si to přehrát. Jen jednou, ale bylo to -" Slova, chyběla mi slova pro to, co ta karta obsahovala.
"Varšava je dost daleko od hranic se Západem, takže nikomu nevadí, že tam Rusové po té věci s těmi raketami postavili novou jadernou elektrárnu. Je to ta nejlevnější jaderná elektrárna a největší úložiště radioaktivního odpadu na světě. Kromě míst, kde jsou lidi, kteří to tam řídí, vynechali padesát procent ochranných opatření. Zrušili roboty na rizikových místech, neutráceli za ochranné pomůcky. Nahnali tam odsouzence za jakékoliv jiné delikty než je politická provokace. Jsou tam vrazi, zloději, násilníci. Neříkám, že to není špinavá pakáž, ale to co se nimi děje -" Zavrtěl jsem hlavou a dál říkal všechna ta slova.

"Nemají žádné ochranné prostředky. Nemají Dvořák-Sheparda. Nemají ani to nejzákladnější zdravotnické vybavení. Mají jen neustalý přísun dalších odsouzených - hlavně Poláků. Ti lidé jsou vyhublí na kost - není na nich nic než kůže. A z té lezou nádory velké jako mužská pěst. Pracují se vším tím svinstvem bez obleků, nemají ani dýchací přístroje. Jí tak málo, že i ti, kteří mají štěstí a neschytají pořádnou dávku záření, jsou do tří měsíců mrtví hladem.
Padají tam jakou mouchy, oblečení mají jen to, ve kterém je přivezli. V zimě jim v barácích netopí, i když je tam spousta odpadního tepla. Chcípají tam hůř než ta poslední havěť a ty mi tu budeš vykládat něco o utrpení?" podíval jsem se na Papíráka a na okamžik se odmlčel. "Jediné, co dokážeš, je prát lidem mozky a šoustat - a ani to ti nejde moc dobře," Zavrtěl jsem hlavou. "Běž do prdele," řekl jsem znechuceně a Papírákovi ztuhnul úsměv na rtech. Obrátil jsem se k odchodu. Bylo mi fuk, jestli jde Carola za mnou. Došel jsem k hromádce svých věcí - měl jsem co dělat abych se nerozbrečel - a za naprostého ticha se oblékl. Než jsem vypadnul ven, ještě naposledy jsem se otočil a směrem ke strnulému Papírákovi pronesl: "Běž do prdele, chlapče."

* * *

Venku už byla tma. Byl jsem opřený o sedadlo Suzuki a kouřil třetí cigaretu od chvíle, kdy jsem vyšel ven. Vzpomínky na Varšavu mi vířily hlavou a já se jich nemohl zbavit. Viděl jsem ta vychrtlá těla, která se nějakým zázrakem stále ještě pohybují, viděl jsem detailní záběry housenek, které těm ubožákům žraly dásně, viděl jsem zkrvavené ocelové trubky, kterými si ruští vojáci sjednávali pořádek. Je jedno jak hroznou věc ti lidé provedli - tohle si nezaslouží nikdo.
Ale nejhorší na celé té věci nebylo to, že se tam děly takové hrůzy. Nejodpornější bylo to, že ti Venku o tom věděli - americké špionážní družice musely pořídit stovky vynikajících snímků všech těch hrůz, které se ve Varšavě děly - a nikdo s tím nic nedělal. Protože ti z Varšavy nebyli lidé. Byli to jen nějací zatracení hajzlové z Východu. Stejně jako všichni ostatní na východ od Německa.
Nedopalek opsal oblouk a dopadnul kousek od Caroliny Hondy. Carola, jejíhož příchodu jsem si ani nevšiml, cigaretu zašlápla a smutně se na mě podívala.
"Myslela jsem, že se ti tu bude líbit," řekla smutně. Neměl jsem zrovna nejlepší náladu a věděl jsem, že ať řeknu cokoliv, může to situaci jen zhoršit. Takže jsem raději mlčel. Carola ke mně přistoupila a upřeně se mi zahleděla do očí.
"Miluju tě," řekla po chvíli tiše a obejmula mě.
Mlčel jsem. Byl jsem strnulý a křečovitě jsem Carolu svíral kolem pasu. "Já tebe taky," zašeptal jsem jí nakonec do vlasů. A měl jsem opravdu co dělat, abych se nerozbrečel.

* * *

Tak konečně. Tiskli jsme se k sobě snad sto let, než jsme si znova pohlédli do očí. Jemně jsem ji políbil a pohladil po tváři. Opřela se mi hlavou o hruď, mé ruce vjely do jejích vlasů.
"Carol," řekl jsem.
"Pššt!" zaprosila a já zmlknul a znovu se topil ve vůni jejích vlasů.
Bylo mi krásně, ale věděl jsem, že teď Carolu musím opustit. Nechtěl jsem, aby mě viděla ve stavu v jakém budu, až se vrátím domů. Potřeboval jsem teď být sám, i když jsem nic nechtěl víc, než ležet v posteli vedle ní, cítit její kůži na své, objímat ji, líbat, pronikat do ní.
Ale to muselo počkat.
Teď přišel čas zfetovat se.

Třináct

"Jestliže se dva hádají, má pravdu vždy
ten silnější"

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pondělí 21:50
Gorila vymáhající vstupné vypadala neústupně. Bylo to strašně dávno, co jsem se v Pekelné Brázdě ukázal naposledy a tohohle svalovce jsem neznal. Na tváři měl vytetovaných několik variací na hákový kříž, po mohutném předloktí, okázale vyčnívajícím z upnutého černého trička, se plazili čtyři modří hadi. Prsty měl pokresleny něčím, co nepříjemně věrně připomínalo ostnatý drát.
"Nazdar," oznámil jsem mu suverénně. "Jdu za Kyklopem," dodal jsem a začal se tlačit do dveří. Brázda bylo původně podzemní parkoviště, takže dveře byly široké. Vyhazovač je svými rameny dokázal ucpat celé. Jeho tričko se zavlnilo jako by se v něm prohánělo celé stádo vetřelců, a jedna z jeho pracek mi dopadla na rameno.
"Vstupný," ozval se hlas, který se k tomu chlapovi hodil stejně dokonale, jako se vypálená kulka hodí k hlavě, "vstupný je šest pětek." Celkem zbytečně jsem se pokusil jeho ruku setřást. Bylo to jako bych se pokoušel právníkovi vysvětlit, co je to morálka.
"Říkám ti, že jdu za Kyklopem," řekl jsem trochu podrážděně. Stisk zesílil a vazounova tvář nabyla výrazu, jaký mají sadističtí pedofilové v reklamách na paralytický plyn. "Tak mu zavolej," řekl jsem mnohem méně sebejistě a kývnul

směrem k telefonu, který visel na zdi, za vazounovými zády.
Svalovec sevřel čelist a hákové kříže se našponovaly. "Telefon nefunguje," procedil mezi zuby. "Zaplať, nebo jdi do prdele," řekl a roztomile mi zakroutil ramenem. Kdybych to nezažil, nevěřil bych, že je možné někomu zakroutit ramenem.
Rezignovaně jsem vytáhnul čipovou kartu a zajel jí do štěrbiny čtečky. Svalovec rázem pookřál, pustil mě a s nechutným úsměvem řekl něco jako služebníček.
Nesnáším vyhazovače.

* * *

Kyklop seděl u baru a cosi vykládal dvěma ženám, které měly tu smůlu, že neodešly hned jak si k nim přisedl. Ženy se po sobě dívaly, nervózně se usmívaly a snažily se nezírat na Kyklopovo jediné oko, které na ně vyzývavě pomrkávalo. Vzhledem k tomu, že to oko bylo umělé, to vypadalo dost morbidně.
Jednou jsem viděl plakát, na kterém byl namalovaný takový ten malý mimozemšťan s uzoučkým hrudníčkem a obrovskou šišatou hlavou, který mezi prsty držel rozkouřeného jointa. Nad mimozemšťanovou hlavou bylo velkými písmeny napsáno: Take me to your dealer!. Kdybych se někdy dostal do situace, že by po mně nějaký obyvatel létajícího talíře požadoval adresu opravdu solidního dodavatele omamných a halucinogenních látek - tak zní oficiální název pro dealera v Majorově Sborníku povolených zaměstnání - poslal bych ho bez váhání ke Kyklopovi. Z vlastní zkušenosti můžu potvrdit, že Kyklop je na distributora drog opravdu férový chlap. Když si u něj například koupíte pět dávek Kolotoče a dáte do zástavy své ledviny, můžete si být jistí, že vám Kyklop tři dny počká, než pošle někoho, aby si je od vás vyzvednul. Já jsem se sice do podobné situace nikdy nedostal, ale znal jsem spoustu lidí, kteří přišli nejen o ledviny, ale také o játra, a spoustu dalších orgánů. Většinou si pak pro další dávku už nepřišli.
Já měl to štěstí, že jsem na sebe, po jednom hašovém dýchánku, prozradil Rozumovi, že jsem kdysi trochu dělal do klubové hudby. Rozum byl majitelem Brázdy, a s Kyklopem měl velmi výhodnou smlouvu, která spočívala v tom, že Kyklop mohl v Brázdě prodávat fet bez jakýchkoliv poplatků, což Rozumovi zajistilo stálou klientelu. Ti dva do mě tehdy naládovali dvě tablety Styxu, počkali až zabere a pak mě strčili do masterboxu. Z nějakého podivného důvodu se má improvizace tanečníkům v posledním suterénu líbila, takže jsem se pak skoro každý večer chodil zadarmo sjíždět a oblažovat davy nadšenců svými depresemi přetvořenými do rytmů a melodií.
Kyklopovo oko přeletělo místnost, aby se ujistilo, jestli tu není někdo, kdo by potřeboval vyspravit náladu trochou něčeho ostřejšího, než je limonáda. Zastavilo se na mé maličkosti. Soustava čoček v oku chvíli měnila vzájemnou polohu, jako by nemohla uvěřit tomu co vidí. Pak se Kyklop postavil, zařval cosi jako "Ohaři, ty kurvo! Já tě snad zabiju!" a rozběhl se ke mně. Jeho umělé nohy rachotily o betonovou podlahu a já trochu podřepl a duševně se připravoval na náraz, který musel nevyhnutelně přijít. Za tu dobu co jsem se s Kyklopem neviděl jsem musel ztratit cvik, protože mi náraz sto padesáti kilogramové masy tuku, kostí a oceli, malém přerazil všechna žebra.
"Ty voničemáku, ty slámožroute, ty hagešáku!" zasypával mě lichotkami a oběma rukama mi přitom masíroval záda. Pak mě pořádně objal a když jsem se trochu vzpamatoval, měl jsem v puse zapáleného jointa.
Potáhl jsem a chvíli v sobě kouř podržel. Kdyby za decentními zrcadlovkami FLYWAY byly oči schopné vyjadřovat pocity, vypadaly by v té chvíli napjatě. Konečně jsem vydechl a přemýšlel kam trávu zařadit.
"Vesuv?" zkusil jsem jméno nejsilnějšího modelu, jaký jsem kdy zkusil. Kyklopův obličej se rozzářil a znovu mě několikrát poplácal po zádech.
"Hovno Vesuv, vole. Vesuv je proti tomuhle materiálu úplnej čajík." Významně se odmlčel. "Říkám tomu Krakatoa," řekl a zalovil v jedné z naditých stehenních kapes svých khaki šortek. Vytáhnul balíček, ve kterém byla palice velikosti dětské pěstičky.
"Vidíš to?" zeptal se, a i když to nebylo možné, zdálo se mi, že se jeho umělé oko Hitachi zalesklo vzrušením. Jestli si Kyklop na něčem opravdu zakládal, pak to byly tři věci: konopí které pěstoval a které v sobě mělo rok od roku stále více a více THC, Hitachi, které si nechal implantovat přímo doprostřed čela a umělé nohy Standford Protetics Research, které vyčnívaly z jeho skejťáckých šortek a které si už ze zásady odmítal zakrývat.
Historie trávy, oka i nohou je v podstatě jediný příběh, který Kyklop vykládal na potkání. Nepochybuji, že v okamžiku kdy mě uviděl, se právě chystal oznámit těm dvěma ženám, které se už stačily decentně vypařit, jak že se to všechno vlastně stalo.
Když se hlavice taktické střely rozprskly nad Prahou jako čínský porcelán, byl Kyklop právě ve sklepě a zaléval miniaturní políčko, na kterém zrála jeho první úroda. V prvním okamžiku si ani neuvědomil co se děje. Země se zatřásla, zhasla světla, kterými osvětloval rostliny a ozval se strašlivý rachot. Když se trochu vzpamatoval, zjistil, že je ve sklepě zavalený a že od vnějšího světa ho dělí pár metrů trosek, ve které se proměnil jeho dům během těch pár vteřin než se přehnala tlaková vlna. Kyklop tvrdí, že mu tráva zachránila život a že měl obrovské štěstí, že ji šel zkontrolovat zrovna v okamžiku, kdy raketa doletěla na konečnou. Vzhledem k tomu, co se dělo dál, bych tomu já osobně neřekl štěstí, ale kurevská smůla.
Kyklop mohl dýchat - nějakým zázrakem zůstal v roztříštěném zdivu průduch, kterým mu dovnitř šel čerstvý vzduch. Kyklop mohl i pít - do sklepa prosakovalo už před tím, a otřes nadělal do izolace spoustu děr, takže tam bylo dost vlhkosti na to, aby ji mohl sbírat do plechovek. Co Kyklop nemohl, bylo jíst, protože sebou dole neměl ani balíček žvýkaček.
"Nejdřív jsem sežral všechny žížaly, který jsem naházel do tý krabice s hlínou co mi v ní rostly rostlinky," začínal Kyklop vyprávění o tom, jak dokázal přežít tři a půl měsíce bez jídla. "Vždycky jsem je trhal na půl, aby mi zase jako dorostly, ale už třetí den jsem měl pořádnej hlad takže jsem je během dalšího tejdne sežral všechny. A pak jsem si moh'

-" tady clonka Hitachi významně zamrkala a jeho radiací spálený obličej se roztáhl do širokého úsměvu - " akorát tak vyhonit. A taky jsem to udělal," říkal a jeho úsměv byl už tak široký, že odhaloval i zažloutlé zuby.
"Nejdřív jenom tak, abych zahnal nudu, ale hned podruhý mi došlo, že je to vlastně škoda a že zbytečně vyhazuju spoustu kvalitní mrdky, která je plná špičkový bílkoviny." V tomto momentě odpadala většina slabších povah, ale to nejlepší teprve mělo přijít.
"Jenže když si ho honíš dvakrát denně, aby ses udržel alespoň trochu ve formě, tak ti za pár dnů vyschnou koule. Já měl péro rozedřený do krve, ale nemoh' jsem z něj dostat ani kapku."
Jeho tvář vážněla a clonka, která měla alespoň trochu připomínat víčko, se přivírala. "Tak jsem přemejšlel co bych tak ještě sežral. Kdybych jenom tak ležel a hovno dělal, klidně bych se na nějaký žrádlo vykašlal, jenže já se snažil vyhrabat a na to jsem potřeboval energii, že jo."
Pohlédl na konečky svých zničených prstů a řekl: "Víš, ty vole, co to je rvát beton a mít akorát jednu podělanou baterku se kterou si můžeš svítit tak pět minut denně?" Na prstech mu chyběly nejen polštářky, ale také většina nehtů.
"Tak jsem tam seděl," pokračoval, "a přemejšlel co bych tak ještě mohl sežrat. No a pak mi došlo, že jediný co je v tom zasraným sklepě ještě k jídlu jsem já." Cynický škleb a pauza, jako by nabíral sílu na další vyprávění.
"Tak jsem si začal žrát nohy." Ještě delší pauza. Jeho kovové končetiny sebou začaly pocukávat, jako by i ony znovu cítily tu bolest.
"Začal jsem prstama. Byl jsem v tý době už dost pohublej - než to začlo vážil jsem dobře stodvacet kilo - ale byl jsem už zvyklej na malinkatý dávky jídla, takže mi to nevadilo, že jsem zvládnul jenom jeden denně. Pižlal jsem to nějakým střepem, co jsem našel a než jsem chytil grif, trvalo mi to strašně dlouho. Vázal jsem si to do obvazů z košile, který jsem si měnil dvakrát denně. Použitý hadry jsem máchal ve vodě a tu pak chlastal - doufal jsem, že je v tom taky něco výživnýho."
Dlouhé ticho.
"Nejhorší bylo koleno. To se strašně blbě řeže a hodně to krvácí. Když jsem došel ke kolenu, málem jsem se posral bolestí. Pak jsem to vzal do půl stehna a řek' si, že budu muset začít s druhou nohou. Vzal jsem kus plechu a ňáký dřeno a to stehno si vypálil. Každej den jsem málem chcípnul, když ten průduch co jsem tam měl a kterým nestačil odcházet ani smrad ze chcanek, nestíhal přivádět čerstvej vzduch. Pak jsem si rozpálenou plotnu připlácnul na ránu a řval. Na druhej den jsem strhnul strup co se mi udělal a pálil to znova. Každej den. Každej posranej den." ší dlouhá pauza.
"Ty strupy chutnaly fakt odporně." Znechucený výraz a lehký třas.
"Když jsem se konečně vyhrabal, byl jsem prakticky mrtvej. Nohy jsem měl pryč a jak jsem nebyl zvyklej na světlo, tak mi slunko udělalo do očí díry." Zcela nevědomý pohyb, kterým si posouvá zrcadlovky na nose. "Neměl jsem sílu ani na plazení, takže jsem jenom tak ležel." Levá ruka se zvedla a Kyklop se zadíval na pahýl, který mu zbyl po malíčku. "Než mě nějací podělaní Rusáci našli, trvalo to dva dny." Spustil ruku a nechal svá slova účinkovat. Pak se zachechtal. "Vy čuráci," šklebil se, "fakt si myslíte, že to bylo tak hrozný?" Naslouchajícím se na tváři objevilo cosi jako úleva, ale jen na okamžik, protože Kyklop dodal tu větu, kterou všichni čekali, ale nějak si nechtěli připustit, že by to mohla být pravda. Kyklop řekl: "Bylo to ještě mnohem horší!"
A pak se strašlivě rozesmál.

* * *

Úsměv mi ztuhl na tváři.
Krakatoa začínala soptit.
Ruce mi vzplály jasně žlutým plamenem a udržet všechen ten oheň pod kontrolou, mě stálo ohromné úsilí. Kyklop schoval balíček s paličkou a Hitachi uprostřed jeho čela spiklenecky zamrkalo. Pak mě vzal za předloktí, jemně mi odsunul rozkouřený joint od úst a odtáhl mě k nejbližšímu volnému stolu.
Bar byl velký jako menší tělocvična. Stoly byly chaoticky rozesety po hale, která kdysi sloužila jako první suterén parkoviště. Kromě zdi po mé pravé ruce, kde byl barpult, byly všechny stěny pokryty soustavou více méně optimistických grafitti a plastik. Byla tu torza lidských trupů zoufale se vzpínající do volného prostoru, hrůzou zkroucené obličeje, obrazy hromadných poprav, na kterých zrůdy s plynovými maskami na tvářích a kovovými helmami střílejí polonahé děti. Prostě pohoda.
Nejlepší byl ovšem strop. Tam nebyly žádné obrazce, ale změť optických zpožďovacích vláken. Vlákna byla vyrobena z podobného materiálu je Čipův oblek, takže když se do nich vpustilo několik krátkých impulsů světla, vypadalo to, jako by po šílené pavučině pobíhalo několik fosforeskujících pavouků.
Kyklop mě usadil, řekl, že se hned vrátí a někam odběhl. Hlava se mi točila, ruce hořely, proudy energie se přelévaly z různých částí těla. A navíc na mě pomalu začínala lézt žravá. To na trávě nesnáším - vždycky se strašně přejím a je mi pak špatně.
"Pane Bože," hlesl jsem tiše a složil si hlavu do dlaní.
"Přejete si?" ozvalo se nade mnou. Pak mi to došlo: Rozum kdysi dávno došel k závěru, že člověk, který řekne Pane Bože, potřebuje jedinou věc: panáka.
Prohlédl jsem si koženou bundu do které byl vrchní oblečený a stříbrný řetízek, který začínal v jeho levém ušním boltci a končil v nosní dírce. Vypadal nějak divně. Jako hlava, která nemá ani ruce ani nohy, ale jen tu hlavu. Zamrkal jsem a když vrchní znovu nabyl alespoň přibližně lidských tvarů, řekl jsem: "Flastr do půllitru a čtyři utopence." Vrchní si udělal nějakou poznámku na displej svého handtopu a odběhl pryč.
"Ohaři, ty starý feťáku!" ozval se za mnou Rozumův hlas. Neuvěřitelně pomalu jsem se otočil a pohlédl do Rozumovy zarudlé tváře. Rozum byl snad jediný člověk v Brázdě, který nefetoval. Místo toho se napájel pivem, nebo jak tomu říkal

on, kropil se vitamíny. A opravdu - při svých třiceti pivech za den, byl zdravý jako řípa.
Rozum se usadil na židli naproti mně, a Kyklop, který stál těsně za ním, zabral židli napravo. Než Kyklopovy kovové nohy přestaly škrábat o dřevěnou desku stolu, objevil se číšník, postavil přede mě talíř s utopenci a půllitr černého čehosi, co se tvářilo, že to každou chvíli rozleptá sklenici a vydá se to na procházku po okolí. Před Rozumem se, jaksi samo sebou, objevilo pivo, Kyklop, který alkohol neuznával, si dal Pekelný šleh - energy-drink, na který létají americké raketoplány.
Když číšník odkráčel, roztáhl se Kyklopův obličej od ucha k uchu a zeptal se: "Dobrej model, ne, sjezdaři?"
"Kurevsky," řekl jsem a snažil se stáhnout rty, které mi ztuhly v úsměvu, abych nevypadal jako úplný pitomec.
Zvednul jsem sklenici a pokynul jí někam mezi Kyklopa a Rozuma. Když jsme se napili, pustil jsem do utopenců a s plnou pusou jsem cosi nesouvisle žvatlal o tom, jaká je to škoda, že jsme se tak dlouho neviděli.
Když jsem byl s jídlem hotový, cítil jsem se skoro výborně. Jediné co mi v tu chvíli kazilo náladu, bylo pomrkávání Kyklopova Hitachi. Snad minutu jsem konsternovaně sledoval, jak se záklopka otvírá a zavírá. Pak jsem to nevydržel a zeptal se: "Kyklope, proč ty vlastně máš jen jedno oko? Normální oči od Philipse musí stát polovinu toho, co tě stojí údržba téhle příšernosti."
Kyklop se usmál a řekl: "Ty vole, znáš někoho jinýho s vokem uprostřed čela?"
"Ne," řekl jsem popravdě.
"No a vo tom to je."

* * *

Jak jsem se trochu vzpamatovával z účinků Kyklopova jointu, začínali jsme mluvit o normálních věcech. Nakonec byla všechna obvyklá konverzační témata vyčerpána a Rozumovi, který se mi věnoval víc než Kyklop, který stále odbíhal za nějakými zákazníky, zbyla jen ta poslední otázka: "A co tě sem vlastně přivedlo?"
Podíval jsem se na Kyklopa, který si právě přisedl, pak na Rozuma, kterému bylo jasné, že jsem nepřišel jen tak. Pak jsem překontroloval své nehty a nakonec řekl: "Potřebuju dvě tablety Styxu." Kyklop s Rozumem se naráz z usměvavých starších pánu změnili na nepřístupné rozhněvané muže.
Když má drogová fáze dospěla do stádia, kdy jsem byl každou volnou chvíli sjetý, vzali si mě Rozum s Kyklopem stranou a začali mi vysvětlovat, že ze začátku všechno samozřejmě byl jenom obchod, ale že pro mě mají tak trochu slabost, a že se nemůžou dívat, jak se ničím. Samozřejmě jsem udělal co jsem musel - poslal jsem je do prdele. A oni mi samozřejmě dali pár facek. A pak jsem se začal léčit.
Už jen při pohledu na jídlo jsem se pozvracel, takže jsem zhubnul na nějakých šedesát kilo. Vypadala mi polovina vlasů a ruce se mi třásly tak, že i ze zašpuntované láhve jsem dokázal vycintat všechnu vodu. Ti dva mě zavřeli do nějaké místnosti, nosili mi vodu a vynášeli kýble s tím co ze mě lezlo ven. Když jsem konečně mohl na vzduch, byl jsem vyléčený. Ne že bych neměl chuť si šlehnout. Bože - co já bych dal za to, kdybych si tu první hodinu mohl vylepšit něčím pěkně rychlým. Ale nešlo to. Když jsem viděl, co Kyklop s Rozumem udělali pro to, aby alespoň trochu odčinili své hříchy, nemohl jsem.
"Hele, já nechci začít fetovat," řekl jsem. "Já prostě potřebuju dvě tablety Styxu. To je všechno - mě vůbec nejde o ten trip, jen do sebe potřebuju dostat nějaký harbotrizin -" Nešlo to vysvětlit. Nemohl jsem jim to udělat, protože kdyby věděli nač ty tablety potřebuji a co se se mnou stane, až si ještě rozjetý vrazím do žíly stříkačku a nastříknu si půl ampule té husté tekutiny co odpočívá v ochranném balení ve skrýši u mě doma, neodolali by. Chtěli by to využít. A i kdyby se ovládli a k ničemu mě nenutili, hlodalo by v nich vědomí nevyužité příležitosti - vždyť oni oba byli především obchodníky.
Kyklop, který se smál při nejrůznějších příležitostech, zvláště pak tehdy, kdy se to hodilo nejmíň, zvážněl. Vypadal mnohem vážněji než Rozum a ve mně z nějakého záhadného důvodu sílil pocit viny. Asi jako když své matce oznamujete, že se musíte ženit.
"Ohaři," začal Kyklop. "Teď ti něco řeknu. Dávej dobrý pozor, protože se tě to týká." Zvednul ruku a zastavil proud omluv, které jsem se ze sebe chystal vychrlit. "Když jsem ležel v tom sklepě a nic jsem neviděl a někdy ani neslyšel a někdy dokonce ani necítil, protože už jsem neměl z čeho žít, ale pořád jsem mohl trpět, přemýšlel jsem, že bych srovnal účet. Měl jsem to sklo a měl jsem ještě dost síly na to, abych si jím přejel po krku. Obracel jsem ten střep v ruce a říkal jsem si, že bude lepší ukončit to rychle, než se trápit ještě dalších kdovíkolik dní. A vážně jsem si chtěl uříznout hlavu, protože jsem věděl, že jakmile jednou začnu, jakmile sním první kus svého vlastního masa, tak to nepůjde zastavit. Budu pokračovat tak dlouho, než ze sebe sním tolik, že už nevydržím naživu. Tehdy, když jsem si jezdil tím střepem po krku a nedokázal přitlačit, jsem si myslel, že jsem srab, že se nedokážu ani zabít. Dneska vím, že v té chvíli jsem měl víc síly než za celý život dohromady. Protože jsem to dokázal. Dokázal jsem si vybrat tu horší cestu, protože tam pořád byla ta naděje, pořád jsem měl šanci, že se zabiju a přitom bude stačit už jen pět minut práce. Chci ti říct, že život je vždycky lepší než smrt, protože když jsi mrtvý, nemáš vůbec nic. Nemáš žádnou naději." Pak se jeho obličej znova změnil a vypadal stejně tvrdě a neústupně, jako když se s ním někdo pokoušel hádat o cenu. "Chci ti jen říct, že jestli se chystáš začít jenom proto, aby sis vyřešil nějaký problémy, tak jseš pro mě vobyčejnej sráč. S Rozumem jsme ti věnovali spoustu času, abysme tě dostali z těch sraček, ve kterejch jsi lítal - částečně taky naší vinou. Jestli se to ale teď chystáš poslat do prdele jenom proto, že tě Major nachytal na svěstkách, tak se nemůžeš divit, že mám sto chutí rozmlátit ti držku."
Ten proslov mě zasáhnul. Bolel víc, než si Kyklop dovedl představit. Možná si myslel, že mi dodá sílu, ale to se pletl. Řekl mi, že si myslí, že jsem pořád ještě latentní feťák, že první facka mě smete zpátky do světa za Styxem. Měl jsem chuť Kyklopa seřvat. Měl jsem sto chutí vsát a napálit mu pěstí přímo do toho jeho slavného oka. Měl jsem tisíc chutí

vzít židli a přetáhnout ho přes hlavu tak, že by to už nerozdýchal. Ale to nemělo cenu. Kyklop viděl v životě příliš mnoho vyléčených feťáků, kteří si na druhý den přijdou pro další dávku. Byl poznamenaný tím co dělal, stejně, jako jsem byl poznamenaný já. Chápal jsem ho. A proto jsem se jen zvednul a beze slova odešel.

* * *

Seděl jsem na schodech které vedly k záchodům, v ruce jsem měl zapálenou cigaretu, ze které jsem ještě nepotáhnul, hlavu jsem měl položenou na kolenou, které jsem měl přitažené k tělu.
A brečel jsem.
Věděl jsem, že vedle mě sedí Rozum a okusuje si nehty - jako vždycky, když neví co má dělat - ale ignoroval jsem ho. Byl jsem sám a nic se na tom nedalo změnit. A tak jsem brečel. Všechny ty věci které se na mě sesypaly, se hrnuly zpátky. Všechno o čem jsem si myslel, že jsem se s tím vyrovnal mi dokazovalo, že se pletu, že problémy nejde jen tak zamést pod koberec, párkrát se po nich projít a nemyslet na ně. Hrnulo se to ze mě ven a jak jsem vzlykal, cílil jsem se najednou strašně starý a prázdný a k ničemu.
Rozum počkal, než mě to trochu přejde. Pak se na mě zkoumavě podíval a řekl: "Nechceš o tom mluvit?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Dobře," přikývl. "Já ti věřím, protože si myslím, že tě znám natolik, že poznám, kdy ti jde o drogy a kdy o chemii."
Pokýval hlavou a pokračoval: "Z Kyklopa si nic nedělej. Když jsem odcházel byl na sebe naštvaný, jak jsem ho už dlouho neviděl," řekl a odkašlal si.
"On se ti nemůže omluvit za to co řekl, to je ti jasné," konstatoval.
Přikývl jsem.
"Nemusíš se tvářit jako by nic, ale zkus mu to odpustit," řekl Rozum a já to Kyklopovi odpustil. Odpustil jsem mu, protože když jsem se díval na Rozumův obličej, ze kterého, přes to všechno kolem, ještě stále vyzařovala víra ve zdravý rozum, bylo mi jasné, že i když to ve mně vře, tak logicky, racionálně, nemá smysl být na Kyklopa nazlobený.
A tak jsem znova přikývl.
Rozum se vděčně usmál a pevně mi sevřel rameno. A já najednou měl strašlivě silnou potřebu něco udělat. Potřeboval jsem něco silnějšího než jen stisk ruky. Podíval jsem se na Rozuma a pomalu jsem ho objal.
A byla to síla.

* * *

Když to pominulo, když se ta potřeba ztratila a my se od sebe odtáhli, vypadal Rozum jako by se trochu styděl. Abych mu pomohl, začal jsem smrkat. A on řekl: "Kolik jsi říkal, že toho potřebuješ?"

Čtrnáct

"Deprese - absolutní soustředění bolesti,
strachu a beznaděje."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Úterý 2:40
Domů jsem odrazil někdy po půl druhé. V kapse jsem měl plastovou lahvičku se dvěmi tabletami Styxu a v hlavě mizernou náladu. Než jsem začal cokoliv dělat, pořádně jsem se vysprchoval studenou vodou, abych se trochu vzpamatoval a zahnal spánek. Než jsem koupelnu opustil, letmo jsem se prohlédl v zrcadle. Modřiny začínaly pomalu ustupovat, ale pořád jsem vypadal příšerně. Rozhodl jsem se, že oblékat se mi nechce a začal nahý pobíhat po bytě. Lahvičku s tabletami jsem postavil na kuchyňský stůl a z ledničky vytáhnul láhev s něčím, co člověk, který mi to prodal, vydával za pomerančový džus. Hodil jsem do sebe tablety a zapil je pořádným lokem džusu. Kdyby nechutnal po mýdle, možná bych řekl, že nebyl hnusný.
Zkontroloval jsem čas. Bylo za deset minut tři. Měl jsem dvacet minut, než Styx pořádně zabere. Opustil jsem kuchyň a poručil Hubertovi aby otevřel malou místnůstku, kterou jsem skoro nepoužíval. Nebyl v ní žádný nábytek, žádné ostré hrany, nic, co by se dalo sebevětší silou uvolnit. Jen betonové stěny a na nich vteřinovým lepidlem připevněných dvacet centimetrů molitanové matrace. A dveře bez kliky. Uvnitř to páchlo potem a močí. Při představě, co se tu bude dnes dít, jsem se otřásl. Nastavil jsem Huberta aby mě po tom, co si v místnosti lehnu, zavřel, a ven mě pustil nejdříve za dvanáct hodin.
Pak jsem se přemístil do dílny. Otevřel jsem skrýš a z přepravní krabice vyndal jednu ampuli. Položil jsem ji na stůl, zakryl skrýš a začal hledat injekční stříkačku. Styx začínal pomalu zabírat.
Když jsem konečně objevil jednu nepoužitou jehlu, ulomil jsem skleněný vršek ampule a polovinu jejího obsahu natáhl do stříkačky. Vyfouknul jsem bublinky a znova překontroloval čas. Nebylo důležité píchnout si tu věc v nějaký určitý čas. Stačilo, abych byl už rozjetý a podle toho co jsem cítil, jsem v tom už docela jel. V hlavě mi uháněla zářící světla a stálo mě to spoustu námahy udržet si orientaci. Ruce i nohy jsem měl najednou plné energie - kdybych chtěl, mohl bych zaběhnout světový rekord, nebo ohnout ocelovou trubku - nebo mi to tak alespoň připadalo. Předměty měnily

tvar, zvuky se ozývaly jako z jiného světa.
Vrátil jsem se do molitanem vystlané místnosti a kleknul si. Podržel jsem stříkačku v zubech, pravou rukou si objal levý biceps a zapumpoval. Žíly na předloktí mi krásně vyskákaly - viděl jsem je jako oslnivě zelené zářící linky, kterými se ženou milióny tun vody - a já zapíchnul jehlu. Pokud jste si nikdy nedělali nástřik, nemůžete vědět co to s člověkem udělá. Nejdřív tlak v ruce, pak zahoří celé tělo - SSSSMMMMAAAAHHHH!!!! - a už to frčí.
V posledním záchvěvu vůle jsem vyhodil stříkačku otevřenými dveřmi ven a složil se na záda. Dveře zapadly a někde nahoře v rohu se rozebzučel malý ventilátor.

* * *

Ležel jsem a nechal myšlenky plynout. Viděl jsem obrazy, tváře a události. Slyšel jsem emoce a dech a tlukot srdce. Když jsem se uklidnil, když jsem si zvyknul na ten příliv ostrých a naprosto srozumitelných vjemů, pokusil jsem se soustředit.
alenka
místo
alenka
Myšlenky mi odbíhaly, ale přesto jsem cítil, že se začínám soustředit. V mé hlavě se začal rýsovat nějaký obraz. Překrýval ostatní, prolínal jimi a měnil jejich proporce. A pak jsme uviděl budovu a most. Byla tma, ale lampy dávaly dostatek světla na to, abych viděl vojáky. Uvědomil jsem si co to vidím. Byla to Administrativa a most Legií. Sakra! Na okamžik mě zachvátila panika. Tohle mě nezajímá! Chtěl jsem místo, kde skrývá ta holka, ne nějakou podřadnou asociaci. Pokud ji nenajdu takhle -
Najednou se všechno změnilo. Byl jsem někde jinde. Hromady trosek, pokroucené břízy a nějaké další křoví. Něco jako cesta kousek napravo.
cesta
cesta
cesta
A pak jsem věděl jak se tam dostat. Bylo to tak prosté - tohle místo bylo úplně perfektní. Blízko všeho, ale přesto zcela anonymní. Strach a napětí povolilo a já se mohl dál oddávat svištícím vlnám pocitů.

* * *

Deprese se vynořila jako ledovec před Titanicem a se stejně zničujícími účinky se zabořila hluboko do mých myšlenek. Převalil jsem se ze zad na bok a uvědomil si, jak mě to bolí. Uvědomil jsem si, že mě bolí úplně všechno. Nejen tělo, ale i myšlenky. Bolely jako když vám nešikovný zubař vrtá do zubu. Bolely a pálily. Znovu jsem se převalil, ale pohodlnou polohu se mi najít nepodařilo.
Posadil jsem se a najednou jsem přemýšlel o Carole. Cítil jsem strach, zděšení a nejistotu. A cítil jsem i hnus, znechucení a odpor. Pak jsem si vzpomněl na Majorovo pohrdavé chování, na hodiny strávené v jeho vězení, na Břitvův výlev vzteku. A dál se mi vybavil Kyklopův obličej, když mi předával lahvičku s tabletami a jeho zvláštní pohled, když mi podával ruku na rozloučenou. A uvědomil jsem si paniku, která mě zalila, když jsem si uvědomil, že Rozum, kterého objímám, má erekci.
Všechny ty věci se na mě valily a já najednou věděl, že jediný způsob jak se zbavit těch neodbytných myšlenek je rozříznout si žíly a tepny a nechat krev aby je vyplavila. Poručil jsem Hubertovi aby mi otevřel. Odpověděl, že podle instrukcí, které dostal mi nemůže otevřít. Začal jsem na něj křičet, řval jsem, mlátil jsem do molitanem pokrytých stěn. Když jsem se vyčerpal, svezl jsem se k zemi a jen tak ležel. Ležel jsem a nehýbal se. Už nebyl důvod se hýbat, nebyl důvod žít. Všechno a všichni se proti mně spikli. Byli tu jen proto aby mě trápili, aby mě mučili a ponižovali. Aby mě využívali a uráželi. Dech se mi zpomalil - hrudník se téměř nehýbal.
Pak jsem prudce zalapal po dechu. A další a další hromady bahna, které se mi sypaly na hlavu. Slabost. Je to slabost, nedokázat se zabít. Jsem slaboch a nicka. Nezvládnu ani svou vlastní smrt.
A pak jsem se vrátil na začátek.
Deprese se vynořila jako ledovec před Titanicem a se stejně zničujícími účinky se zabořila hluboko do mých myšlenek.

* * *

Když jsem do molitanu vymočil poslední zbytky chemikálií, které mi měly pomoct najít Alenku, byl jsem na smrt vyčerpaný. Hlasivky jsem měl ochraptělé, nehty zlámané, jak jsem se snažil servat molitan a rozbít si hlavu o beton. Nepovedlo se mi to, tak jsem hlavou tloukl alespoň o vlastní kolena. Rozdrásal jsem si kůži, pokousal ruce i nohy. Jak se maniakální fáze střídaly s depresivními, přicházel jsem o poslední zbytky fyzických sil a měl jsem čím dál tím silnější pocit, že jsem zešílel.
Teď, když jsem ležel a nebyl schopen pohybu ne proto, že bych neviděl žádný důvod proto se pohnout, ale proto, že jsem byl fyzicky úplně na dně, věděl jsem, že už nemohu být šílenější než jsem. Byl jsem - stejně jako všichni ostatní ve Městě - už dávno za hranicí toho čemu by se dalo říct zdravý rozum.
Ale na to jsem nemyslel. Nemyslel jsem vůbec na nic. Chtělo se mi jen strašlivě spát.

* * *

Probral jsem se kolem desáté večer a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Přesto, že jsem spal skoro jedenáct hodin, byl jsem úplně vyčerpaný. Posadil jsem se a podíval se na nažloutlé fleky, které po mně zůstaly na molitanu. Poručil jsem Hubertovi, aby poslal vysavač dát to do pořádku a odvlekl se do koupelny.
Podíval jsem se na vanu a přemýšlel, že bych se vykoupal. Pak jsem ale zavrtěl hlavou a postavil se do sprchy. Nejprve jsem na sebe pustil proud horké vody a opláchl ze sebe pot a špínu. Chvíli jsem jen tak stál a nechal vodu, aby mi dopadala na záda. Pak jsem pustil studenou a než jsem vylezl ven, cvakaly mi zuby jako bych se právě vrátil z polární výpravy.
Osušený a oblečený do čistých trenýrek a trička jsem si uvařil kávu a připravil něco k jídlu. Když jsem konečně dojedl, dopil a zapálil si cigaretu, bylo mi docela dobře. Přesunul jsem se k terminálu a zobrazil si mapu. Na dipleji jsem si všiml obdélníčku, který odměřoval můj čas. Čárce chyběla k dosažení dolní hranice necelá třetina - zbývaly mi dva dny. Chvíli jsem operoval s mapou, až jsem v té záplavě bílé barvy, která značila neevidovaná území, konečně našel místo, které jsem hledal. Označil jsem ho a nechal si mapku vytisknout. Papír jsem nadvakrát přeložil a začal si shánět oblečení. Nemělo cenu čekat - času jsem měl beztak málo a povalování jsem měl pro tento den dost.

Patnáct

"Kdybych mohl Bohu položit jedinou otázku,
zeptal bych se: Proč já? Proč zrovna já?"

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Středa 1:38
Studené cihly mě tlačily do břicha, vlhkost, která z nich stoupala, mi přes džíny zvolna prosakovala na kůži a studený vítr mi nepříjemně profukoval uši. Ležel jsem asi padesát metrů od místa, které jsem viděl když jsem byl in a opatrně potahoval z cigarety, schované v dlani. Dalekohled jsem měl přepnutý na infra-rozsah a díky automatickému režimu, by mě upozornil na jakoukoliv změnu v místech kam byl zaměřen.
Pořád jsem se ještě vzpamatovával z té očistné kůry kterou jsem si připravil a stále se ještě styděl za některé věci, které mě napadaly, když se matrotrixinol, který byl v ampulích, smíchal se Styxem. Na tuhle ďábelskou směs jsem přišel vlastně náhodou. Když jsem tyhle dvě látky poprvé smíchal ve své vlastní krvi, málem jsem se zabil. Nevěděl jsem ještě co mě čeká a v sebevraždě mi zabránil jakýsi člověk, který si všiml, že se nějak moc zajímám o podlahu. Tehdy jsem zjistil, že můj mozek dokáže nějak poskládat neúplné informace které má a vydedukovat z nich různé závěry, které se většinou - zatím pokaždé - ukázaly jako pravdivé. Někdo by to možná nazval věštectvím, ale podobné nesmysly jsou dobré leda pro slabé povahy, které nemají odvahu přiznat si, že Bůh je už hezkých pár století mrtev. Zázraky se už nedějí.
Típnul jsem cigaretu a vyklepl z krabičky další. Vedle mě ležela termoska s kafem, ale po tom jsem pokaždé jako hydrant, takže jsem si ho zatím odpustil. Zapálil jsem si a pro jistotu se podíval do dalekohledu. Neviděl jsem nic. Plánoval jsem počkat do rána, a kdyby se nic nestalo, šel bych se podívat, kam jsem to vlastně došel. Pokud bych objevil nějaké známky toho, že jsem opravdu na správné adrese, zavolal bych Majorovi a nechal jeho chlapce, aby tu špinavou práci dokončili. Odložil jsem dalekohled a dál se věnoval kouření.
Neležel jsem sice zrovna moc pohodlně, ale dalo se to vydržet a nebylo kam spěchat. S tímto povzbuzujícím vědomím, jsem vykouřil další čtyři cigarety.
Pak dalekohled zablikal. Rychle jsem ho zvedl a podíval se k místu, kde jsem očekával vchod do sklepa nebo něco podobného. To co jsem uviděl mě překvapilo. Ještě víc mě ale překvapilo co jsem v tu chvíli ucítil. Něco kulatého mě zatlačilo mezi lopatkami. Něco jako hlaveň samopalu.

* * *

Zůstal jsem strnule ležet. Pak jsem pomalu zvedl ruce nad hlavu a ještě o něco opatrněji se převrátil z břicha na záda. Nade mnou stálo sto devadesát centimetrů té nejlepší vojenské výzbroje a velmi jednoznačným gestem mi dávalo najevo, že bych se měl postavit, pokud možno tak, aby to nebylo možno vyložit jako pokus o útok.
Zmateně jsem se začal zvedat. Nechápal jsem co se to kolem mě děje, kde se tu vzal ten ozbrojenec a proč v místě, kde měla stát jedna malá holka je najednou pět lidí a všichni vydávají takovou tu typickou tlumenou auru, kterou méně kvalitní snímače infrazáření nejsou s to zachytit.
Pak mi to došlo. Měl jsem chuť začít si nahlas nadávat, ale vzhledem k tomu, že jsem nevěděl, jak moc nervózní je prst, který se dotýká spouště toho samopalu, raději jsem se udržel. Ta první vize byla správná! Alenka je opravdu někde kousek od Administativy. To nebyl žádný zkrat způsobený strachem z Majora. To bylo to co jsem hledal. Podvrh bylo to druhé místo, to na které si můj mozek vzpomněl v okamžiku, kdy jsem začal myslet na to, co se mnou Major udělá, když zklamu. Uviděl jsem, kde je ta slavná Philipsí neuroklinika. Místo, kde z lidí dělají stroje.

* * *

Strážný mi hodil pouta a já si je poslušně nasadil. Pak jsem klopýtal tmou k místu, kde byl vchod. Narozdíl od mého průvodce jsem na očích neměl fotonásobič, takže jsem neviděl na cestu a pořád jsem do něčeho narážel.
Že jsme už na místě jsem poznal podle další hlavně, která mě zatlačila pro změnu do břicha. Zastavil jsem a čekal. Na hlavu mi nasadili nějakou páchnoucí umělohmotnou přilbu, která mi zakryla oči, zacpala uši a málem i nos a pusu. Pak mě několik minut vodili sem tam, než mě opravdu vzali dovnitř. To jsem poznal podle toho, že mi už netáhlo na nohy. Další asi tři minuty jsem zkoušel používat fintu, kterou jsem nastudoval ze špatných knih a filmů - pokoušel jsem se rovnoměrně počítat a pamatovat si u kterého čísla jsme odbočili na kterou stranu. Vydrželo mi to přesně do třetí obrátky. Pak jsem se v tom nějak ztratil.
Když mi z hlavy sundali přilbu a z rukou želízka, byl jsem ve skleněné krabici, ve které byla postel, noční stolek s lampičkou, nějaké časopisy na plastikovém stole, dvě židle a hlavně - čistý záchod. Kovový rám dveří zaklapl do zárubní a já se rozhlížel co je venku. Byly tam jen další skleněné krabice, stejné jako ta moje, a v nich trosky lidí. Někteří byli špinaví a otrhaní, někteří byli okoupaní a navlečení do nějakých modrých papírových oblečků, ve kterých vypadali jako pacienti psychiatrického ústavu. Většina těch špinavých se tvářila odevzdaně, jako by byli uklidněni nějakými sedativy, všichni ti čistí a namydlení měli obličeje prázdné. Nemyslím tím jen nějaký nepřítomný obličej masového vraha, ale absolutní uvolněnost všech mimických svalů, která je typická pro tu fázi výroby těla, ve které se ladí ovladače právě pro mimiku a gestikulaci.
Posadil jsem se na postel a automaticky si do koutku hodil cigaretu. Pak jsem se rozpačitě rozhlédl po nějaké skryté kameře, které bych se mohl zeptat, jestli si můžu zapálit. Žádnou jsem neviděl, takže jsem si zapálil. Z nějakého zvláštního důvodu jsem se s těmi ostatními lidmi a už ne-lidmi neztotožňoval. Vůbec mě nenapadlo, že bych se měl vzrušovat tím, že by ze mě také udělali tělo. Bylo mi úplně fuk, co se mnou bude. Možná to bylo dojezdem ze Styxu, a možná toho na mě za ten týden bylo už moc.
A tak jsem jen tak seděl a pokuřoval a čekal, až někdo přijde.

* * *

Nakonec přišel mladý, dynamicky působící člověk v saku, na nose decentní brýle, krátké vlasy napatlané celými tunami gelu, pod paží tenkou složku. Když vešel, neříkal jsem nic. On se posadil na jednu z těch dvou židlí, složku položil na stůl a otevřel ji. Pak se rozhlédl po místnosti, nakrčil nos, jako by nesnášel cigaretový kouř a konečně si mě všiml.
"Hi," řekl anglicky.
"Good morning," zaperlil jsem svou oslnivou angličtinou. Dál se rozhovor vyvíjel tak, že on něco řekl, já jsem půl minuty hledal slova, mával rukama a vůbec se snažil naznačit mu, že má mluvit raději česky.
Z naší krátké rozpravy vyplynulo asi tolik, že jemu je opravdu líto, že jsem se nechtěně připletl zrovna k jejich výzkumnému centru, nicméně, že mě musí prověřit a tak dále.
Zrovna v okamžiku, kdy se chystal přátelsky se na mě usmát a odejít, stalo se něco neuvěřitelného. Za sklem se objevili Soňa a pánové Nerozhodný a Nervózní. Zoufale jsem zavřel oči a cítil jsem, jak se mi pod víčky sbírají slzy. Tohle už bylo na mě opravdu příliš.
To povedené trio doprovázeli tři ozbrojenci a vypadalo to, že tři mladé obličeje se v nebližší době změní z vystrašených, zlomených a odevzdaných na prázdné. Sklopil jsem hlavu a doufal, že si mě nevšinou. V okamžiku, kdy jsem si říkal, že už je to v pohodě, mě Nerozhodný poznal a ukázal na mě svýma spoutanýma rukama. Sklo bylo zvukotěsné, takže jsem neslyšel co říkají, ale podle toho se dělo dál, předpokládám, že Nervózní se rozhodl předvést další z úžasných lidských vlastností: když už mám jít ke dnu, tak ať nejdu sám.
Skupinka se zastavila, a elektronický zámek na dveřích se tiše rozebzučel. Dovnitř vešel jeden ozbrojenec a něco pošeptal tomu mladému dynamickému muži, který se už stačil postavit. Podíval se na mě - jeho pohled byl najednou studený jak polární noc - pak se spěšně otočil a odešel.

* * *

Odvedli mě do nějaké kanceláře. Tam mladého dynamického nahradil obtloustlý plešatý chlap, který vypadal, že si každý večer před spaním místo čištění zubů sežene nějakou holku a umlátí ji baseballovou pálkou. Rozvaloval se v křesle, které pod jeho nadváhou skřípalo. Před ním stál robustní stůl na kterém bylo rozházeno několik papírů a krabiček od cigaret v různém stádiu deformace. Chlap se potil tak strašně, že to bylo cítit až ke mně. Za mnou stáli z obou stran nějací strážní, pažby samopalů připravené tak, aby mi v případě, že bych se snad styděl mluvit, mohli dodat odvahy.
"Wie heißt du?" řekl německy chlap, které jsem si pojmenoval jako Sadistu.
Napadlo mě, že bych se třeba mohl odvolat na Majora. Zkusil bych říct, že pro něj dělám a tak dál. Pak mi ale došla jedna věc, kterou jsem do té chvíle dost dobře nechápal. Uvědomil jsem si, že Majorova moc není tak neomezená, jak vypadá. Mocní totiž vždy stojí na základech ze zlatých cihel. A tihle jich měli mnohem víc, než o kolika se Majorovi mohlo i jen zdát. Tyhle lidi by naprosto nezajímalo, co chce nebo nechce nějaký Major. Protože on byl na nich závislý mnohem víc, než oni na něm. Oni svou kliniku vždycky mohli přestěhovat někam jinam, do nějaké rozvojové země, nebo i jen na předměstí amerických megaměst. Bylo by to pro ně asi o něco dražší a vyžadovalo by to vydatné podplácení, ale možné to bylo.
A tak jsem řekl: "I speak english only." A to byla první chyba.
Sotva jsem domluvil, Sadista neuvěřitelně rychle vyletěl z křesla, opřel se rukama o stůl a hlasem, který mi připomínal některé filmy o Druhé světové válce a Gestapu, na mě začal něco řvát. Pažby za mými zády se daly do práce a několika

rychlými údery mi provětraly ledviny. Složil jsem se k zemi a za občasného hekání jsem do sebe nechal ještě chvíli mlátit. Pak se Sadista znova posadil, nervózně si vyklepal z jedné krabičky cigaretu a zapálil si. Strážní mě přestali zpracovávat, a několika kopanci do břicha mě přesvědčili, že bude lepší, když se znova postavím.
"Wie heißt du?" porozuměl jsem znova jedné z mála naučených frází. Pak jsem pochytil ještě zařvání: "Sprich, du tschechische Schweine!" Sadistova ruka popadla jednu z rozmačkaných krabiček a hodila mi ji do obličeje.
A tehdy jsem udělal další chybu - neovládl jsem se a použil jednu větu ze své skromné zásoby němčiny. Řekl jsem: "Leck mich am Arsh!"
Dál si pamatuju už jen křik a kopance a rány pažbami.

* * *

Probral jsem se v nějaké malé místnosti. Seděl jsem na židli, hlavu svěšenou na prsou, oči nateklé tak, že jsem sotva viděl, dolní ret roztržený. Ruce, nohy, tělo, hlava - to všechno mě neuvěřitelně bolelo. Znova jsem se ocitl za tou hranicí, kdy mi bylo všechno jedno. Jen jsem seděl a čekal co bude dál.
"Už jste se probral?" ozvalo se někde přede mnou. Chvíli jsem zápasil s očima, které se nechtěly odtrhnout od nějakého zajímavého obrazce na podlaze. Pak mi někdo do obličeje chrstnul kýbl ledové vody. Málem mě to porazilo. Všechno mě začalo bolet ještě mnohem víc než jsem si myslel, že je to vůbec možné. Po nějaké dlouhé době jsem se konečně vzpamatoval a rozhlédl se trochu kolem sebe.
Na bílých stěnách byly krvavé šmouhy, podlaha byla plná podivných věcí o kterých jsem předpokládal, že kdysi tvořily součásti něčího těla. Veškerý nábytek byly tři židle, jeden kovový stůl a ze stropu visící žárovka bez stínidla. Přede mnou seděli nějací dva chlapi. Jeden se tvářil se jako by se mnou hluboce cítil, pohled toho druhého naopak mohl za můj celkový zubožený stav. A já pochopil, že začíná klasická hra na hodného a špatného policajta.
Rozhovor začal Špatný: "Tak se přiznej, ty svině, pro koho nás šmíruješ? Kdo tě platí? Kdo tě najal? Kolik si toho už stačil vyčenichat?" Nahnul se nad stůl a zařval: "Tak mluv ty hajzle!"
Hodný řekl: "Podívejte, když budete spolupracovat, tak vám garantuji, že s vámi budeme zacházet slušně, ale -"
Špatný: "Jak se jmenuješ, ty zkurvysynu? Kde bydlíš? Kolik je ti let? Kde máš schované materiály?"
Hodný: "Chceme toho po vás tolik? Jen nám řekněte, kde - "
Špatný: "Tak mluv ty ksindle! Otevři tu svou zasranou klapačku, nebo ti pomůžu!"
A tak dále. Po chvíli jsem dokonce i začal mluvit, ale věci, ke kterým jsem se mohl přiznat, ty dva vůbec nezajímaly. Snažil jsem se jim to vysvětlit, ale Špatný mě pokaždé utnul nějakou dobře mířenou ranou, špatně nabroušeným nožem, nebo rozpálenou cigaretou. Hodný mi vysvětloval jak je důležité abych spolupracoval, a že ani jemu se nelíbí co se mnou jeho kolega dělá, ale že on, Hodný, nemá hlavní slovo a že s tím tedy nemůže nic dělat.
Nechápu jak je to možné, ale jako způsob vyprání mozku na mě ta hra zabrala téměř dokonale. Můžu říct, že když mi Hodný po dvou hodinách nechal přinést lavor heřmánku, byl bych mu odpřísáhl, že jsem Ježíš Kristus. To po mně ale nechtěl.
"No tak, člověče," říkal a já vzpomínal na svého otce, který mi podobným hlasem domlouval když jsem poprvé rozbil okno. "Nic po vás nechceme. Jen nám řekněte, jak dlouho už nás sledujete a kde máte schované materiály, které jste zatím získal."
"Já se s tímhle podělaným čurákem nebudu srát," řekl Špatný. "Prostě mu dám pár pecek svářečkou a pak uvidíš jak to z něj posype."
"Přece byste nechtěl, aby vás tady kolega mučil svářečkou. Jen mi řekněte, kde máte schované ty dokumenty a můžete jít domů dát se do pořádku."
Jak já si přál mu to věřit! Jak jsem chtěl říct "Ano, tady máte ty papíry. Už mi nepalte obličej cigaretou, už mi neřežte kůži na dlani tupým nožem a nelijte mi do toho alkohol, už mě nechte, tady vám to všechno dávám a dejte mi pokoj."
Ale já neměl žádné dokumenty, které by je zajímaly. Neměl jsem vůbec nic. A tak jsem tam seděl, tupě na ně zíral, téměř už nevnímal fyzickou bolest, o to víc se trápil tou psychickou a přál si, aby mě nechali být.
Pak jsem asi usnul, nebo lépe - propadl se do bezvědomí.

* * *

Nevím jako dlouho jsem spal, nevím co všechno se mnou dělali. Když jsem se znovu probral, jediné na co jsem se zmohl bylo, že jsem se zeptal kolik je hodin.
Od Špatného mi okamžitě přiletěla rána do rozkroku.
Hodný mi řekl, že jim mám ukázat, kde jsou schované ty materiály.
Špatný mi zakroutil zlomeným nosem.
Hodný mě upozornil, že se takhle zničím.
Špatný mi znovu trhnul za poraněné ucho.
Hodný smutně pokýval hlavou a řekl, že mé zatvrzelosti nerozumí.
A tak jsem se přiznal.

* * *

Odtáhli mě do nějaké podzemní garáže a naložili do vozidla velmi podobného vojenským obrněným transportérům. Nízký rakvovitý tvar, po třech kolech na každé straně, dveře vzadu a nahoře věž s malým kanónem. To vše obaleno

několika centimetry pancíře. Vevnitř bylo místo tak pro osm, možná deset lidí. Seděl jsem na jedné straně. Trochu nalevo naproti mně čtyři strážní se zbraněmi, napravo od nich Špatný a vedle něj, úplně u stěny, Hodný. Napadlo mě, jestli si Špatný sedl naproti mně proto, aby mi mohl, v případě potřeby, jednu napálit. Pak jsem ale došel k závěru, že jsem příliš velký optimista, protože u jedné rány by zcela jistě nezůstalo.
Když se za úzkými průzory z tlustého skla objevilo denní světlo - vůbec jsem neměl představu co je za den, nebo hodina - přesedl si Hodný na mou stranu a ukázal mi mapu. Chvíli mi trvalo, než jsem se v ní zorientoval - byly to počítačově upravené družicové snímky - jen trochu jinak uspořádané než moje mapa. Pak jsem se několikrát dotknul displeje a nechal kousek zvětšit. Když jsem rozeznal to správné místo označil jsem ho. Hodný pokýval hlavou a poplácal mě po rameni, že jsem pašák. Projevy jeho radosti mi způsobily další vlnu bolesti.

* * *

Vozidlo jelo rychle, a hlavně velmi stabilně. Přibližně hodinu, během které jsem musel několikrát usnout, jsme kličkovali troskami Města. Když jsme konečně dojeli na místo, dva strážní mě vytáhli z vozidla a spolu se Špatným a Hodným mě vtáhli do předsíně.
"Huberte, otevři dveře, prosím," řekl jsem nakřáplým hlasem.
Hubert chvíli mlčel, pak řekl: "Hlas nerozpoznán, prosím vyslovujte zřetelněji."
Zmučeně jsem se podíval na Hodného a ten rukou zadržel Špatného, který se mi za tu sabotáž už chystal dát přes hubu.
"Huberte, otevři dveře, prosím!" zopakoval jsem a snažil se, aby mé pošramocené hlasivky mluvily alespoň trochu srozumitelněji. Hubert pípnul a dveře se otevřely. Vešli jsme do místnosti, ve které byla úplné tma. Ještě než strážní stačili zapnout své svítilny jsem řekl: "Huberte, světlo, prosím." A pak se pokoj opravdu rozzářil.
Pětice různě rozmístěných samopalů, která se zamířila už při našem vstupu do místnosti, spustila hromovou palbu a na kusy rozmetala všechno živé, co nemělo mou identifikační štěnici. Okamžitě mi zalehlo v uších, a jak kulky roztrhaly hlavy vojáků, kteří mě do té chvíle podpírali, svezl jsem se spolu s jejich mrtvými těly k zemi. Padl jsem do lepkavé hmoty, která zbyla z jejich hlav a nemotorně se obrátil na záda. Pak Hubert - jeden z jeho terminálů připojený k hlavní stanici pomocí sítě - rozsvítil tlumené světlo.
"Huberte," zaskuhral jsem. "Vozidlo před vchodem, minomet, čtyři rány, termitové nálože. Teď." Uslyšel jsem čtyři slabá pufnutí, jak nálože dopadly a hlasitější výbuch vodíku v palivových nádržích transportéru.
Ještě než jsem upadl do bezvědomí, napadlo, mě, že to byli strašliví pitomci. Měli vědět, že tohle všechno je jen past. Kdyby Hodný nebyl tak nedočkavý, a nechal Špatného, aby mě umlátil a pak ty dveře vyrazili násilím, mohli být teď ještě naživu. Vždyť to byla tak naivní finta.
Copak už jste někdy počítači říkali prosím?

Šestnáct

"Kdyby samochvála smrděla,
nedalo by se na Zemi dýchat."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE

Pátek 11:17
Ze všeho nejdřív jsem uslyšel hlasy. Bylo takové to nesrozumitelné mumlání, které můžete slyšet z ložnice rodičů, když večer nemůžete usnout. Nerozumíte ani slovo, ale víte, že ty zvuky by pro vás mohly mít v poměrně blízké budoucnosti velmi vážný význam.
Pak jsem rozlepil oči. Neviděl jsem skoro nic. Teprve po chvíli mi došlo, že je to způsobeno tím, že je v místnosti zhasnuto a jediné světlo přichází z otevřených dveří do kuchyně.
Nakonec se mi podařilo i pohnout hlavou a podívat se, kdo to vlastně mluví. U kuchyňského stolu seděl na jedné židli rozvalený Radim, na druhé se choulila Carola. Chtěl jsem na ně něco zavolat, ale vydal jsem jen takový podivný zvuk, jako když se tuberkulózní stařec připravuje na svou první ranní cigaretu. Nevím jak je to možné, ale Radim i Carola mému projevu nějak porozuměli, protože zmlkli, pak se oba prudce postavili, oba hmátli po sklenici s vodou která stála na stole, a když ji Carola úspěšně uchvátila jako první, oba se vrhli do ložnice k posteli na které odpočívala má maličkost. Tolik péče mi dělalo opravdu dobře.
"Vstávej Lazare," řekl Radim a hodil po mě pohledem, který vyjadřoval něco jako nesouhlas s tím, že se povaluju v posteli, když bych se mohl věnovat užitečnějším věcem. Než jsem stačil odpovědět, vrazila mi Carola mezi rty brčko.
"Mlč a pij," řekla. A tak jsem mlčel a pil.
Když jsem měl dost, Carola odložila sklenici na noční stolek a jemně mě pohladila po obličeji. Oba jsem si je změřil pohledem a řekl něco jako : "Co vy tady, vy dva?"
Jako obvykle, promluvil první Radim: "Co tím chceš říct, co my tady? Mě ten tvůj trapný počítač vyruší z odpolední meditace a žene mě přes půl Města. Když to místo konečně najdu, vidím tam trosky nějakého vozítka, ve sklepě spoustu rozstřílených mozků, ve kterých si ty spíš jako zimní královna. Tak tě vytáhnu, zamažu si celou trojkolku, když

tě vezu domů, umývám tě, obvazuju, láduju do tebe nějaké tabletky, aby ses konečně přestal cukat, a když se konečně stane něco zajímavého a dorazí tady Carola a já mám šanci, že to přece jen nebude úplně ztracený den, tak se probereš a přerušíš nás zrovna ve chvíli, kdy si domlouváme rande.
Není ti to trochu trapné ptát se co tu děláme?" Zašklebil se, vyzývavě chytil Carolu kolem pasu a několikrát významně zacukal obočím.
Carola ho plácla přes ruku a řekla: "Taky jsi mu to nemusel hned všechno vyžvanit, divochu!" Chtěl jsem vydat něco jako cynické uchechtnutí, ale žebra mě zabolela a místo smíchu ze mě vypadlo zaskučení. Carola se nade mnou starostlivě sklonila. "Jsi v pořádku, miláčku?"
Teď už jsem to nevydržel, a ať to bolelo jak chtělo, jsem se rozesmál. Radimovi se obličej roztáhl do širokého úsměvu a Carola chvíli nechápavě těkala očima ze mě na Radima a zpátky. Pak jí došlo co řekla a rozesmála se taky.
"Promiň," řekla.
"To nic," řekl jsem velkodušně. a jak mi to můj bolavý krk dovoloval, kroutil jsem hlavou. Přesto, že moje tělo bylo v dezolátním stavu, mé mysli bylo fajn.
Pak to odeznělo a mě začala dobrá nálada pomalu opouštět. "Kolik je hodin?" zeptal jsem se. A rychle jsem dodal: "Co je dneska vlastně za den?"
"Je pátek," řekl Radim, "něco po půl dvanácté."
Zavřel jsem oči a uvolnil se. Chvíli jsem o tom přemýšlel a pak jsem řekl: "Podejte mi telefon a vypadněte. Oba, hned."
Carola vypadala chvíli zmateně, ale Radima dobrá nálada neopustila.
"Zklidni se," řekl.
"Říkám vám, abyste vypadli. Už zhruba dvě hodiny jsem na Černé listině, takže jestli nechcete mít problémy, tak vypadněte a nechte mě tady. Já zavolám Majorovi a řeknu mu, že jsem to nezvládl."
Radim se pořád usmíval. "Myslíš, že bysme tě tu nechali teď, když se mejdan začíná konečně trochu rozjíždět?"
"Radime," začínala mi docházet trpělivost. "Prosím tě, běžte pryč. Nechci, abyste -"
"Nejsi na žádné listině," řekl Radim.
"- měli nějaké -" zarazil jsem se a zmateně se na Radima podíval. "Cože?"
"Nejsi na žádné listině," řekl Radim znova. "Tedy alespoň do dnešní půlnoci ne." Udělal významnou pauzu. Výsledný efekt mu ovšem trochu pokazila Carola.
"Radim volal Majorovi a umluvil ho na posunutí termínu." Obdivně si Radima prohlížela a mnou projelo cosi jako žárlivost. "Měl jsi to slyšet, jak na sebe řvali!" Zavrtěla hlavou.
Radim byl v sedmém nebi. Usmíval se od ucha k uchu, oči mu svítily. "No řekni," prohlásil nakonec hlasem plným obdivu, "nejsem já skvělý?" Tázavě se na mě podíval.
"Odtud, zdola, vypadáš spíš jako nafoukaný frajer," řekl jsem, i když jsem mu tiše skládal ty nejvyšší pocty.
"Nevděk světem vládne!" řekl zklamaně a zoufale se podíval na Carolu. "Pojď, kočko. Necháme ho tady a vyrazíme si, co ty na to?"
Carola se zatvářila nerozhodně. "No, já nevím - "
"I ty, Brute?" řekl Radim zhrzeně. Zakroutil hlavou a deprimovaně dosedl na mou postel. "Vidíš to? No řekni, vidíš to?" řekl s očima upřenýma někam ke stropu.

* * *

Carola do mě ládovala nějakou řídkou polévku. Chtěl jsem se nakrmit sám, ale zjistil jsem, že ti dva mi ruce obalili neuvěřitelně silnou vrstvou obvazu.
"Nepohneš se z postele, dokud to já neuznám za vhodné," řekla mi Carola, když Radim odešel. Zkusil jsem zaprotestovat. Chtěl jsem říct něco v tom smyslu, že mám čas jen do půlnoci a že musím ověřit spoustu věcí, ale byla neoblomná. A tak jsem se rezignovaně položil na postel a nechal se krmit.
Když měla pocit, že jsem dostatečně sytý, ačkoliv já osobně jsem na jídlo neměl ani tu nejmenší chuť, což je po seprotrofinu - velmi účinném prostředku na tlumení bolesti - naprosto normální. Pak mi uvařila kávu a mezi rty strčila cigaretu. Tím si mě ovšem získala. Pomalu jsem pokuřoval a přemýšlel jak dál. Než Carolu začaly pálit prsty, měl jsem jasnou představu. Nechal jsem si k posteli donést jeden ze záložních terminálů, které jsem měl schované v dílně, obrátil se na bok a začal dávat Hubertovi instrukce. Carola se svlékla do kalhotek a položila do postele za mě. Její ňadra mě příjemně tlačila do zad, rukou mě lehce objímala a upřeně sledovala, co dělám.
Nejprve jsem vyvolal sadu družicových snímků Města. Vybral jsem sektor pět set krát pět set metrů, v jehož středu byla Administrativa a nechal ho zvětšit. Pak jsem Hubertovi přikázal, aby snímky zpracoval a vyrobil trojrozměrný obraz toho místa. Po chvíli se na displeji objevila hustá síť, kterou jsem očesal několika filtry, aby se v tom vyznal i normální smrtelník. Když s tím byl Hubert hotový, měl jsem poměrně věrný třírozměrný model Administrativy, mostu Legií a části nábřeží. Nastavil jsem správné zvětšení a začal obrazcem pohybovat. Po desíti minutách přenastavování a vzpomínání na záblesky vize, jsem konečně dostal pohled který jsem hledal. Znovu jsem mapu přenastavil a podíval se, kde musí být pozorovatel, aby viděl to, co jsem tak pracně nastavil. Souřadnice jsem přenesl do své poněkud podrobnější mapy. Byla to výusť nějakého kanálu.
Odložil jsem terminál a obrátil se na záda.
"Carol," řekl jsem trochu nepřítomně, "mohla bys ze mě sundat tohle všechno?" zvedl jsem ovázané ruce a prosebně se na ni podíval. Klekla si vedle mě a začala mi obvazy odmotávat z rukou.
"Nechápu," povídal jsem si spíš sám se sebou než, že bych se snažil konverzovat, "jak se tam ta holka může schovávat." Zavrtěl jsem hlavou a Carola mi sundala poslední zbytek obvazu. "To místo je naprosto nemožné." Carola

někde objevila kus náplasti a začala mi přelepovat řezné rány, které jsem měl jak na dlaních tak na hřbetech rukou.
"Nevěřím, že by si Major nezajistil ochranu na takovém místě jako je Administrativa." Carola dokončila svou práci a spokojeně si ji prohlížela. A zkoušela jestli náplasti drží. "Možná spoléhá na to, že to tělo, vykombinuje něco opravdu šíleného a říká si, že takovou jednoduchou věc, jako přejít po Legiích ho ani nemůže napadnout." Zavrtěl jsem hlavou, a Carola zavzdychala.
Zamrkal jsem a teprve teď si všiml, jak přesně kontroluje kvalitu těch náplastí. Přitiskla si moje ruce na prsa a jemně si je masírovala. I přes to, že jsem měl hmat seprotrofinem pořádně otupělý, jsem cítil, jak jí ztuhly bradavky. Nasucho jsem polkl. Vůbec si toho nevšímala a zatímco mou pravou rukou dál pokračovala v krouživém pohybu, levou mi vedla po svém pevném plochém břiše níž až -
Taky nemusíte vědět všechno.

Sedmnáct

"Nic není takové jaké se to zdá být,
nic se nezdá být takové, jaké to je.
Všechno je totiž ještě mnohem horší."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pátek 20:11
Carolina ženská prozíravost se opět projevila a nejen, že nezapomněla přibalit do mého batohu dvě deky, přidala tam i termosku s kafem a balíček nějakých sušenek, o nichž jsem ani netušil, že je doma mám.
Seděli jsme na korbě rezavého nákladňáku. Nastavil jsem svůj druhý dalekohled na infra a namířil ho na místo kde jsem čekal Alenku. Pak jsme se s Carolou přitiskli k sobě, zabalili do dek a tiše si povídali.
"Proč nezavoláš Majorovi?" zeptala se mě po chvíli nevinného erotického klábosení.
Zavrtěl jsem hlavou. "Zaprvé ho nechci provokovat - děkuju Bohu a Radimovi, že mi protáhnul ten termín do půlnoci - jsem rád, že mi zatím dává pokoj." I když jsem si byl skoro jistý, že lov dopadne úspěšně, otřásl jsem se při představě, že se to nepovede. "Zadruhé by to ti jeho kašpaři se samopaly jen pokazili. Uspořádali by tu vojenskou přehlídku a ta holka by zdrhla ještě než by stačili zasalutovat."
"Co když se to nepovede?" zeptala se Carola a z jejího hlasu byl slyšet strach.
"Budu muset zavolat Majora a říct mu, že mám tip, ale že nevím, jestli je to ono." Pokrčil jsem rameny. "Pokud se pletu -"
Chvíli jsme mlčeli.
"Miláčku, můžu se tě na něco zeptat?" řekla Carola tiše.
"Ptej se," řekl jsem a stiskl jsem ruce, které jsem měl položené na její hrudi.
Usmála se a řekla: "Co se s tebou stane, když to bude špatně?"
Ztuhnul jsem a Carola se začala hned omlouvat: "Promiň, já jsem nechtěla," políbila mě na tvář a zoufale nakrčila obočí.
Nevydržel jsem to a usmál se. Vypadala jako malá, zoufale krásná holčička.
Zavrtěl jsem hlavou a políbil ji zpátky. Pak se mi úsměv někam vytratil.
"Udělá ze mě zase tělo," řekl jsem. Carola se na mě nechápavě podívala a já přikývl. "Mám sobě montáž. Je to nějaký starší typ, ale to je úplně jedno. Je v perfektním stavu - stačí nabít akumulátory a nahrát software."
Carola se ode mě trochu odtáhla. "Jak se ti to - Jak jsi k tomu -"
"Kdy mě upravili?" zeptal jsem se za ni, když jsem viděl, že si s tou otázkou neví rady. Na chvíli jsem zmlknul a začal vzpomínat. Bylo to jako začít se přehrabovat v hrobě, který už dávno zarostl travou.
"Bylo to tak tři roky po bombě - Město už bylo rozdělené na Majorovu a ruskou část. Bylo nás osm a už se nám nějak nelíbilo tady hnít. Chtěli jsme ven. Tak jsme naplánovali Velký Útěk.
Honza - byl předtím u letecké záchranky - uměl pilotovat vrtulník. Marek býval chemik, takže nám dal dohromady nějaké výbušniny, Ondra byl expert na vymýšlení katastrofických scénářů - každý jsem uměli něco, co se hodilo. Já jsem třeba uměl trochu střílet z kuše, což byla v té době jedna z mála zbraní, která ještě nebyla zakázaná.
Když jsme byli připraveni - když jsme si mysleli, že jsme připravení - dopravili jsme se k plotu na západní straně a začali do země nastřelovat malé nálože, abychom probudili ty čidla, co jsou tam zakopaná. Když jsme odpálili asi tři, nebo čtyři nálože - byly to spíš takové prskavky, jen se trochu zatřásla země, aby se ta čidla probrala - zalezli jsme pod maskovací plachty, které jsme si nachystali.
Za patnáct minut tam byl ruský transportní vrtulník. Pomalu sednul a vyskákalo z něj tak dvacet kluků, kterým sotva začaly růst vousy. Začali se opatrně rozhlížet a kontrolovat okolí, jako by byli v nějaké špatné počítačové hře.
Já a Pavel jsme leželi připravení kousek od ostatních, takže když Marek vyhodil svůj první granát - byla to plechovka, která udělala strašný randál a trochu oslepila - vyskočili jsme a rozběhli se k vrtulníku z opačné strany. V tu chvíli už začali ti kluci střílet ze samopalů a rozhazovat opravdu ostré granáty, takže jsme dost spěchali. Já jsem se zastavil asi pět metrů od vrtulníku, Pavel doběhl až k okénku pilota, přilepil k němu malou nálož a skutálel se pod čenich té mašiny.
Když nálož vybuchla, počkal jsem chviličku, a než se pilot stačil vzpamatovat a odstartovat, prostřelil jsem to popraskané sklo kuší. Tyhle sportovní kuše jsou malý zázrak - na padesát metrů prostřelíš deset centimetrů dubu, nebo půlcentimetrový plech, takže tím popraskaným bočním sklem šíp proletěl skoro bez nehody. Hlavně ale dokázal projít

kevlarovým opletením pilotovy přilby. Opeření se strhalo, ale pilot měl helmu přišpendlenou k hlavě a ještě kousek šípu vyčníval.
Na druhé straně vrtulníku se mezitím už pořádně střílelo. Pár Rusů bylo oslepených, pár popálených, ale většina už se jich stačila dát dohromady a začínali dělat problémy. Pavel, který se před tím schoval pod vrtulníkem, se začal dobývat do pilotní kabiny, aby vyhodil toho mrtvého pilota. Já jsem se, přesně podle plánu, protáhl pod ocasem a začal jsem kuší tiše kosit vojáky. Než si všimli, že je někdo zezadu ostřeluje, bylo jich o pět míň.
Ta moje střelba je trochu zmátla, čehož využili ostatní a z pistolí a jednoho ukradeného samopalu, je pokosili všechny. Bylo to všechno podle plánu - až na jednu drobnost. Počítali jsme, že máme tak deset minut, než se někdo objeví. Od začátku našeho útoku uběhlo tak pět, maximálně sedm minut a od severu se už blížil další vrtulník.
Začali jsme panikařit. Někdo se na to chtěl vykašlat a utéct zpátky do Města. Honza už ale seděl ve vrtulníku, připravoval se na start a řval, abychom se rozhoupali a naskákali dovnitř, že to zvedne. Stáli jsme tam a nevěděli co dělat. Ten vrtulník letěl nízko a byl pořád ještě hodně daleko, takže na nás s kanónem nemohl - a jinou výzbroj asi neměl. Ten náš tedy neměl nic. Jenže jakmile bychom se zvedli do vzduchu, neměli bychom šanci. Honza uměl létat, ale ne vyhrávat vzdušné souboje.
Pak vyběhl z mašiny Pavel a měl v ruce jednu z těch malých příručních raket. Měl jsem o těchhle hračkách něco nastudováno, takže jsem ji hned rozbalil a pokusil se ji zapnout. Chlapi už byli ve vrtulníku - jediný kdo byl ještě venku, jsem byl já. Nakonec se mi povedlo uvést tu věc do provozu. Zamířil jsem směrem odkud se měl objevit ten druhý vrtulník a čekal. Honza začínal být netrpělivý. Pomalu sa začal zvedat a já pořád stál na zemi a snažil se alespoň přibližně zamířit na ten druhý stroj. Pak se najednou objevil ve středu zaměřovače, já odpálil raketu, odhodil prázdný tubus a otočil se, že naskočím. Jenže vrtulník byl už dobře pět metrů nad zemí. Mával jsem na ně, řval, nadával jim, aby mě tam nenechávali, ale nikdo mě neslyšel. Vrtulník přeletěl přes plot a pokračoval dál na západ.
Chvilku jsem tam stál a litoval, že nemám ještě jednu raketu, abych je mohl sundat. Pak jsem z východu uslyšel další vrtulníky a začal utíkat směrem do Města.
Ještě ten večer mě vyhmátli Majorovi hoši. Dovedli mě do Hnízda - tehdy se ten podzemní komplex teprve začínal stavět - a Major si mě podal. Řekl, že pro mě má nabídku. Když se mu na dva roky upíšu a budu pro něj dělat, tak mě nevydá Rusům, kteří na mě tou dobou už pořádali štvanici. Major řekl, že jim někdo prásknul, že jsem byl v té skupince a že jsem zůstal ve Městě, a že si na mně chtějí smlsnout za tu sestřelenou helikoptéru. Myslel jsem, že jsem z toho vyváznul vlastně ještě dobře a aniž bych si ji četl, podepsal jsem mu smlouvu. On se jen podivil, že souhlasím tak rychle, že většina lidí má k tělům odpor.
V té chvíli mi došlo, co mi ten hajzl udělal. Podvedl mě. Říkal, že pro něj budu pracovat, ne že ze mě udělá tělo. Skočil jsem po něm a chtěl jsem ho zabít. Jednou ranou mě smetl a když mě uklidnil pár kopanci do ledvin a do hlavy, řval na mě, že jestli si myslím, že jsem dopadl špatně, tak ať si laskavě uvědomím, že FREE-FOR na naléhání ruské diplomacie vrátily ostatní členy naší skupinky zpátky Rusům. Řval, že mi vlastně prokazuje laskavost, protože to, co se stane se mnou je úplná dovolená na Havaji proti tomu, co čeká těch zbylých sedm."
Odmlčel jsem se a přemýšlel jsem, jestli jí mám říct i ten zbytek. Jestli jí mám vyprávět, jak jsem se probouzel jako troska bez vůle a bez myšlenek. Jak jsem začal docházet do Brázdy, abych něčím vyplnil to strašlivé prázdno, které jsem měl v hlavě, a které bylo horší než cokoliv co může člověk zažít. Jak jsem si po vypršení Majorovy smlouvy půl roku ulevoval dvěma tabletami Styxu denně, abych zahnal ozvěny věcí, které se se mnou děly, když jela montáž. Jak jsem si někdy nastříkl i něco ostřejšího, když jsem před očima viděl obličeje a místa a slyšel hlasy a zvuky, které se draly ven a já nevěděl odkud se berou ani jak se jich zbavit. Jak mě Kyklop s Rozumem dávali tři měsíce dohromady a jak mi pak pomohli z Majora vymámil licenci na čmuchání.
Pak jsem si ale řekl, že pro dnešek toho Carola slyšela už dost. Jestli spolu vydržíme, možná jí někdy řeknu, jak je to hrozné když jede montáž a najednou ji vypnou a mozek tápe, jak hledá čeho by se zachytil, vytahuje ven ty nejhorší věci, které v něm jsou uloženy. Možná ta malá holčička v ní někdy bude připravená slyšet všechny tyhle věci, ale teď ještě ne. Teď se musí vzpamatovat z toho co jsem. Nemá cenu ji zatěžovat i tím jaké to je.

* * *

Bylo skoro jedenáct, když se dalekohled rozblikal. Byl jsem rozhodnutý, že jestli se nic nestane do půl dvanácté, zavolám Majorovi a celou tu věc ukončím, ať už to bude znamenat cokoliv.
Carola hmátla po dalekohledu o něco pohotověji než já a začala pomalu prozkoumávat místo, kam byl zaměřen. Po chvíli mi přístroj vrazila do ruky, seskočila z korby na které jsme seděli a rychle se rozběhla někam do tmy. Zůstal jsem jako opařený. Vůbec jsem nechápal co se děje. Teprve po chvíli mi došlo, že bych se mohl taky podívat, abych zjistil, co přesně ji přimělo k tomu nočnímu joggingu a začal jsem pátrat po místech, ve kterých jsem očekával nějakou aktivitu. Carola, o které jsem si do té chvíle myslel, že technice rozumí zhruba stejně, jako já rozumím vaření, přepnula dalekohled z infra na fotonásobič. V zorném poli jsem neviděl žádnou aktivitu, takže jsem začal přejíždět terén kolem místa, kde jsem čekal nějaký pohyb.
Pak jsem zachytil Carolu, jak se rychle přesouvá směrem k řece. Nemělo cenu běžet za ní, když jsem nevěděl kam míří. Takže jsem seděl a čekal, až zastaví. Místo aby zůstala stát, však najednou zmizela a na displeji dalekohledu zbyla jen hromada trosek. Chvíli jsem na to zíral a snažil se to pochopit. V hlavě se mi objevilo několik myšlenek, které nebyly nijak zvlášť příjemné, ale rychle jsem si je zakázal. Na přemýšlení bude dost času potom.
Kdy potom?
Později.
Zvedl jsem se, popadnul svítilnu, která ležela vedle batohu, neohrabaným skokem jsem překonal ten metr který mě dělil

od země a dal se do klusu. Cítil jsem píchání a svědění, takže jsem zalovil v kapse, vytáhnul platíčko a vyloupnul další seprotrofin. Nasucho jsem ho polkl a doufal, že zabere rychle. Běžel jsem k místu kde jsem Carolu viděl naposledy. Když jsem se konečně octl před tím, co jsem do té chvíle považoval jen za hromadu kamení, všiml jsem si díry, které se vyzývavě otevírala směrem k obloze. Posvítil jsem do ní svítilnou, ale viděl jsem jen rezavé železné stupačky vedoucí kamsi dolů. Váhal jsem jen chvíli. Pak jsem lampu vypnul, zasunul do bundy a začal se cpát do toho neširoké ho otvoru.

* * *

Dole to vypadalo strašně. Strop stoky byl polorozpadlý, chodníky, které vedly po obou stranách kanálu byly rozdrolené, hustá páchnoucí břečka, která zalévala většinu podlahy, stála stejně nehnutě jako Indián ve frontě na ohnivou vodu. Rozhlížel jsem po nějakých stopách, po Carole a po tom, kdo do stoky vlezl před ní, ale nic jsem neviděl.
"Carolo," zachraptěl jsem tiše. Nevím proč, ale měl jsem pocit, že zakřičet na místě jako je toto se rovná sebevraždě. Rozhlédl jsem se. Chodba pomalu klesala směrem k řece. Nerozhodně jsem otáčel hlavu zleva doprava a přemýšlel, kam se mám vydat. Pak jsem si vzpomněl na svou vizi a dal se doprava - dolů k vodě.

* * *

Došel jsem na další křižovatku. U první jsem se rozhodl poměrně rychle - chodba, která se připojovala, byla po pár metrech zasypaná, takže jsem se jí nezabýval a pokračoval směrem dolů. Teď jsem ale stál na místě, kde se k chodbě kterou jsem přišel, téměř pravoúhle připojovala druhá - o něco menší. Posvítil jsem do ní. Nic nenasvědčovalo tomu, že by měla být zavalená.
Kdyby mě neobklopoval ten omračující smrad, zhluboka bych se nadechl. Místo toho jsem jen sevřel víčka a snažil se přenést zodpovědnost na své podvědomí. Moc to nepomáhalo, takže jsem zakroutil hlavou a pokračoval dál v přímém směru.
Po chvíli jsem dorazil k závalu. Levá strana chodby byla zavalená až po strop, napravo však zůstal úzký průchod, kterým bych se případně mohl protáhnout.
"Carolo," řekl jsem znovu stejně tiše jako předtím. A stejně jako předtím, mi odpověděla jen slabá ozvěna a čvachtání mých goretexových bot v tom slizkém odporném bahně. Zatnul jsem zuby a začal se tlačit mezi hromadu propadlého zdiva a dosud pevnou stěnu chodby.
Cítil jsem se jako ve špatném hororu. Místo abych zavolal Majorovi, vběhnul jsem do stoky, místo abych se držel dál od úzkých nepřehledných míst, cpu se do té nejužší části, kterou tu můžu najít.
Protlačil jsem škvírou pravou ruku. Levá, ve které jsem držel lampu, byla pořád zaseknutá v mezeře. Pravou nohou jsem šlápnul do nějaké zvlášť odporné kaluže a ucítil, jak se mi ta nechutná hmota dostává do ponožky. Otřásl jsem se hnusem a začal se tlačit zpátky. Snažit se dostat na druhou stranu, byla od začátku pěkná blbost. Kdybych místo máchání si nohou v nějakém sajrajtu zavolal Majorovi a nechal jeho chlapce, ať to tu vyčistí, mohl jsem teď mít nohy v suchu a být na cestě domů. To s Carolou by se nějak vysvětlilo. A pokud by Major dodržel slovo zůstal by mi můj čtvrtmilión -
Protlačil jsem se zpět a v kuželu světla, kterým se svítilna marně snažila prosvětlit temnotu stoky, se něco mihnulo.
"Carolo!" zavolal jsem a rozběhl se tím směrem. Kužel světla se míhal sem a tam, a jako stroboskop v husté mlze ukazoval na krátké okamžiky části stěn a stropu a podlahy. Doběhl jsem ke druhé křižovatce. Na okamžik jsem se zastavil a pokusil se popadnout dech. Znova mě začalo někde něco píchat a bolet. S obličejem zkřiveným bolestí jsem vytáhnul platíčko a polknul další prášek. Na okamžik mě napadlo, jaká je u seprotrofinu vlastně povolená denní dávka. Pokrčil jsem rameny, vyrobil trochu slin, abych se zbavil odporné pachuti, která mi po tabletce zůstala v puse a znova se rozběhnul - tentokrát bočním tunelem, který jsem předtím minul. Chodba po chvíli začala zahýbat doprava. Běžel jsem - nebo spíše se rychle belhal - a snažil se nemyslet na to, co tohle všechno znamená.
A najednou chodba skončila. Stál jsem pár metrů před výustí a viděl matná světla lamp na mostě Legií. Zpomalil jsem a opatrně postupoval dopředu. Pak se něco strašně rychle pohnulo před výustí a já se reflexivně vrhnul dopředu abych to chytil. Vyskočil jsem ven a -
Dva paprsky bolesti mi proletěly z holení směrem nahoru k mozku. Nohy se pode mnou podlomily a já se složil k zemi.

Osmnáct

"Jen doufám, že všechny ty řeči o
posmrtném životě nejsou pravda.
Projít tím vším znovu - to bych už nevydržel."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE
Pátek 23:40
Probralo mě pár facek. Omámeně jsem otevřel oči a zjistil jsem, že to všechno nebyl jen nějaký hrozný sen. Opravdu jsem seděl na okraji té hnusné, odporné stoky a opravdu jsem cítil, že mi někdo jedinou ranou přerazil obě holeně.

Kdybych v sobě neměl tolik seprotrofinu, byl bych teď mrtvý. Přerážení holení ocelovou trubkou se v některé z válek, kterou rozpoutala delikátní americká diplomacie, používalo jako způsob vykonávání trestu smrti. Teď si jen nemůžu vzpomenout, která strana tuhle techniku používala - jestli krásní, urostlí a za spravedlivé ideály bojující američani, nebo ti šikmoocí komunističtí bastardi, kteří měli tu drzost bránit své vlastní území.
Rozmazaně jsem před sebou uviděl nějaký obličej. Byl kulatý a vypadalo to, že jeho majitel nemá na hlavě žádné vlasy. Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, řekl bych, že je to -
Papírový mistr z Carolina dýchánku pro sexuálně náruživé mi vlepil další facku.
"No tak už se prober," řekl a decentně přidal nezbytné sráči. Pak mě znova udeřil do tváře. Zaostřil jsem a přemýšlel jaké jsou mé šance, že ho skolím. Pak jsem se rozhlédl kolem sebe a nějakých nadějí se vzdal.
Na podlaze stálo několik svítilen, které chodbu vydatně osvětlovaly. Avšak místo aby rozbíjely hrůzný dojem, který jsem z ní získal, jen ho posilovaly. V té téměř rouhačské záplavě světla pobíhalo několik vojáků, všichni se tvářili důležitě a navzájem si kynuli hlavněmi svých samopalů. Když jsem hlavu otočil doprava, viděl jsem ven. Postávala tam malá skupinka mužů v šedivých kombinézách. Cosi kutili u nějakého přístroje na zemi.
"Jsem rád, že tě znova vidím," řekl Papírák a cynicky se na mě ušklíbl.
"Polib mi prdel," řekl jsem, abych mu udělal radost.
"Jestli ji dokážeš zvednout, tak klidně," odpověděl a zachechtal se, jako by řekl nějaký výborný vtip. "Copak tu děláš, chlapče?" zeptal se mě jízlivě.
"Čumím na debilní ksicht," odpověděl jsem popravdě.
Papírák se na okamžik zatvářil zmateně - jako člověk, který neví co má říct. "Ááá, pán je opět vtipný," řekl nakonec. Pak se znova odmlčel a zkoumavě si mě prohlížel. "Mám pro tebe dobrou zprávu," řekl nakonec - opět zřejmě v dobrém rozmaru. "Major tě nechá."
Věděl jsem co tohle všechno znamená. Nějak jsem to věděl už v okamžiku, kdy jsem běžel směrem ke vchodu do téhle pekelné díry, ale nechtěl jsem si to přiznat. A Papírák mi to teď přišel vysvětlit pro případ, že by mi to snad nedošlo.
"Všechno to na tebe bylo nachystaný, pitomče," oznámil mi se škodolibým šklebem na tváři. "Major to na tebe narafičil s tím souborem, aby ti, jak on tomu říká, dodal motivaci." Uchechtl se a pokračoval: "Pak jsme na tebe nasadili Carolu, aby dávala pozor co děláš." Rozhlédl se kolem sebe, pokýval hlavou a řekl: "Jak je vidět, dobře jsme udělali, protože sám bys to úplně podělal."
Možná bych ho nechal mluvit dál, ale když jsem viděl jak se těší, že mě touhle informací dorazí, nemohl jsem si to odpustit: "Chystáš se mi říct něco nového, nebo tu budeš jen tak planě žvanit?"
Ztuhnul, jako by dostal facku. Oči se mu pohybovaly za strany na stranu, jak se střídavě díval do mého pravého a levého oka. Pak se nějak uklidnil a řekl: "Co říkáš Carole?"
A najednou se mi udělalo zle. Chtělo se mi strašně zvracet. A nebylo to z toho smradu - ten jsem už ani nevnímal. A nebylo to ani ze všech těch chemikálií co do mě pumpovalo mé vlastní tělo a které zatím tlumil seprotrofin. Bylo mi zle z toho, co mi Major provedl.
"Musím říct," pokračoval škodolibě Papírák, "že to byl můj zatím nejlepší software." Zavrtěl hlavou, jako by se chtěl rychle opravit. "Ne že by bylo nějak těžké přechcat pitomce jako si ty - na to stačily záznamy v Majorově archívu - ani jsem nemusel v softwaru dělat změny, když jsem tě přivedl na ten sexuální dýchánek a viděl jsem jak moc mi to žereš." Odmlčel se a zakroutil hlavou. "Vůbec se mi nechtělo věřit, že by někdo naletěl na tak banální kopii své vlastní manželky." Znovu se zašklebil a já měl najednou strašlivou chuť ho zabít. Chtěl jsem, aby za to, co řekl, trpěl. Aby prosil o milost a škemral, aby si nadělal do kalhot, aby -
Nic z toho ale nebylo možné, protože já jsem byl ten, kdo měl prosit a škemrat a nadělat si do kalhot. A v tom okamžiku jsem se rozhodl, že tohle už nikdy dělat nebudu. Že už toho bylo dost, nebo spíš příliš. Už to překročilo tu hranici, kdy to ještě mělo smysl.
A Papírák, mezitím co jsem svíral ruce v pěst a krotil se, abych mu jednu nenatáhnul, pokračoval: "Musím ale říct, že ta část, kterou jsem psal speciálně pro Carolu a díky které se jí povedlo srovnat to utržené tělo, byla opravdu mistrovský kousek." Zasněně zakroutil hlavou, jak obdivoval svou vlastní dokonalost. "Nevěděl jsem, jak to udělá, aby se vyhnula přímému kontaktu s tím druhým tělem, ale když jsem viděl, že tě prostě vtáhla do týhle díry, pak si počkala až si to druhé tělo bude s tebou hrát, a pak mu do hlavy vpálila akustický kód - byl jsem vážně nadšený." Na chvíli se odmlčel. "Věřil bys tomu, že to druhé tělo nad tebou klečelo a brečelo a pořád žvanilo něco o tom, že tě nechtělo zabít?" řekl nevěřícně.
Všiml jsem si, že Papírák mluví o Carole jako o Carole a o Alence, jako o tom druhém tělu. Jako by Carola byla něco jiného než stroj, který slepě plnil jeho příkazy, stroj který -
Který byl vlastně úplně stejný jako já.
A pak jsem si uvědomil absurdnost celé té věci. Tvrdím, že každá kuchyňská linka má lepší software než je většina lidských Duší, ale když jde o tělo, nejsem schopný přiznat, že software, který v něm běží je mnohem lepší než jakýkoliv program kuchyňské linky. Vždyť tělo je vlastně přirozeným nástupcem člověka. Až dovolíme tělům, aby programovala sebe sama, dojde k dalšímu evolučnímu skoku. Pak teprve bude člověk dokonalý. Podle potřeby bude buď hodný strýček, nebo zuřivá svině. Uviděl jsem před sebou tu zářnou perspektivu která se lidstvu otevře jen co se objeví první reklama propagující výhody nových, levných a zaručeně bezpečných montáží. Budeme lepší a lepší, až nakonec zapomeneme jací jsme byli tam na začátku. Už nebudeme lidmi. Budeme stroji, které budou programovat sebe sama podle toho, co zrovna bude v módě. Budeme vytvářet nové a nové verze vlastní identity, až někde cestou ztratíme to co z nás dělalo lidi. Bude tu nová rasa nadlidí s dokonalou pamětí, s bleskovými reflexy a s emocemi na heslo. Už nebude láska a nenávist, bude podprogram láska a podprogram nenávist. Budeme měnit sami sebe tak, abychom byli jednou skvělými milovníky, podruhé geniálními počtáři. Budeme se měnit tak dlouho, až budeme všichni stejní. Až

nebudou rozdíly mezi povahami. Budou jen rozdíly mezi programy.
Podíval jsem se do tváře Papíráka, který se asi chtěl popást na mém zoufalství, ale já nebyl zoufalý. Byl jsem mrtvý. Napadlo mě, že takhle nějak se musel cítit Mrtvý Muž, když dopsal poslední z tisíce stránek své knihy a v přímém přenosu vypil litr kyseliny. Byl jsem vyčerpaný a prázdný. Bylo to podobné jako post-styxová deprese, ale bylo to nějak opravdovější, protože jsem věděl, že tohle není důsledek nějaké drogy. Tohle byl život.
Chlapíci venku se zvedli od své práce a když se po chvíli rozestoupili, uviděl jsem, jak mezi nimi vedle sebe sedí Carola a Alenka.
"Chm," řekl jsem a zavrtěl hlavou. Podíval jsem se na Papíráka, ze kterého přímo vyzařovala nadřazenost, a řekl mu: "Běž do prdele, chlapče".

Devatenáct

"Sebevražda je jediná přiměřená
sebeobrana před životem."

KNIHA MRTVÉHO MUŽE

Svítá. Svítá a akumulátory v Motorole jsou ještě z poloviny plné. Svítá a Hubert mi ještě stále mlčky naslouchá a zaznamenává všechno co říkám.
Papírák a jeho suita mě nechali tady, v téhle úhledné stoce a odešli už před pár hodinami. Od té chvíle tu jen sedím, mluvím a polykám další a další seprotrofinové tablety.
Čas teď běží nějak podivně. Možná za to může ten seprotrofin, možná je to tím, že jsem mrtvý. Mé tělo dýchá, udržuje krevní oběh a naplavuje do mého mozku utišující prostředky. Ale já, já, jsem už hezkých pár hodin mrtvý. Všechno co mě drželo na živu je pryč. Všechno, co mělo nějaký smysl zmizelo. Všechno, čemu jsem věřil, mě zradilo. Zbyly mi už jen tři věci: odporná pachuť seprotrofinu, bolest a poznání.
Poznal jsem, že celou tu dobu co jsem si myslel, že jsem svobodný člověk, byl jsem ve skutečnosti jen nástrojem, který někdo používá k tomu, aby dosáhl svého. Poznal jsem, že ten někdo je úplně stejná loutka jako já, že je ovládán někým kdo je zase nad ním. A poznal jsem i to, že na vrcholu celé té pyramidy je strach. Naprosto všemocný a všeobjímající strach. Strach, který je možné najít za všemi emocemi. Strach, který nás nutí dělat to co děláme. Strach, kterému se nemůžeme ubránit, protože je v nás snad ještě hlouběji než smrt.
A po všech těch letech, po všech těch hrůzách, po vší té bolesti, jsem našel způsob jak se z toho všeho vymanit. Teď už chápu kudy vede cesta a cítím, že mám i dost síly na to, abych jí prošel, abych už konečně zvítězil nad svým strachem.
A teď už konečně rozumím tomu, co Mrtvý Muž napsal jako poslední větu své knihy:

Nic není ztraceno, až na naději.

Literární shareware

1) Každý, kdo přečte toto dílo, je povinen zaslat na adresu autora

Jiří Brossmann
Lukavec 49
742 46

poplatek v minimální výši 20Kč.

2) Autor zavazuje využít všech finančních prostředků získaných touto cestou ve prospěch redakce internetového magazínu AmberZine (http://amber.zine.cz).

3) Toto dílo, ani jeho části, nesmí být distribuováno na žádných datových nosičích (CD-ROM, diskety, papír, jiné internetové lokace než je tato atd.) bez souhlasu autora.

4) V tomto díle nesmí být prováděny žádné změny bez souhlasu autora.